

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

2 roman
bir arada

HARLEQUIN®
Romance

Sandra Brown **UZAKTAN SEVMEK**

Nora Roberts **HIRÇİN BETTY**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

GAYET İYİ GİDİYORSUN KYLA. Kısa ve çabuk nefes alıp ver. Güzel, güzel böyle... Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Yorgun... Ve de perişan..."

"Biliyorum, ama dayan. Sancın gelince ıkın... Tüm gücünle."

Kyla sancı gelince büyük bir gayretle doğuma yardımcı oluyordu.

"Göründü. Haydi Kyla son bir gayret... Tamam alıyorum bebeği."

Doktorun ellerinde yeni bir yaşam başlamıştı."Bir erkek, hem de pek güzel bir şey."

Kyla, "Bir erkek," diye mırıldandı mutlulukla "Görebilir miyim?"

Doktor haykırarak bağırarak bebeği Kyla'nın göğsünün üzerine bıraktı. Kyla'nın gözlerinde yaş vardı. "Aaron, adı Aaron Powers Stroud." Bu ufacık canlıdan içine duyguların en güzeli akıyordu.

"Babası oğluyla gurur duyacak," dedi hemşire. Çocuğu, Kyla'nın güçsüz kollarından alarak beyaz bir beze sarıp yandaki odaya geçti.

"Babasına ne zaman haber vereceksiniz?"

"Annem, babam dışarıda. Babam Richard'a telgraf çekecek."

Doktor lastik eldivenleri çıkarırken, "Ben çıkıp müjdeyi vereyim de bir an önce babasına telgraf çekebilesinler. Şimdi nerede?"

Kyla, "Bağdat," derken bir yandan da havayı tekmeleyen Aaron'a bakıyordu. Çok güzel bir bebektir. Richard oğluyla gurur duyacaktır.

Kyla o gece rahat bir uyku çekmişti. Bebeği iki kere süte getirdiler. Kyla onun, ellerini, ayaklarını, saçlarını okşadı. "Baban da ben de seni çok seveceğiz," diye mırıldandı.

O sabah annesiyle babası odaya girince uyandı. "Günaydın," dedi mutlu olduğu belli olan bir sesle. "Hayret ben sizi bebek odasının camına burnunuzu dayamış Aaron'u seyrederken düşünüyordum." Yüzlerindeki ifadeyi görünce. "Ters giden bir şey mi var?" diye endişeyle sordu.

Clif ve Meg Powers birbirlerine baktılar. Meg çantasının sapım öyle sıkılmıştı ki tırnakları bembeyaz olmuştu.

"Anne, baba? Ne oldu? Aman tanrım... Bebek? Aaron? Ona bir şey mi oldu?" Bir anda üzerindeki örtüyü atarak ayaklarını karyoladan sarkıttı. Bacaklarının arasındaki ağrıya aldırmadan bebek odasına koşacaktı. Meg Powers, onun yanına gidip yataktan çıkmasını önlemeye çalıştı. "Hayır, bebek iyi, yemin ediyorum onun bir şeyi yok."

Kyla bir annesinin bir babasının yüzüne bakıyordu. "O zaman ne oldu? Tanrı aşkına söyleyin," diye haykırdı.

Babası elini onun omzuna koyarak, "Tatlım," dedi yumuşak bir sesle. Destek beklermiş gibi kansına baktı, sonra Kyla'ya dönerek, "Bağdat'taki kışla bu sabah bombalanmış."

Kyla'nın göğsü daralmış ve gözleri oyuklarından çıkarmışçasına büyümüştü. Kalbi bir an için durdu, sonra bu duraklamayı giderircesine hızla vurmaya başladı.

Boğuk bir sesle "Richard?" dedi.

"Bilemiyoruz..."

"Söyleyin."

"Bilemiyoruz," diye tekrar etti babası. "Her şey tam bir kaos. Resmi bir açıklama yapılmıyor. Tıpkı Beyrut'ta olduğu gibi."

"Televizyonu açın."

"Bence bu doğru bir fikir değil," diye itiraz etti babası.

Kyla uzaktan kumandayı kapıp televizyonu açtı.

"... ölü ve yaralı konusunda henüz bir bilgi alınamamıştır. Başkan bu terörist saldırıyı şiddetle kınamış ve büyük bir hainlik..."

Kyla kanalı değiştirdi. O kanaldan o kanala koşuyordu. "... ölü listesinin kesinleşmesi saatler hatta günler alabilir. Komandolar ve Irak ordusu yıkıntının altında sağ olanların bulunduğu ümidiyle hassas bir

Çalışma sürdürüyor." Görüntüler son derece amatrceydi. "Olayı bir terörist grup olan..."

Kyla yine kanal değiştirdi. Üç aşağı beş yuvarı, hepsi aynı şeyleri söyleyip, gösteriyordu. Kamera enkazın yanında gezinirken, sırayla bir kenara dizilmiş lleri gösterdi bir an için. Kyla uzaktan kumandayı yere fırlatarak iki avucunu yüzüne kapadı.

"Güzelim, daha mit var. Enkazın altında yaşayanların olduğuna inanıyorlar. Perişan etme kendini, yavrunu düşün." Annesinin Meg'in sözlerini Kyla duymuyordu bile. "Bu sabah bizi uykudan uyandırdılar. Umarım en kısa zamanda Richard'dan sevindirici haber alırız."

Acı haber,  gün sonra bir deniz subayı Powers'lerin kapısını çalınca gelmişti. Kyla babasını iterek kapıya koştu. "Bayan Stroud?"

"Benim."

"Ben binbaşı Hawkins'im. Görevim size bu haberi getirmek..."

"A ma sevgilim, bence bu şerefli bir görev. Buna sevinmelisin."

"Canı cehenneme Kyla," diye söylendi Richard. "Sen burada ve de üstelik hamileyken, ben Bağdat'ta olmaya nasıl sevinebilirim ki?"

Kyla onun saçlarını okşadı. "Tamam bu açıdan bakılınca belki haklısın. Ama denizaşırı bir görev alman büyük bir şeref."

"Ama ben bunu yapmak istemiyorum. Hemen başvurup - "

Kyla onun sözünü kesti. "Richard, lütfen ayağına kadar gelen bu şansı tepme. Yoksa ben sebep oldum diye kendimi hayat boyu affetmem, ona göre."

"Benim için senden ve bebekten daha kıymetli bir şey yok"

"Ama biz her zaman seninle olacağız," diye sarılmıştı kocasına. "Bak böyle bir şans her zaman insanın ayağına gelmez."

"Seni bu durumda nasıl yalnız bırakabilirim ki?"

"Sen uzaktayken ben annem, babamla otururum. Bu onların ilk torunu olacak ve daha şimdiden çılgınca seviyorlar onu."

Richard elleriyle Kyla'nın yanaklarını okşadı. "Biliyor musun Kyla sen muhteşem bir kadınsın."

"Yani, oryantal güzel kadınlardan korkmayayım mı?"

"Bilmem, sen onlar gibi göbek dansı bilmiyorsun."

"Tek eksiğim buysa, ben de ilk fırsatta öğreneceğim."

Richard'ın sesi yumuşak ve sevecendi. "Benim gitmemi istediğinden emin misin?"

"Eminim."

Kyla yedi ay önceki bu konuşmayı düşünürken Richard'ın, tabutunu saran bayrağın üzerindeki şapkasına bakıyordu. Soğuk kış gününün ölümcül sessizliğini bir trompetin sesi yırttı. Bir müfreze deniz eri pırıl pırıl üniformaları içinde Richard'ın manevi huzurunda son saygı duruşundaydılar.

Richard'ın anne ve babası, Kyla'yla tanışmasından bir yıl önce, kısa aralıklarla vefat etmişlerdi. "Sana rastlamadan önce hayatta yapayalnız kalmıştım," demişti.

Evet, birbirlerine aittiler ve birbirlerini deli gibi seviyorlardı.

Richard'ın cesedi mühürlenmiş bir tabut içinde gelmişti ve yetkililer tabutun açılmayacağını söylemişlerdi. Bunun nedenini sormamıştı Kyla. Saldırıya uğrayan kışlada sağlam tek bir yer kalmadığına göre, muhtemelen bazı parçalan eksik Richard'ı görmeyi o da istemezdi zaten.

Powers'ın arkadaşlarından biri, onları Kansas'taki cenaze merasimine götürmesi için uçağını tahsis etmişti. Kyla emzirdiği için Aaron'dan sadece birkaç saat ayrı kalabiliyordu.

Tabutun üzerindeki bayrak muska şeklinde katlamp Richard'ın şapkası ile ona verildiğinde Kyla'nın boğazından bir hıçkık boşalmıştı.

Richard'ın soğuk vücudunu bu soğuk toprakta nasıl bırakabilecekti.

Ama bırakacaktı. Başka çaresi yoktu. Richard'ın buradaki parçası ölmüştü. Ama, bir parçası Aaron'da yaşıyordu. Bunu unutmamalıydı.

Rahip son duasını okurken Kyla da "Yemin ediyorum Richard seni yaşatacağım. Kalbimde sonsuza dek yaşayacaksın. Seni seviyorum," diye mınıldandı.

Bir pamuk yığını içindeydi. Bu yumuşak, pamuklu dünyaya bir geliyor, bir gidiyordu. En ufak bir hareket deprem etkisi yapıyordu onda. Gelen bir ışık huzmesi dayanılmaz sızı yaratıyordu vücudunda.

Bu depremler ve ışık huzmeleri sık sık gelir olmuştu. Bir şekilde bu pamuklu dünyadan kaçmalı, ölüp huzura kavuşmalıydı. Ama lanet olsun zor da olsa nefes alıyordu. Amma da zor şeymiş bu ölmek...

"Beni duyuyor musunuz?" Sıcak bir sesti bu. Ama nereden geldiği belli değildi. Zorlansa bile kıpırdayamazdı. Çünkü hem o kadar sağ değildi, hem de üzerindeki boğucu ağırlık onun kıpırdamasını imkânsız hale getirmişti. Bu acılı dünyada başparmağını oynatsa beyni ağrıyordu.

Ağzı kuruydu. Zaten dudakları da birbirine yapışmıştı. Aaa... Dilini dudaklarının arasında hissetti. Demek ki atan kalbinden başka dili de sağdı. Ama, dudaklarını ıslatamıyordu bu kuru dil. Demek ki yüzü de sağdı. Başını çevirebilir miydi acaba? Kalbi şakaklarında attığına göre başı ölmemişti henüz. Sonra kolunu hissetti. Kaldırmaya çalıştı.

"Hayır, hareket ettirme. Kolunda serum var."

Kendini zorlayınca gözleri belki yaşama dönebilirdi. Biraz aralar gibi oldu ama, oklar vardı önünde. Hem de bir sürü ok. Yok yok bunlar kirpikleri olmalıydı. Evet sayabiliyordu onları. Kirpiklerinin arasından beyaz bir şey hareket ediyordu. Neydi bu, bir melek? Eee o zaman ölmüş olmalıydı. Canlıların yaşadığı dünyada hiç melek görmemişti.

Yok ama bunun başında da beyaz bir şey vardı. Bir kep, üzerinde bir de kırmızı ay. Bir kadın, beyaz giyinmiş, bir kepi var. Bir hemşire, evet bir hemşireydi bu. "Merhaba, nasılsın?"

Aptalın sorduğu soruya bak. "Neredeyim..." Bu ses onun muydu?

"Almanya'da bir askeri hastane burası."

Almanya? Almanya mı? Bir gece önce fazla içmiş olmalıydı. Taa Almanya'ya kadar sarhoş sarhoş nasıl gelmişti? "Bizi çok korkuttun. Üç haftadır komadaydın."

Koma mı? Üç haftadır? İmkânsız. Amma da saçmalıyordu. Bir gece önce Albay'ın kızıyla çıkmıştı. Birçok gece kulübüne gidip bol bol içmişlerdi. Bu hemşire, ya da melek her neyse, nereden çıkarıyordu komayı, ya da Almanya'yı.

"İyi göremiyorsan telaşlanma. Sol gözün bandajlı. Şimdi hiç kıpırdamadan sakince yat, ben doktorunu alıp geliyorum."

Bu melek, ya da hemşire bir görünüp bir kayboluyordu. Var mıydı, yok muydu belli değildi. Kâbus görüyor olmalıydı. Zaten bu odanın ne duvarları, ne de tavanı sabit değildi. Tavan dalgalanıp duruyordu. Bu yeni bir teknoloji olsa gerekti. Duvarlarda pek dalgalanma yoktu, ama onlar da bir ileri bir geri gidip geliyorlardı. Arada bir beliren kuvvetli bir ışık gözlerini... Yoo hayır sadece bir gözünü kamaştırıyordu.

Peki sol gözünü niye bantlamışlardı. Sağ elini kaldırmaya çalıştı. Bir Herkül kadar güç sarfediyordu. En sonunda başına kadar getirebildi kolunu. Hoppala galiba bütün başı sargı içindeydi. Bu da nereden çıkmıştı şimdi. Vücuduna bakmaya çalıştı. Saçma sapan bir görüntü vardı da tam ne olduğu belli değildi.

Bir adamın sesini duydu. "Ben onu tutarken sen hemen iğneyi yap. Kahrolası herif, yaşasın diye haftalardır verdiğimiz emeği piç edecek."

"Ne o... kaza mı?"

"Hayır teğmen Rule...Bağdat'taki Amerikan üssü bir ay önce bombalandı. Kurtulan çok az insandan birisin. Enkaz altından çıkartıldıktan sonra buraya getirildin."

"Neyim... neyim var?"

"Neyin olmadığım söylemek daha kısa sürer." Doktor çenesini kaşıdı. "Vücudunun sol tarafı bir duvarın altında kalmış. O taraftaki tüm kemiklerin kırılmış. Olabildiğince onardık seni. Gerisini ülkeneye dönünce oradaki uzmanlar yapacak. Anlayacağın daha işin çok En az sekiz aylık işin var. Birçok ameliyat gerekecek." Yıldızlarını Vietnam'da takan bu doktor bile acır gibiydi ona.

"Peki sonunda..."

"Şu anda sonunda ne olacağım söyleyemem. Gelişmelerde büyük rolün olacak. Yürüye bilmen, ne kadar kararlı olduğuna bakar."

"Ben koşmak istiyorum, sen yürümekten bahsediyorsun."

Doktor güldü, "İşte bu iyi. Ama şimdilik yapman gereken şey olabildiğince hızlı bir şekilde vücudunu güçlendirmek." Doktor onun sağ omzuna dokunarak, odadan çıkmaya hazırlandı.

Adam arkasından seslendi. "Doktor, ya gözüm, gözüm ne olacak."

"Kusura bakma teğmen Rule, onu çıkardık." Rule'nin sağ gözünden bir damla gözyaşı aktı.

Ertesi gün George Rule'ye oğlunu görme izni verdiler. Yatağının yanına gelerek oğlu Trevor'un sağ elini tuttu. Yavaşça yatağına ilişti. Trevor babasının ağladığını hiç görmemişti. Hatta karısı öldüğü zaman bile ağlamamıştı. Ama Filedelfiya'nın avukatı o anda ağlıyordu.

"Galiba sandığımdan da kötü bir görünümüm var. Şok olmuşa benziyorsun," dedi babasına şakacı bir sesle.

Baba Rule, dışarıda fazla karamsar görünmemesi konusunda uyarılmıştı. Kendim toparladım. "Hayır şaşırmadım. Sen buraya ilk getirilişinde buradaydım. O gün bugün, epey yol alınmış. Komadayken günde bir kere izin veriyorlardı yanma girmeme. Komadan çıktıktan sonra, bugüne kadar ona da izin vermediler. Meraklanma evlât iyileşeceksin."

"Baba, benim için bir şey yapar mısın?"

"Ne istersen evlât, hem de derhal."

Son görüştüklerinde baba oğlun arası pek iyi değildi. "Bak bakalım çavuş Richard Stroud kurtulmuş mu?"

"Tamam elbette bakarım. Stroud demiştin değil mi?"

"Evet, tanrım inşallah kurtulmuştur. Yoksa hayatımın sonuna kadar kendimi suçlarım."

"Senin bunda ne suçun olabilir ki?"

"Son hatırladığım şey onun yatağında sızdığımды." O geceyi hatırlamaya başlamıştı...

Heyyy Stroud uyuyor musun?"

"Sayenizde uyandım," diye homurdandı Richard Stroud. Gözlerini açıp onu uyandıran arkadaşı teğmen Rude'ye baktı. "Hey Smooch sen sarhoşsun..."

"Hadi gel bir kadeh daha içelim."

"Hafta sonun iyi geçmişe benziyor."

"Şahaneydi, orgazm bile oldum."

Stroud gülmüştü. "Anlaşıldı, sarhoşsun sen."

"Bir kere, iki kere, üç kere orgazm. Belki dört, beş bile olabilir."

"Hey, bu senin gibi bir azgın için bile rekor olmalı."

"Hey pantolonuma yardım etsene."

"Ayağımı kaldırırsan çıkaracağım."

"Hoop," Trevor Rule, Stroud'un yatağına düşmüştü. "Sen Becky'yi tanıyor musun? Yok galiba Brenda'ydı. O uzun bacaklar." Stroud gömleğini çıkarıyordu. "O dolgun kalçalar..."

Stroud güldü. "İyi de, kızının dolgun kalçalarından bahsettiğini Albay Daniel duyarsa senin canına okur."

"Galiba ona aşığım." Tipik sarhoş konuşmasıydı bu.

"Geçen hafta da AP'nin kadın muhabirine âşıktın."

Stroud, Trevor'u yatağından kaldırmak için omzundan tuttu. Ama adamın kıpırdayacak hali yoktu. "Tamam tamam benim yatağımda yat bu akşam, seninle uğraşamam."

Stroud da mecburen Trevor'un yatağına yöneldi.

Trevor, iyileşmenin bir cehennem azabı olduğunu düşünmüştü. Eve yollanmadan önce bir ay daha Almanya'daki hastanede kaldı. Onu son kontrolden geçiren uzmanlar keyifsiz keyifsiz başlarını sallıyorlardı. Vücudunun sol tarafı hurdahaş olmuştu.

"Elinizden geleni yapın, ben gerisini getiririm. Ama bilin ki ben buradan ayaklarımın üzerinde çıkacağım," demişti Trevor.

Hastabakıcılar, bombalamanın ayrıntılarını gazetelerden okudular Trevor'a. Önce olanlara inanmadığı bir dönem yaşadı. Sonra ümitsizlik dönemi geldi. Bunu kızgınlık takip etti. Kızgınlık dönemi en verimli olduğu olmuştu. Bu kızgınlıkla kararlılığı arttı. İnancı pekişti. İradesi güçlendi. Ameliyat üstüne ameliyat geçirdiği aylarda bu güce ihtiyacı vardı.

Hastaneden çıkınca kısa olan saçlarını uzattı. Sabahları onu tıraş eden hemşireden bıyığını kesmemesini istedi. Görmeyen gözüne protez takılmasını kabul etmedi.

"Ama oldukça dikkat çekici duruyor böyle," diye ısrar etti bir hastabakıcı. Doktorlardan biri ona siyah bir korsan bandı getirmişti. Bu bandı taktıktan sonra hastabakıcıların yansından fazlası ona âşık oldu.

"Bu göz bandı siyah saçlarına pek yakışmış," dedi biri.

"Buradan çıkınca etrafım dolduran kadımları kovalamak için kaim bir sopaya ihtiyacın olacak," dedi bir diğeri.

"Belki de kovalamak yerine onları sıraya sokarım," demişti gülerek.

Mevsimdeki değişikliği penceresinden izlerken, günlerin birbirini kovaladığını başucundaki takvimden takip ediyordu.

Bir öğleden sonra bir asistan onunla poker oynamaya gelmiş ve kocaman bir çantayı yatağın yanındaki sandalyeye bırakmıştı. "Nedir bu?" diye sordu.

"Bağdat'ta yanında olan ne varsa bu çantanın içinde. Baban bunu görmeyi istedi. İçinde işine yarar bir şeyler çıkabilir."

İçinde işe yarar hiçbir şey yoktu. Sadece madeni bir kutu takıldı gözüne. "Şu kutuyu versene bakayım."

Bu fazla dikkati çekmeyecek yeşil bir kutuydu. Kilidini açtı.

"Ne onlar?" diye sordu asistan. "Bazı mektuplar galiba."

O ana kadar bu mektupları tamamen unutmuştu. Bir anda o öğleden sonrayı hatırladı.

"Hey Smooch," diye seslenmişti Stroud.

"Söyle ne yapabilirim senin için?"

"Şu oyun kâğıtlarını sakladığın yeşil kutuyu bana verir misin, mektuplarımı orada saklamak istiyorum."

"Sevgili karından gelen mektuplar mı?"

"Gözünü seveyim sen de başlama alay etmeye."

Trevor'un yeşil gözleri parlamıştı. "Neler yazıyor bakayım?"

"Ne olacak, özel şeyler. Sen söyle kutuyu verecek misin?"

"Tamam tamam, veriyorum. Böylece mektuplarını kilit altında tutabilirsin. Açmak için şifreyi dörde çevirmen yeter."

"B u kalsın gerisini at gitsin," demişti poker arkadaşı doktora.

"Yani mektupları saklayacak mısın?"

"Evet, saklayacağım." Bunu neden yapacağım bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa o da Stroud'un kendi yerine ölmesi etkilemişti onu. Ölmüş bir arkadaşının karısından gelen mektupları okumanın yanlış olduğunu elbette o da biliyordu.

Ama o akşam hava kararınca... Ziyaretçiler koridorları boşaltınca... Doktorlar akşamın son vizitesini yapınca.... Hemşireler odalarına çekilince, Trevor kutuyu alıp açtı...

Yalnızdı. Etraf karanlıktı. Bu saatlerde o ayın Playboy ya da Penthouse dergisini açarak kendini rahatlatırdı. İyi ki bu önemli organ tanrı tarafından erkeklerin sol tarafına yerleştirilmemişti.

Bir kadma ihtiyacı vardı. Etrafında pervane gibi dönen hemşirelerin, onu bu açıdan tatmin etmek için yarışacaklarının farkındaydı. Ama hastane dedikodularına konu olmak istemiyordu. Dergilerdeki kadınlarsa iri göğüsleri ve dolgun kalçalanyla ne yazık ki üç boyutlu değillerdi.

Ama mektupların yazan olan kadın gerçek bir kadımdı.

Kutunun mandalını açtı. Toplam yirmi yedi mektup vardı. Tarih sırasına göre dizdi. Sonra içinde bir soru ile ilk zarfı açtı. Zarftan pastel bir kâğıt çıktı. Trevor okumaya başladı...

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

7 Eylül

Sevgilim. Seni görmeyeli haftalar oluyor, ama bana yıllar gibi geliyor. Seni özlemek, bir hastalık gibi yapıştı vücuduma. Her geçen gün alışmak yerine özlemin artıyor. Hayal gücüm bana acımasız oyunlar oynuyor. Seni kalabalığın arasında görüyorum. Kalbim heyecanla çarpıyor. Sonra yok oluyorsun ve ben derin bir boşluğa düşüyorum.

2 Ekim

Bugün bebek ilk defa oynadı. Bunun ne engin bir his olduğunu anlatmama kelimeler yetmez. Önce hafif bir kıpırdanma hissettim. Nefesimi tutup hareketsiz durdum. Sonra oğlumuz (*nedense erkek olacağından eminim*) bir daha hareket etti. Annemle babam koşarak yamma geldiler. Ama hareketleri onlar hissedemedi. Sen yanımda olsaydın o kadar hafif bir hareketi bile hissederdin. Seni öylesi seviyorum ki...

25 Ekim

... Tarihi yerlere yaptığın ziyaretin muhteşem olduğuna inanıyorum. Seni kısıkanıyorum. Annemle dün North Park'a inip biraz alış veriş yaptık. Eve öyle yorgun döndüm ki merdivenleri bile zorla çıktım... Konsolesun karısıyla ilgili anlattıklarına hepimiz bol bol güldük. Senin anlattığın gibi giydiklerine tam inanmadık ama... Haa bir de o arkadaşın

Smooch var ya *ondan lütfen uzak dur*. Evli ve karısı hamile adamlar için çok uygun bir tip gibi görünmüyor da...

Şükran Günü

...sana çok ihtiyacım var. Dün gece Bobs'la sinemaya gittik. Çok seksi bir filmdi. Bilsem gitmezdim. Seni istiyorum, utanmasam duvarlara çıkacağım diye yazardım. Ne ayıp değil mi? Akli başında hamile kadınlar böyle- seks arsız olmalıdır, diye düşünüyorum. Burada olsaydın inan ki sana televizyonda maç bile seyrettirmezdim.

21 Aralık

Aşkım,

Mektubunu dün aldım. Ve yüksek sesle kahkahalarla güldüm. Demek ki sen de benim Bobs'la gezmeme istemiyorsun. Sen *Smooch* la arkadaşlığı kesersen, ben de onunla görüşmeyi keserim. Nefret ettiğim erkek tipi. Kendini tanrının kadınlara armağanı gibi görüyor olsa gerek. Dehşet yakışıldı olduğunu yazıyorsun ama, bence beş para etmez biri...

Günler kısa ama yine de bitmek bilmiyor. Son derece sıkıntılıyım. Mümkün olsa bütün Noel'i uykuda geçiririm. Etrafımdaki insanlar birbirini kutluyor, konuşup, gülüşüyor. Bense kendimi, sevişen çiftlerden oluşan bir dünyada yalnız bir yabancı olarak hissediyorum. Sensiz bir dünya; renksiz, kokusuz, tatsız tuzsuz bir şey. Yolladığın paketleri Noel ağacının altına okşayarak ellerimle yerleştirdim. Richard, seni çok seviyorum. Mutlu Noeller sevgilim.

11 Ocak

... şimdi çok daha iyi hissediyorum kendimi. Tatiller bitti. Karnım iyice büyüdü. Geceleri uyumak bile bir sorun oluyor. Bebek ileride topçu olacağına benzer. Bu arada Aaron ismine ne dersin. Tabii bir erkek olursa. Aklıma hiçbir kız adı gelmediğine göre de erkek olacak.

Burada olsan göğüslerime bayılırdın. Öyle büyüdüler ki... Ama ne var ki vücudumun diğer organları da onlarla yarış ediyor. Hamileliğin insan vücudunu bu kadar değiştirebilmesine hayret ediyorum. Meme uçlarımla iriliğini bir görsen. Onları emzirmek üzere hazırlıyorum. Keşke sen de yanımda olsaydın da...

25 Ocak

... ve hayatımda gördüğüm en etkileyici rüyaydı. Ter içinde uyan-
dım. Doğuma kadar hamur işi yememeye karar verdim.

Bu hafta sonu İskenderiye'ye giderken Smooch da seninle beraber miydi? Ondan bahsetmiyorsun. Kendimi bir su aygırı gibi hissediyorum. Dün nasıl bu kadar şişmanladım diye ağladım.

Zaman zaman seni bir daha hiç göremeyecekmişim gibi geliyor bana. Beni bir daha kollarınla saracak mısın? Beni sevdiğini bilmeye ihtiyacım var. Seni bütün kalbimle seviyorum, canım hayatım...

Gelecek hafta seni taburcu edecekler," demişti babası.

Trevor camdan ayrıldı. "Evet, en sonunda."

George Rule içten bir ifadeyle "Bak evlât," dedi. "Gösterdiğin gelişme mucizevî. Neredeyse eski haline döndün."

"Yok canım, o kadar değil." Trevor'un sesinde bir üzümlük yoktu. Son on üç ayı güç geçmişti. Ama hayatta kaldığı için ne kadar şanslı olduğunun bilincindeydi. Hastanede örneklerini gördüğü gibi, o da yaşam boyu tekerlekli koltuğa mahkûm olabilirdi.

Biraz aksamakla beraber, hiç olmazsa yürüyebiliyordu. Göz bandına da artık alışmıştı ve sağa sola çarpmadan yolunu buluyordu. İnsanın bir organını kaybetmesinin, bazı yeteneklerinin gelişmesiyle zaman içinde önemini yitirdiği demek ki doğrudur. "Fizik tedaviye her hafta gelmemi söylediler," dedi babasına "Ama egzersizleri tek başıma yapabilirim."

George Rule oğluna sordu. "Söyle bakalım çıkınca plânın ne?"

Babası, onun da kendisi gibi avukat olmasını istiyordu.

"Her zaman hayal ettiğim işi yapacağım baba, inşaat..."

George'nin hayal kırıklığı muhakkaktı. "Anlıyorum." Oğlunu neredeyse kaybetmiş ve yeniden bulmuştu. Onun ölümle yaptığı danstan sonra kıymetini daha iyi biliyordu. "Nerede başlamayı düşünüyorsun?"

"Teksas'ta."

Orası başka bir gezegendeymiş gibi hayret etmişti. "Teksas mı?"

Trevor güldü. "Güneşli eyaletlerde inşaat sektöründe müthiş bir patlama olduğunu duymuşsundur herhalde. Şimdi oralarda hareket var. Dallas'ın yakınında Chandler diye çok hareketli bir kasabayı seçtim."

"Ama iyi bir banka hesabına ihtiyacın olacak."

"Deniz kuvvetlerinden birikmiş maaşlarımı alacağım."

George Rule başını salladı. "Tamam evlât, yolun açık olsun."

Trevor, "Sağol baba," diyerek yaşlı adamın elini hararetle sıktı. Babası da sarılarak onu öptü.

O gece bavul ve paketlerini hazırladıktan sonra Trevor, artık dost olduğu hastane yatağına son defa uzanmıştı. Ona ikinci defa yaşama şansı tanıyan yataktı burası. İlk yaşamı ona iyi şeyler getirmemişti. Ama ertesi gün başlayacak olan ikinci yaşamında artık bir misyonu vardı.

Yeşil madpni kutuyu aldı avucuna. Zaten onu hiç yarımından uzaklaştırmıyordu bugünlerde. İçindeki mektuplar eskimiş, kağıtların kenarları aşınmıştı. Bu yirmi yedi mektubun hepsini neredeyse ezbere biliyordu. Ama yine de zaman zaman tekrar okuyordu onları.

Mektuplardan birini seçti. Bu tesadüfe dayalı bir seçim değildi.

... Sen *Smooch*¹ la arkadaşlığı kesersen, ben de onunla görüşmeyi kesirim. Nefret ettiğim erkek tipi. Kendini tanrının kadınlara bir armağanı falan gibi görüyor olsa gerek. Onun dehşet yakışıklı olduğunu yazıyor-sun ama, bence beş para etmez biri...

Çok güzel bir kadındı. Son birkaç hafta içinde, onu defalarca görmüştü. Saçının rengini o güzelliği tarif etmek mümkün değildi. Sarışın yetersiz bir ifadeydi. Çünkü aralara serpiştirilmiş farklı renkleri bu kelime nasıl anlatabilirdi ki. Kızıl da denemezdi. Kyla Stroud denen bu kadın kelimelere sığmaz bir yaratıktı. İçinden enerji fışkırıyor, bakışları ışık saçıyor, vücudu giyinirken bile inşam çılgınca tahrik ediyordu..

Saçlarını biraz da ihmalkâr bir şekilde at kuyruğunda toplamıştı. Kurtulmuş birkaç asi perçem yüzüne düşüyordu. Hem de nasıl bir yüze. Çenesi incelerek yuvarlaklaşıyordu. İri iri gözlerini üstten çevreleyen kaşları, büyük bir sanatkârın fırçasından çıkmış gibiydi. İri gözleri o açık alna öylesi hesaplı yerleştirilmişti ki, yerinden bir milim dahi oynatılamazdı. Ağzım çevreleyen dudakları, uzaklardan bile insanın aklına öpüşmeyi getiriyordu. Yanaklarının doğal pembeliği, onun körpeliğini ve gençliğini kanıtlıyordu. Blûzunun üstüne, boğazına doğru darlaşan bir hırka giymişti. Vücudu bir filiz gibi uzuyordu. Uzuvarlarının birbirine oram için hayli gayret sarf edildiği belliydi.

Çocuğuna bir şeyler söylerken öylesine doğaldı ki, gören bu bebeğin her kelimeyi anladığına yemin edebilirdi. Belki de anlıyordu. Çünkü onun billur bir su gibi akan kelimelerine gülücüklerle cevap veriyordu.

Cumartesi öğleden sonrasının çarşıdaki kalabalığı onun ayaklarının dans eden ritmini hiç etkilemiyordu.

Köşeden aldığı dondurmayı, elinde bir gül goncası zarafetiyle tutarken, bebek arabasını sadece dokunarak yönlendiriyor gibiydi. Biraz uzaktaki bir banka doğru süzüldü. Oturarak bebeğini kucağına aldı. Bebek annesinin elindeki dondurmayı parmaklamakla meşguldü. Kadın arada bir dondurmayı çocuğuna yalattırken bir yandan da diğer elindeki mendille onun yüzünü ve ellerini temizliyordu.

Sonra ayağa kalkıp boşalan dondurma külahım en yakındaki çöp kutusuna atmak için yürüdü. Kadın arkasını döner dönmez çocuk bankın üzerinden kayarak yere indi. Bir iki sendeledikten sonra üç beş adım ötedeki havuza doğru sallana sallana ilerlemeye başladı. Havuzun kenarı fazla yüksek değildi. Trevor önce hızlı adımlarla sonra koşarak çocuğa doğru yöneldi. Bu kalabalıkta ona yetişmesi güçtü.

Trevor, Önüne çıkan pipolu bir adamı hızla itti. Çocuk havuzun kenarından sarkmıştı ve bir anda havuzda kayboldu. Trevor düşmeden yetişememişti ama havuzun içinde iki adım attı, bebeği bacağından yakalayıp havalandırdı ve kucağına aldı. Çocuk şaşkınlık içindeydi ama yine de gülerek "Su... su," diyordu.

Kyla dondurma külahım atıp dönünce, Aaron'u yerinde göremedi, soma onu Trevor'un kucağında sırlıklam gördü. Doğru oraya koşmaya başladı. Trevor havuzdan çıkarken kalabalık ona yol açıyor, her kafadan bir ses çıkıyordu.

"Yahu bunun anası nerede?"

"İşte bazı insanlar böyle, çocuklarını koyuverirler,"

Kyla "Pardon... yol verin," diye diye çocuğuna yaklaştı. Çocuğu Trevor'un elinden alarak ıslaklığına bakmadan göğsüne yapıştırdı. "Aaron... Aaron... Aman tanrım, ödümü kopardın..."

Annesinin telâşım anlayan bebeğin yüzündeki mimikler değişmeye başladı. Önce alt dudağı sarktı. Sonra gözleri kızanp yaşardı, soma yüzü buruştu, ağzı açıldı ve çığlığı koyuverdi.

"Canın mı acıdı?" diye soruyordu Kyla endişeyle.

"Gelin şu tarafa gidelim. Lütfen beyler yol açm. Meraklanmayın bir şeyi yok Sadece korktu o kadar."

Kyla yanındaki adamın pek farkında değildi. Adam onun omzundan tutmuş boş bir banka doğru götürüyordu. Kyla, Aaron'un herhangi bir

yerinde bir yara bere var mı diye telaşla bakarken dünyamn farkında değildi. Çocuğu kucağında banka oturunca, dönüp adama baktı.

Yüzünü görünceye kadar epey bir yol almıştı başı. Adam uzun olmalı diye düşündü. Kıvrık bıyığı ve siyah göz bandı ile ilginç bir adamdı bu. "Teşekkür ederim," dedi soluk soluğa.

İri kıyım adam da yanma oturmuştu. "Meraklanmayın bir şeyi yok. Sadece sizin tépkinizden korktu," diye sakinleştirmeye çalıştı Kyla'yı.

Aaron'un ağlaması yavaşlamıştı. Onu biraz uzağında tutarak, göz yaşlarını sildi. "Aaron Stroud, beni korkudan öldürecektin." Sonra adama dönerek "Kaşla göz arasında kayboldu," dedi.

Kadife gibi parlak kahverengi gözlerinin içinde insan kaybolabilirdi. "Yılan gibi süzüldü," dedi Trevor. "Onu gözlerimle izliyordum. Niyetini sezmiştim, ama yeterince hızlı olamadım."

Kyla bu adamın kendileriyle neden ilgilendiğini düşünmek yerine, gözüne ne olduğunu merak ediyordu. Yazık olmuşa benziyordu o göze. Gören gözü yeşildi, hem de çok güzel bir yeşil, etrafındaki siyah kirpikleri ise kıskanmayacak tek bir kadın olamazdı.

Ona yakut gibi bir gözle bakıyordu. Gözlerini adamın gözünden kaçırmak zorunda kaldı. Pantolonunun ve ayakkabılarının sıırıslılam olduğunu fark etti. "Havuza girmişsiniz?"

Trevor ayaklarına bakarak güldü. "Galiba girdim. Pek farkında değilim. Ama Aaron'u sudan çıkarmak zorundaydım."

"İsmi nereden biliyorsunuz?" diye hayretle sordu.

Trevor'un yüreği bir anda ağzına gelmişti. "Ona doğru koşarken, ismini bağınyordunuz," diyerek atlattı bu tehlikeli soruyu.

"Kusura bakmayın onun yüzünden ıslandınız."

"Kurur, dert değil."

"Ama bunlar son derece pahalı çizmelere benziyor."

"Aaron kadar kıymetli olabilir mi hiç?" derken bebeği okşadı.

Trevor da, "Islaksınız," diye uyarmışta onu. Kyla'nın göğsüne doğru bakarken, kadın ıslaklıktan çok bir sıcaklık duymuştu içinde. Ayağa kalktı. "Sağ olun, hoşça kaim," diye Aaron'u önünde tutarak kalabalığı yardı ve çıkışa doğru ilerledi.

"Bekleyin... Bir şeyler unutmadınız mı? Bakın çantanız ve Aaron'un bebek arabası orada öyle duruyor."

Kyla aptallığına gülmeye başladı. "Ben hâlâ - "

Trevor, "Olayın etkisindesiniz," diye tamamladı onu. "Durun onları ben alnım."

"Sizi yeterince yorduk zaten."

"Önemli değil," diyerek bir daha itiraz etmesine fırsat vermeden yanlarından uzaklaştı Trevor.

Kyla arkasından bakınca onun biraz topalladığını fark etti. Çok belirgin değildi ama adam sol ayağını dışarıdan dolaştırıyor gibiydi. Gözünü kaybettiğine ve sol tarafında ciddi belirtiler kaldığına göre bu adam önemli bir kazadan çıkmış olmalıydı.

Ayağının aksamasına rağmen yürüyüşünün heybeti dikkat çekiyordu. Üstelik bu heybetinin yanında hareketlerinde ilginç bir zarafet vardı. Kömür siyahı, dalgalı saçları kulaklarının ve yakasının üzerine dökülüyordu. Kyla, yanından geçen kadınların ona bir daha bakmadan edemediğini fark etti. Üstelik hiçbiri göz bandından rahatsız olmuyor, bu bant onun ilginç çekiciliğine hoş bir özellik katıyordu. Vahşi bir geçmişi yumuşatan, matem renginde bir örtüydü bu.

Bu çekiciliğinin farkında olmadan çantayı sırtına atmış, bir eliyle boş çocuk arabasını öyle hoş bir rahatlıkla itiyordu ki; bu tür bir davranış başkalarında komik bir görüntü verirdi.

"Bir kere daha teşekkür ediyorum," derken Kyla elini uzatarak çantayı ona temas etmeden elinden almaya çalıştı. Trevor çantayı, muntazam bir hareketle Kyla'nın omzuna astı.

Muhteşem bir kadm diye düşündü Trevor.

Ne uzun boylu diye düşündü Kyla.

Kyla, Aaron'u arabasına koymaya çalıştı. Ama bebek ayaklarını germiş, o güzel vücuttan o kuru arabaya geçmeye direniyordu.

"Bugün çok yoruldu da," diye oğlunu savunmaya çalıştı Kyla. Etraftan geçenler, bu ıslak bebeğe, bluzu vücuduna yapışmış kadına ve paçalarından su sızan adam bakıyordu.

"İsterseniz Aaron'u kucağınızda taşıyın ben arabayı getiririm."

"Bu kadar eziyetten sonra, bir de bunu yapmanıza razı olamam."

Trevor gülümsedi. Seksi bıyıklarının arkasından beliren muntazam dişleri bembeyazdı. "Eziyet değil, meraklanmayın," dedi.

"Pekala..." Adam Kyla'yı sinirlendirmeye başlamıştı. Bir izci mertliği içinde gösterdiği nezaket, karşısındakini ciddiye almayan bakışları,

üstüne üstlük ıslak bluzunun vücuduna yapışmış olmasını fark etmeyişi, her kadını sinirlendirirdi elbet.

"Aaron ikimizin bile zaptedemeyeceği kadar hırçınlaşmadan arabaya gidelim," dedi soğukkanlı bir sesle.

Çocuk, Kyla'nın kucağında gittikçe ağırlaşıyordu. Elbiselerinin ıslaklığının onu giderek daha da sinirlendirdiği belliydi. "Öbür taraftaki park alanına bıraktım arabayı," dedi.

Trevor kadının gösterdiği yöne doğru çevirdi Aaron'un boş arabasını. "Adım Trevor Rule," dedi. O anda bu ismin kadına bir şeyler hatırlatması tehlikesini de göze almıştı. Bu isim kadında bir tepki yaratmayınca rahatladı. "Ben de Kyla Stroud," dedi kadın.

"Memnun oldum," diye ona baktıktan sonra bakışlarını bebeğe çevirdi. "Aaron, tabii seninle tanıştığıma da memnun oldum."

Bu gülümsemenin kadın haklarına bir saygısızlık sayılması gerekir diye düşündü Kyla. Hiçbir kadın dayanamazdı bu gülümsemeye. Yanlarından geçen üç beş genç kız Trevor'a lâf attı.

Kelimenin klasik anlamında yakışıklı bir adam denmezdi belki ona. Burun deliklerinin yanından ağzına doğru inen iki kırıışık, bir bıçak yarasının derinliğindeydi. Bu herhalde geçirdiği ağır kazanın amsıydı. Otuzlu yaşların başında olmalıydı. Yani Richard yaşasaydı, aym yaşlar olacaktı. Richard hayatta olsaydı bir yabancının yardımına ihtiyacı olmayacaktı. Ölümünün ilk bir buçuk yılı geride kalmıştı.

Richard'ı, olur olmaz zamanlarda hatırlıyordu. Oysa kitaplarda yazılanlar doğru olsaydı yavaş yavaş unutmaya başlaması gerekirdi. Ama o; kendisi ve Aaron adına onu unutmamaya söz vermişti ve anısını canlı tutmak için gereken dikkati sarf ediyordu.

"Aaron kaç aylık," diye sordu durup dururken.

"On sekiz ayı yeni doldurdu."

"Bebekler hakkında fazla bir bilgim yoktur, ama galiba yaşından iri ve gelişmiş bir bebek"

"Doğru," derken çocuğu zorlukla bir kolundan diğerine geçirdi. "Babası da onun gibiydi."

"Gibiydi?"

Kyla, "Öldü," dedi soğuk bir sesle.

"Üzüldüm." Sesi gerçekten bir üzüntü taşıyordu.

Trevor'un kolladığı fırsat en sonunda ayağına gelmişti. Günlerce, hatta aylarca Kyla'yla nerede nasıl tanışacağını düşünmüş durmuştu. Aslında o gün onunla karşılaşmayı hesaplamamıştı. Ama ilginç bir rastlantı sonunda olmuştu bu iş. Onu gördüğü anda o gece Richard Stroud'un yatağında sızmış olmaktan ilk defa bu kadar mutlu olmuştu.

"Sanırım biraz daha yürümek zorunda kalacağız."

"Hiç önemi yok," dedi Trevor.

Park yeri, bir arabalık yer bulmak üzere dolanan arabalarla doluydu.

"Buralı mısınız Bay Rule?" diye sormuştu Kyla sırf konuşma zeminini yaratmak için.

"Bana Trevor diyebilirsin. Hayır, geleli ancak bir ay oluyor."

"Sizi Chandler'e çeken ne oldu?"

Sen, diyebilirdi Trevor rahatlıkla. O sırada bir perçem saç dudaklarında uçuşuyordu. Trevor bir an için o saçın yerinde dudaklarının olduğunu hayal etti. Boğazını temizleyerek "İnşaatçıyım. Buradaki kalkınma ve gelişmenin içinde bir yerim olabileceğini düşündüm."

Aslında Kyla ile karşılaşmadan önce çok ihtiyatsız davranmıştı. Ondan önce birkaç gece, birkaç kadınla olsaydı, herhalde şu anda bu kadına karşı duyulan bu kadar şiddetli olmazdı.

"Anlıyorum," dedi Kyla ve ilerideki açık mavi steysin arabayı göstererek, "Neyse arabama geliyoruz," dedi.

"*Pelah Pusher*," diye arabanın üzerindeki logoyu okudu.

"Evet bir arkadaşımınla beraber bir çiçekçi dükkanımız var."

Trevor bu dükkanın, nerede olduğunu zaten biliyordu. Hatta açılma ve kapanma saatlerini bile...

"Bir çiçekçi dükkanı mı? Ne güzel..."

Kyla'nın bebeği koltuğuna oturtmasını beklerken, o da bebek arabasını katlayarak arabaya koymuştu.

"Size bir kere daha teşekkür ediyorum Bay R... Trevor. Bana son derece yardımcı oldun."

"Bana teşekkür etme, Aaron'u havuzdan çıkarmak günümün en büyük ödülü oldu."

Kyla bir an irkildi. "Bunu düşünmek bile istemiyorum." Bir süre Trevor'a baktı. "Evet, hoşça kal." Trevor bir adım geri atarak yol açtı ve onu eliyle selamladı. Kyla anahtarı çevirdi, motordan çok güçsüz bir ses

çıkmişti. İkinci denemesinde ufak bir tık sesinden başka bir ses çıkmadı, fardaki silik parlaklık da yok olmuştu.

Trevor arabaya yaklaştı. Kyla camı açarak, "Çalışmayacak mı?" diye çaresizce Trevor'a sordu.

"Sanmam," dedi Trevor. "Akün boşalmış. Farları açık bırakmışsın."

Kyla farları yakan düğmeye baktı. Annesi duysa kıpkırmızı keşilecek bir kelime döküldü ağzından. Aaron ağlamasını hızlandırmıştı.

"Ben yardımcı olayım," dedi Trevor.

"Bir saniye beklerseniz babamı arayayım, o gelip bizi alır."

"Benim daha iyi bir fikrim var. Sizi evinize bırakırım."

Kyla bir an genç adama baktı ve bakışlarını hemen uzaklaştırdı. İçinde bir korku belirmişti. Bütün bu olayları bir şekilde bu adam kotarmış olabilir miydi? Saçmalama Kyla dedi kendi kendine. Aaron'u da havuza o atmış olamazdı ya. "Yok yok Bay Rule, ben bir çaresine bakarım." Bu kelimeler maksadını aşan bir şiddette çıkmıştı ağzından. Arabadan inip çantasını ve Aaron'u zorlukla çıkardı ve kapılan kilitleyerek biraz evvel gedikleri yöne döndü. "Size teşekkür ederim, Bay Rule."

"Benim için sorun değil. Sizi arabamla evinize bırakacağım."

"Hayır teşekkürler."

Trevor bir an soran gözlerle baktıktan sonra elini göz bandına götürdü. "Allah kahretsin. Bana bakıp da benden ürkmüş olacaksınız. Ama sizi temin ederim ki ben sizlere kötülük edecek bir insan değilim."

Kyla bir an dönüp ona baktı. Bir pot kırmış gibi hissetti kendini. "Sizden korktuğumu sanmayın lütfen," dedi özür dileyen bir sesle.

"Korkmanız normal. Etrafta masum yüzlü canavarlar varken, korsan kılıklı biri elbette güven telkin etmez." Güldüler.

Dört yüz dolarlık bir çizme ile suya dalıp oğlunu kurtaran bir adamın herhalde onlara kötülük yapmaya niyeti olamazdı. "Pekâlâ gidelim," diyerek teslim oldu. Yürümeye başladılar. "Araban ne tarafta?"

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

TREVOR KAMYONETTEN ötürü özür diledi. Sağ eliyle kilidi açarken, Aaron sol kolundaydı. Kyla oturunca Aaron'u onun kucağına bıraktı. Kolu Kyla'nın sert göğüslerine dokundu bir an. Kyla fark etmez gibi davrandı. Trevor da. Ama kapıyı aceleyle kapadı. Kyla bu temastan onun da en az kendisi kadar etkilenmiş olması gerektiğini düşündü.

Trevor, Kyla'ya baktı ve gülümsedi. Böyle bir gülücük büyük bir buz dağında bile epey hasar yaratırdı. Arabanın içi giderek daha sıcak bir hal almıştı. Ama bu, dışarının sıcaklığına içinin katkısındanandı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kalbi yerinden çıkacaktı Kyla'mn. Ne sorabilirdi ki bu kadar anlamlı bir yumuşaklıkla. Örneğin *"Sana mı gidelim, bana mı?"*

"Korumuyor musun yoksa bir eczaneye uğrayalım mı?"

Bu ve çok daha açık saçık sorulardan birinin geleceğinden endişeliydi Kyla. Adam şimdiye kadar nezaket ve korumacılığını elden bırakmamıştı. Ama bu çağda bir insan, karşılığında hiçbir şey istemeden bu kadar iyilik yapar mıydı? Adam bir cevap bekliyordu. "Sor."

"Yola çıkıyoruz da hangi tarafa sapacağız?"

Kyla'mn içinden bir kahkaha koptu. "Özür dilerim, sağa döneceğiz." İyi bir adam olduğu belliydi. Keşke biraz daha az yakışıldı olsaydı. O

zaman onun yanında daha rahat hissedecekti kendini. "Sıcak mı geldi?" Yanakları yanıyor, içi tutuşuyordu Kyla'nın. "Evet oldukça." Trevor, havalandırmayı ayarladı.

Kyla doğumdan sonra annesi ve babasıyla oturmaya başlamıştı. Satın aldıkları günlerde sakin ve sessiz bir yerdı burası. Ama Dallas kalabahklaştıkça by semtler de sanayinin saldırısına uğramıştı.

Powers'lerin evi bakımlı bir bina ve mükemmel düzenlenmiş çiçekler ve yeşillikler içindeki bahçeyle çok hoş görünüyordu.

"İşte burası," dedi Kyla evi göstererek Trevor onun oturduğu evi bilmez miydi hiç. Çöpün toplandığı saatleri bile biliyordu.

Kyla bahçedeki araba yolunda arkadaşı ve ortağı Bobs'un arabasını görünce rahatsız olmuştu. Anne ve babasına yapacağı açıklamalar buyana şimdi bir de Bobs'a dert anlatacaktı. Araba daha durmadan babası evin kapısında görünmüştü. Kamyonetin içinde Kyla ile Aaron'u görünce şaşırarak oraya doğru yürüdü.

Clif Powers arabaya yaklaşınca Kyla pencereyi açarak "Babamı tanıtırayım," dedi.

Trevor arabadan inerek "Merhaba, bu yolcular bu eve ait olduklarını iddia ediyorlar," dedi sıcak ve sempatik bir sesle.

Trevor arabayı dolaşarak Kyla'mn kapısını açtı. Yıllardan beri bunu yapıyormuş gibi çocuğu bir kavrayışta kucağına aldı diğer eliyle de Kyla'nın dirseğinden tutarak inmesine yardımcı oldu. Adamın hayreti giderek artıyordu. "Araban ne oldu? Ters giden bir şey mi var?"

"Yok yok, önemli bir şey yok. Ama üst üste gelen şanssızlıklar bugünkü alış verişi unutulmaz hale getirdi."

"Ne oluyor burada Clif? Ah Kyla?"

Bu ses Meg Powers'in sesiydi. Kapıda göründü. Yüzünde bir endişe belirmişti bir anda. Hemen arkasından da Bobs göründü. Meg bahçeye doğru merdivenlerden inip hızla onlara yaklaşırken bir kızma, bir de torununu kucağında tutan uzun. boylu, gözü bantlı adama bakıyordu.

"Anne, baba size bay Rule'yi tanıtırayım. Trevor Rule."

"Hanımefendi, Bayım," Aaron'u sol koluna alarak elini Clif Powers'e uzattı.

"Bu bayan da arkadaşım ve iş ortağım Bobs Logan."

"İyi günler Bayan Logan."

Bobs'un gözleri parlamıştı. "Merhaba, söyler misin Kyla seni nereden buldu?" Bobs zaten patavatsızın biriydi.

"Arabamın aküsü boşalmıştı, Bay Rule bizi getirme nezaketini gösterdi."

Bobs, Trevor'u inceliyordu. "Umarım eşiniz sizi merak etmez."

Kyla, ilk müsait fırsatta ve تنها bir yerde Bobs'u kendi elleriyle öldürmeye kesin karar vermişti.

Trevor, Aaron'u yere bırakırken tebessüm etmekle yetindi.

"Aaron'un üstü ıslanmış." Meg endişeyle fark etmişti bunu.

"Ah evet. Havuza düştü de..."

Powers'ler bir anda telaşlanınca, Kyla açıklama gereğini duymuştu. 'Trevor onu düşerken görmüş. Havuza dalıp kurtardı onu. Meraklanma anne Aaron'a bir şey olmadı, sadece ıslandı."

"Peki, nasıl oldu bu?"

"Ona dondurma yedirdim..." Olanları kısaca anlattı.

"Havuza atladın ve Aaron'u sudan çıkardın demek, bari oltan da yanında mıydı?" O sırada gözleri onun ıslak olan pantolonuna takılmıştı.

"Balık büyükse oltaya pek ihtiyacım olmaz," dedi Trevor gülerek.

Clif ve Meg ise bu davranışından ötürü Trevor'a öylesine hararetle teşekkür ediyorlardı ki, bazı şeylerin farkında değillerdi.

Bu arada iki arkadaş kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

"Bluzun sıırılsıklam."

Kyla bir anda önüne baktı. Gerçekten de bluz vücuduna yapışmış ve sutyeninin hatta memelerinin ayrıntısını ortaya çıkarmıştı. Trevor da Kyla'ya bakıyordu. Meg, hala Trevor'un yaptığıın etkisi altındaydı. "Bizimle bir kahve içmez misiniz?" diye onu bir kahve için davet etti.

Kyla, "Bay Rule'ye zaten çok zaman kaybettirdik." Trevor'a yaklaşıp Aaron'u onun kucağından aldı. "Çok teşekkürler, gerçekten çok yardımcı oldunuz," ve artık çekip gidin diye tamamladı içinden.

"Benim için zevkti derken," Aaron'un çenesinden bir makas aldı. Diğerlerini başıyla selamladıktan sonra dönüp hafif aksayarak kamyonetine bindi ve motoru çalıştırıp gaza basarak oradan uzaklaştı.

"Anlatsana," dedi Kyla'nın en yakın arkadaşı. Bobs annesi genç yaşında öldükten sonra ömrünün çoğunu bu evde geçirmiş ve her zaman ailenin bir bireyi gibi muamele görmüştü.

"Neyi anlatayım, kuzum?"

"Ay sen de neyi olacak, o adamı. Ne oluyor?"

Kyla, "Ne olacak, hiçbir şey olmuyor," diye cevap verdi.

Meg heyecanla sordu. "Aaron'u kurtarmak için, ayakkabı pantolon öylesine mi girdi havuza?"

"Tanrı aşkına her şeyi abartmayın. Adam köpek balıklarının kaynaştığı okyanus sularına atlamadı ya. Bir süs havuzundan Aaron'u sadece botları ve birazca pantolonu ıslanarak çıkarttı. Hepsi bu kadar."

Oysa, kendisi de Aaron'u, olağanüstü bir refleksle kurtardığı için kahraman olarak görüyordu.

"Biraz da aksıyor, acaba başından ne geçmiş?" dedi babası.

"Daha belirgin arızaları vardı," derken Kyla gözünü kastediyordu.

"Ama bunların hiçbiri bizi ilgilendirmiyor. Hem baba, yerinde olsaydım onun aksayan bacağıyla uğraşacağıma, yarın arabayı oradan nasıl aldıracağımı düşünürdüm."

Sesindeki kararlılık, onu tanımayanları bile uyuracak bir tondaydı. Bundan birkaç ay evvel hepsini uyarırmıştı aynı kararlılıkla. "Ben artık Richard'ın matemine son verdim ve kimsenin yanıma matem suratıyla yaklaşmasını istemiyorum," derken bu bütün aileye verilmiş bir mesajdı ve herkes bunun sonuçlarını bekliyordu.

Annesi, "Sen Aaron'u çıkar ve üstünü değiştir. Mönü olarak sadece sandviç var. Bobs sen kalıyor musun?"

"Hayır," demişti Bobs. "Teşekkürler, bu akşam randevum var."

Kyla, Aaron'u odasına çıkarırken Bobs onlarla merdivene yöneldi.

Aaron'u yatağa koyunca Bobs, Kyla'ya dönerek, "Yeme beni," deyip bağdaş kurarak karşısına oturdu. "Şu senin esmer, heybetli yakışıklıdan bahsediyorum."

"Gözünü seveyim Bobs ne ben onunum, ne o benim."

"Evli mi acaba?"

"Nereden bileyim? Üstelik bana ne?"

"Nasıl yani... Evli bir erkekle bile beraber olabilir misin?"

Kyla buna isyan etti. "Bobs, bu nasıl söz? Sen neden bahsediyorsun? Adam bizi evimize kadar getirdi, hepsi o kadar."

"Sen bakmadıysan ben baktım. Adamın parmağında yüzük yok."

"Bu bir mana ifade etmez ki."

"Öyle mi?" dedi Kyla. "Ben bu işlerden fazla anlamam."

"Ben anlarım. Bir doksan boyunda olmasını önemsemeyebilirsin. Ama pantolonunun içindeki heybeti görmediğini söyleyemezsin."

"Susar mısın lütfen?" Kyla arkadaşının, onun da fark ettiği bir ayırtıdan bahsetmesinden hoşlanmamıştı.

"Peki, ya göz bandına ne diyelim? Bana sorarsan son derece seksi. Üstelik o bıyıklanıyla müthiş gizemli bir çekiciliğe sahip. Tek bir mavi göz."

"Yeşil..." der demez kendini toplamaya çalıştı Kyla.

Bobs'un fark etmemiş olma ümidini ise, onun şeytani ve alaycı bakışları söndürdü. "O kadar dikkatli baktığının fark etmemiştim..."

"Senin akşam randevun vardı. Bana sorarsan ancak yetişirsin."

Bobs yavaşça kalkarken, "Ama iddiaya girerim ki o şimdi seni düşünüyor." Kyla'nın aklını karıştırmaya çalışıyor olmalıydı.

"Bobs allah aşkına saçmalamayı bırak."

"Haydi canım, bir kahve içmek için can atıyor, gözleri ıslak bluzundan ayrılmıyordu."

"Hiç de can atmıyordu."

"Sana iki tane iyi haber; bir ben gidiyorum, iki can atmıyordu."

Kyla cevap veremeden Bobs merdivenlerin yolunu çoktan tutmuştu. Yemek boyunca annesi de, babası da Aaron'u kurtaran adam konusunu ağızlarından düşürmediler. Cinsel iğnelemeler yapmadılarsa da sözlerinde de özel bir anlam vardı.

Sonunda Kyla, "Keşke bir taksiye atlayıp gelseydim. Bir daha görmeyeceğimiz bir adam hakkında bu kadar spekülasyon yapacağınızı nereden bilebilirdim Haydi iyi geceler, biz yatmaya gidiyoruz," diyerek Aaron'u alıp yukarı çıktı. Aaron'u yatırdıktan sonra, odasına geçip kitabını okumaya çalıştı. Ama Trevor Rule'yi düşünmek okuduklarını anlamasını engelliyordu. Kitabını kapadı.

"Bluzuma bakmıyordu bir kere," diyerek bluzunu çıkardı. Sutyenini çıkarırken de tekrarladı. "Bakmıyordu."

Gözlerime inanamıyorum," diye yaklaştı Kyla'ya.

Kyla, "Neye?" diye yan uykulu sormuştu. Balkondaki koltuklardan birinde güneşlenmenin verdiği rahavet içindeydi. "O geldi."

Kyla tek gözünü açıp bakınca kapının önüne park eden arabanın içinde Trevor'u gördü. Diğer gözünü de açtı.

"Demedim mi sana?" dedi Bobs. "İşte seni görmeye geldi."

"Bana bak eğer bir takım imalı lâflar edersen seni öldürürüm." Ve dönerek ön balkona doğru yaklaşan Trevor'a gülümsedi.

"Merhaba," diye onları selamladı Trevor.

Kadınlar kdrosu da cevap verdi. "Merhaba."

Trevor önce Bobs'u başıyla selamladıktan soma, bakışlarını Kyla'ya çevirdi. Kyla altındaki kısa şort ve çıplak ayaklarının rahatsızlığını hissetti bir anda. Aksilik sandaletleri de uzaktaydı.

"Arabayı merak ettim. Ama görüyorum ki oradan aldırılmışsın," derken araba yolundaki steysını gösterdi eliyle.

"Evet babamın adamları gidip çalıştırdılar, ama sanırım ki aküyü değiştirmem gerekecek."

"Bence de doğrusu bu," dedi Trevor ve konuşma kesildi. Kyla bir şey yapmış olmak için bir perçem saç kulağının arkasına sıkıştırırken, Trevor da ellerini blucininin arka ceplerine soktu. Kyla, Trevor'un vücuduna bakarken Bobs'un bu konudaki sözlerini hatırlayarak, bakışlarını uzaklara yönlendirdi, ama yüzü biraz kızarmış olmalıydı.

Bobs işin başa düşmüş olduğunu anlamıştı. "Oturmaz mısın Trevor, sana içecek bir şey ikram edebilir miyiz?"

"Yok sağ ol, Kyla ve Aaron'u alıp, o tatlı çocuğa pek sevdiği bir dondurma yedirebilir miyiz diye sormaya uğramıştım."

Kyla'nın ağzının olumsuz bir cevap için açıldığını anlayan Bobs hemen araya girdi. "Ne yazık ki Aaron öğle uykusunda ama, Kyla haydi sen git."

Kyla rahatsız bir şekilde "Yok ol - " derken Trevor sözünü kesti.

"Yoksa bir programınızı mı böldüm?"

"Bana hiç bakma Trevor," dedi Bobs. "Ben burada oturmuyorum zaten. Kyla ve ben çok eski arkadaşız. Bu evde büyüdüm. Bugün tenimizle biraz ilgilendik Kyla'nın yatak odasının üstündeki çatıda tam bir serbesti içinde güneşlendik, anlıyorsun ya tam serbestinin anlamını..."

Eşek değildi ya tabi anlamıştı. Üstelik bu türlü kelime oyunlarına başlanırsa bu findıkçı kız onun yanında yaya kalırdı.

Bobs devam ediyordu. "Ama öyle sıcaktı ki, sonunda duş alıp gölgeye kaçtık Ben uyumak üzereydim. Ama Kyla cin gibi o gidebilir."

Trevor, Kyla'ya baktı. "İster misin?"

"Hayır, ben..."

"Kyla kiminle konuşuyorsunuz... Ooo Bay Rule." Tel kapının arkasından beliren babasının sesinden memnuniyeti belliydi. Onlara yaklaştı. Pantolonunun üzerinde atleti vardı.

"İyi günler efendim, umarım sesimiz sizi uyandırmamıştır."

"Yok yok Pazar gazetemi okuyordum. Gerisini açık havada okuyayım dedim. Onun için dışarı çıkıyordum." Bu yalandı.

Bobs yüzünde anlamlı bir gülümsemeyle, 'Trevor, Kyla'yı dondurma yemeğe davet ediyordu. Ne kadar kibar değil mi?"

"Bravo Trevor'a," diye gülümsedi Clif.

"Ama gitmem doğru olmaz, Aaron'u..."

"Onu düşünme," diye sözünü kesti babası. "Onun keyfi yerinde. Az önce baktım annen de, o da mışıl mışıl uyuyorlar. Sen git. Hiç olmazsa hava almış olursun, bir değişiklik olur."

Babasının bu kadar uyumlu davranışı, boşboğaz Bobs'un onun adma karar vermesi ve Trevor'u da, onu böyle müşkül bir durumda bırakması nedeniyle üçü de boğulmayı hak etmişti.

"Tamam gidip üstümü değiştireyim," derken, nasıl olsa beni bu adamın kucağına atacaksınız, erkeklik ben de kalsın der gibi hali vardı.

"Böyle de gidebilirsin," derken Bobs'un sesi neredeyse otoriterdi. Yukarı çıkarsa Aaron'u uyandırıp, bunu gitmemek için bir bahane olarak kullanacağından endişelenmişti. Buna izin vermeyecekti. Kyla son derece canlı ve yaşam dolu bir duldu. Bu yaşta kabuğuna çekilemezdi.

Üstelik Trevor bu soğuk naneye yaklaşma cesaretini gösteren ilk erkekti. Bobs görevini yapacaktı. Böylece Trevor'u, bu yabancı karşısında yüreklendirmek gerekiyordu. "Trevor, herhalde bu kıyafetle gidemeyeceği bir yer değil gideceğiniz yer."

"Tabii ki hayır. Kyla, bu kıyafetle rahat rahat gidebilirsin."

Sesindeki sıcaklık, olumsuz bir cevabı imkânsız hale getiriyordu.

"Pek uzamayacaksa belki de böyle gidebilirim," diyerek sandaletlerini giydi. "Galiba hazırım," derken Bobs'u boğabilirdi.

Trevor, Kyla'nın dirseğinden hafifçe tutarak bahçe kapısına doğru yürürken Clif arkadan "Acele etmeyin, biz Aaron'la ilgileniriz," diye seslendi. Bobs da, "İyi eğlenceler," diye ona katıldı.

Kyla, tabii ki ölmek istiyordu. Otomobile suçlu gibi girdi. İki eliyle yüzünü kapamak geliyordu içinden. Otomobil köşeyi döner dönmez, Trevor arabayı kenara çekip durdu. Hafif dönerek yüzünü Kyla'ya çevirdi. "Bak, onların iyi niyetli davranışlarının seni son derece rahatsız ettiğinin farkındayım. Senden ricam aldırmanın, tamam mı?"

Dudaklarının kenarında anlayış dolu bir tebessüm izi vardı. Kyla saçlarını geri atarak hafifçe gülümsedi. "Gerçekten çok sıkıldım," dedi.

"Biliyorum, kusura bakma lütfen."

"Senin bir günahın yok ki. Oradan beni almadan uzaklaşma diye seni neredeyse bir ağaca bağlayacaklardı."

"Onları suçlama. Sanırım kocanın vefatından bu yana pek dışarı çıkmıyorsun. Onlar da..."

"Evet hiç kimseyle çıkmadım ve niyetim de yok."

Bu sözlerin Trevor üzerindeki etkisi çelişkiliydi. Hiç kimseyle çıkmamış olması onu rahatlatmıştı; çıkmaya niyetli olmayışı ise kısa zamanda değiştireceği bir fikre benzemiyordu. Ama buna aldırnamalıydı. Dondurma yemek için bile olsa onunla çıkmıştı ya? Bu yeterdi.

Kyla ifadesinin biraz kaba kaçtığını hissetti. Bunu bir şekilde yumuşatmalıyım diye düşünürken Trevor ona bakarak, "Dondurma yemek için olsa bile mi?" Bu soru Kyla'ya istediği fırsatı vermişti. Sıcak bir şekilde güldü. Trevor devam etti. "Sanıyorum; çünkü dondurma yemekle, içki içmek bence birbirine benzer."

"Nasıl oluyormuş o?"

"İkisi de tek başına yapılırsa sevimsizleşir."

Chandler caddesinden aşağı doğru ilerlerken Trevor boş bir arsayı göstererek "Burayı satın aldım," dedi.

"Yeni çarşıya geçmeden önce burada postane yok muydu?"

"Öyleymiş, ben buraya çok büyük olmayan ve şık bir ofis binası yapacağım. Ortasında çiçekli ve havuzlu bir avlu olacak. Sanırım doktorların, avukatların, mali müşavirlerin falan ilgisini çekecektir." Yola devam ederken sol tarafta bir arsa daha gösterdi Trevor. "Buraya da bir teklif verdim ama korkarım burayı alamayacağım. Tam karşısında bir süper market yapılacaktır."

"Ayol, burası hayvanların otlak olarak kullandığı yer."

Trevor güldü, "Bir yıl soma görürsün. Burada bir film ve tiyatro merkezi yapılacaktır."

Anlaşılan Trevor, onun doğup büyüdüğü şehri ondan iyi tanıyordu.

"Belki biz de dükkanın yerini değiştirmeliyiz."

"Hiç gerek yok, sizin yeriniz gayet güzel."

Kyla ona dönerek, "Sen bizim dükkanı nereden biliyorsun ki?"

"Sana gelmeden önünden geçtim." Kısaca durduktan sonra "*Pehal Pushers* ismini arabanın üzerinde okumuştum. Ne kadar zamandır bu işin içindesiniz?"

"Bir yıl geçiyor. Richard'ın... Kocamın ölümünün altıncı ayıydı." Parmakları ile şortunun kenarını kıvınyordu. "Neyse, genç kızken ben de Bobs da, *My Fair Lady* filmini çok beğenmiştik. Oradaki Eliza Doolittle gibi bir çiçekçi dükkanında çalışmak istedik. Ben boşlukta kalınca, Bobs benim için bir meşgale olur diye bunu önerdi. O da çalıştığı yerden memnun değildi. Annem babam da beni cesaretlendirdiler. Hem kendime bir meşgale, hem de Aaron için bir yatırım olacakta. Parasal gücümüzü birleştirdik ve sonunda o dükkanın sahibi olduk."

"Peki memnun musun şimdi?"

"Şu ana kadar iyi gitti. Şehirdeki diğer çiçekçiler kendilerini yenileyemeyen, her konuda demode kalan işletmeler."

Trevor, Kyla'nın konuşurken oynadığı şort ve bacaklarına gözü takıldıkça içi bir tuhaf oluyordu. Ama dikkatini yola vermesi gerektiğini biliyordu. Otoyol'dan çıkmış, yeni asfaltlanmış bir yola girmişti araba.

"Burada bildiğin bir dondurmacı var mı?" diye merakla sordu.

"Belki de seni bir koruya kaçınıyorumdur," dedi.

Kyla tatlı bir gülümsemeyle cevap verdi bu şakaya.

Trevor elini uzatarak onun çıplak bacağına koydu, "Gevşe lütfen," dedi arkadaşça. *Onun bacağına dokunuyorum, Ama Trevor şansını zorlama, elini çek artık Şimdi, hem de hemen.*

"Buradaki evi yapıyorum. Doğramacılar bugün fazla mesaide. Alacakları fazla mesai parasını hak ediyorlar mı diye bir bakmak istedim, sakıncası yok değil mi?"

"Hayır, tabii ki yok" Ama gevşemek ne demek. İnsan çıplak bacağına onun parmak izlerinin sıcaklığı varken nasıl olur da gevşeyebilirdi ki...

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

UAR YOL çam ve meşe ağaçlarından oluşan bir ormana doğru ilerliyordu. Yolun sonunda, arkasını ormana dayamış bir inşaat görüldü.

"Trevor, bu şahane bir şey," diye neredeyse haykırdı Kyla. Onun adını bu kadar rahat söylemesine şaşırmıştı.

Bunu Trevor da fark etmiş ve gülümsemişti. Arabayı durdururken, "Beğendin demek," dedi memnuniyetle.

"Beğenmek hafif kalır."

"Gel sana bir de etrafı göstereyim."

Arabadan inince, güneşin ışınları ile yanan bacaklarını rüzgârın serinliği yalamıştı. Molozların arasından dikkatlice geçerlerken Trevor'un işçilere bir bakışı, herkesin işine devam etmesini sağlıyordu.

Trevor'un eli onu bileğinden tutmuş yürürlerken, "Yerdeki çivilere dikkat et," diye uyardı Kyla'yı. Sorunlu yol bitince, ne yazık ki bileğini bırakmıştı "Giriş buradan olacak Kapı bir vitrayın ortasına oturacak."

"Çok sevimli."

"Girişte yüksek ve cam bir çatı gün ışığını eve alacak. Geceleri de oradan gökyüzünü görmek mümkün olacak."

"Geceleri gökyüzüne bayılırım," dedi Kyla.

Aslında mektuplarından birinde okumuştı bu beğenisini....

"Böyle bir ev görmüş ve bayılmışım o eve..."

Trevor koluna girerek onun basamağı inmesine yardım etti. "Burası oturma odası. Şu duvarda bir şömine olacak. Yemek odası şuradan geçince. Mutfak tam karşısındaki alanda olacak." Kyla gözünde duvarları örülü hayal etti. Eli onun avucunda çok ufak kalmıştı.

"Burası yatak odası. Burayı duvarlarla daraltmak hoş değil, onun için koridoru içeri aldım, burası çıkmaz sokaktır."

"Hoş bir benzetme." Kyla, ondan giderek daha çok etkileniyordu.

...Odalar öylesi güzel düzenlenmişti ki, insan kendini evin içinde bile açık havadaymış gibi hissediyordu... diyordu mektubunda.

"Hayret," dedi Kyla. "Ben de öyle düşünüyorum. Hele bu tavandan tabana cam doğada yaşıyormuş izlenimini veriyor insana."

Kyla elini onun elinden çekti. Aslında elini tutmasında hiçbir gariplik yoktu. Fark bile etmeyecek bir doğallıkta yapmıştı bunu. O fark etmeyebilirdi ama Kyla bunun tehlikeli etkisi altındaydı.

"Burada ne var," diye sordu kurtardığı el ile işaret ederek.

"Ufak bir şömine."

Hayatı boyunca yatak odasında küçük bir şömine hayal etmişti. Ama bunun nedenini Trevor'a söylemek istemedi. "Burada bir şömine fikri çok sıcak geldi bana."

"Ve de romantik," dedi Trevor.

Gözlerini kaçırarak, "Evet, olabilir," diye mırıldandı.

Sonunda inşaattan çıkıp arabaya doğru yürümeye başladılar. Kyla, "Bu evin muhteşem olacağına inanıyorum," dedi ve büyük bir içtenlikle "Burada hangi şanslı insan yaşayacak acaba?" diye o kişilerin mutluluğunu daha şimdiden paylaşır gibiydi.

"Kim bilebilir ki?" dedi Trevor. "Belki de sen ve Aaron..."

Bu sözlerin getirdiği sersemlikle yamuk bir beton parçasına basan Kyla bir an sarsıldı ve tam dengesini kaybedecekken kendini Trevor'un güçlü kollarında buldu.

"Dikkat Kyla... Bir şeyin yok ya. İyi misin?"

İyi olmasına iyiydi de, vücudundaki güçlü kollar ve karın bölgesindeki sertlik olmasa daha da iyi olacaktı. Şu veya bu şekilde ama bir erkeğin kollarında olmanın tadını duymayalı iki yıla yaklaşıyordu. Kolonya, ter ve sabunla karışık erkek kokusu genzini gıdıklamış, Trevor'un nefesi bir an için yanağını yalayıp geçmişti.

"İyiyim," diyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Başım dönmüş olmalı, o kadar." Sonra eğilerek ayağından çıkan sandaleti giyerken, işçilerin bulunduğu taraftan istek dolu bir ıslık sesi geldi.

Dönüp baktıklarında işçiler başlan önlerinde, ciddi bir havada işle-riyle meşguldüler. Aralarından suçluyu bulmak mümkün değildi.

Trevor, "Zevk sahibi imiş," demekle yetinmişti.

Bobs ve babasının hatın için evden çıkmıştı. Bir külâh dondurma alıp, onu yemek iki saat sürmezdi. Dar ve engebeli yola girince, "Beni hemen eve götür," dedi ve bir de neden verdi "Aaron uyanmıştır."

"Sana bir dondurma sözü vermiştim."

"Önemli değil."

"Ama benim için önemli."

Eliyle çenesini sıvazlarken, bunun onun istediği gibi olacağı işareti-ni de veriyordu. "Tercihin nedir?"

Kyla yanlış cevap vermemek için, "Ne konuda?" diye sordu.

"Dondurmada, ben çikolata ve bal bademliyi severim."

"Ben de."

Dondurmacı iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalıktı. Trevor, Kyla'yı pencere kenarında zar zor bulduğu bir tabureye oturtuktan sonu uzun dondurma kuyruğuna girdi. Dondurmalan getirince, "Sen üşüyor gibisin, gel dışarı çıkalım," dedi Trevor. Birçok kapalı alanda olduğu gibi burada da havalandırmayı abartmışlardı.

Kapıdan çıkarırken içeri giren kalabalık bir ailenin küçük kızı, "Baba, bak bu adamın gözünde ne var," diye sormuştu. Çocuğun babası çocuğu hızla içeri iterken, diğerlerine de bakmamaları tembihliyordu. Kyle ne söyleyeceğini bilemedi. Çocuğu suçlamak mümkün değildi.

"Benim yanımda olmak seni rahatsız ediyor mu?" diye soran Trevor'un sesinde ezik bir hava vardı.

"Elbette hayır," diye tepkiyle acele bir cevap vermişti Kyla.

"Göz bağının bazı insanları rahatsız ettiğini biliyorum da..."

"Bazılarına da çekici gelebilir." Trevor şaşırmış gibi bakınca devam etti. "Bobs bu bağın seni yakışıklı bir korsana benzettiğini söyledi."

Trevor güldü. "Korsana mı? Kadımları kaçıp, hazineleri çalan, çocukları korkutan korsanlara mı?"

"Aaron senden korkmadı, aksine... Yine de senin için zor olmalı."

"Hayır ben alıştım artık." Külâhmdan dondurmayı yaladı. Kyla bu dokunuşun bir kadının dilinde nasıl bir etki yapacağım düşündü. Trevor devam etti. "Bazen bu görünümün başkaları üzerinde etkisi olabileceğini unutuyorum. Bu sabah şort giymiştim. Son anda blucinle değiştim."

"Neden böyle bir değişiklik yaptın ki?"

"Şu gözümdeki bile ürkütücü ise bir de benim sol bacağımı görsen... Seni bu görüntü ile rahatsız etmek istemedim."

"Çocuk olma. Benimle olduğunda rahatça şort giyebilirsin."

Trevor, Kyla'nın gözünün içine baktı. "Bu sözünü unutmayacağım,"

Kyla, merakını hissettirmemeye çalışarak sordu. "Bir kaza mıydı?"

"Gibi bir şey."

Böyle bir konuda konuşmak istememesi doğaldı. Yeni bir konu açmak istedi, ama aralarında müşterek hiçbir şey yoktu ki...

Trevor çok rahat görünüyordu. Gölgelelik bir banka doğru ilerledi. Güneşin yakıcı etkisinden uzak bir bankta oturup dondurmalarını yediler. "Şimdi iyisin değil mi?" diye sordu ve elini onun kolunun üzerinde gezdirerek, "Bak ürpertin geçti."

"İyiyim," derken tüyleri yine ürperirse bu serinlikten değil, Trevor'un yakıcı dokunuşlarından olacaktı. Allahtan bu olmadı.

Trevor'un ayağında geçen günkünden farklı lezar bir çizme vardı. "Çizmeleri değiştirmişsin," dedi. Bir Teksaslı olarak bunların ne kadar pahalı olduğunu biliyordu.

"Yakın zamana kadar hiç kovboy çizmesi giymemiştim," dedi Trevor. "Ama sanırım bundan böyle başka bir ayakkabı giyemem."

"Buralarda yetişmedin, değil mi? Senin için yeni bir dünya olmalı." Maksudı onun dikkatini yanlarındaki bankta öpüşen bir çiftten uzaklaştırmaktı. Trevor'a baktı. O ise genç âşıkları seyrediyordu.

"Filedelfiya' lıyım."

"O nedenle konuşmada hiç aksan yok."

Genç adam, kızı daha büyük bir zevk ve arzuyla öpüyordu.

"Ailen var mı?" Âşıkların öpüşmesindeki cinsellik Kyla'nın sesinin titremesine neden olmuştu.

"Aile... Aile, evet babam, babam var avukattır."

Âşıklar sevişmeye ayakta devam ediyorlardı.

"Sadece baban mı?"

Kız hafif bir iniltiden sonra elini erkeğin gömleğinin içine sokmuş, onun göğüs uçlarıyla oynamaya başlamıştı.

Trevor hafifçe öksürdü. "Evet sadece babam var. Annem öleli çok oluyor. Kız ve erkek kardeşim de yok."

Âşıklar işi iyice ileri götürmüşlerdi. Vücutları birbirine kenetlenmiş dudakları birbirinin ağzında kaybolmuştu. Öpüşmeleri bile gürültülü, şapırtılı bir hal almıştı artık.

"Yalar mısın?" dedi Trevor, Kyla'ya biraz yaklaşarak

"Ne, ne dedin?" İrkilmişti Kyla.

Trevor, "Yala, bak yere damlıyor," diye elindeki külâhı gösterdi.

Kyla dondurma külâhına baktı. Kalbinin atışlarını kontrol altına alamıyordu. Ağzı kurumuştı.

Dondurmaları bitince Trevor dondurma külâhlanın yakınlardaki bir çöp kutusuna attı. Kyla, Trevor'un yardımıyla kalktı. Güneşe çıktıklarında saçlarının parlaklığı, aralık dudaklarının açık kırmızı ıslaklığı, tek ya da çift gözlü herkesin dikkatini çekerti. İnsanın o kahverengi kadife gözlerde kaybolup gitmesi işten değildi. "Trevor? Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Trevor kısık bir sesle. "Çatıda güneşlenmenizi düşünüyordum." Kasıklarından başlayan bir sıcaklık vücudunu sarmaya başlamıştı. Bakışlarını Trevor'un gözlerinden ayıramıyordu. Trevor boğuk sesle devam etti. "Seyre değer muhteşem bir görüntü olmalı."

Kyla yutkundu, "Bobs'un vücudu çok güzeldir."

Hiç bitmeyecek kadar uzun süren bir sessizlikten sonra, "Ben Bobs'tan bahsetmiyordum," dedi yumuşak bir sesle.

Eve döndüklerinde, Kyla her bir pencereden bir çift gözün onları gözlediğinden emindi. Kyla arabadan atlayarak, koşup bir an evvel eve girmeyi çok isterdi ama, Trevor gibi bir adamın onu evin kapısına kadar götürmeden bırakmayacağından da emindi. Trevor arabadan inip onun kapısını açtı. İnmesine yardımcı olmak için elini uzattı. Ona dokunmasının türlü sakıncaları olabilirdi. Güneş banyosu ile ilgili sözlerinden bu yana göz göze gelmemişlerdi. Ama evin kapısında bundan kaçış yoktu. "Teşekkürler Trevor güzel vakit geçirdim."

Trevor, güneş banyosu ile ilgili sözlerine lânet ediyor, bu sözlerle bir çuval inciri rezil ettiğini düşünüyordu. "Öyleyse sevindim," dedi.

"Hoşça kal." Dönüp eve girerken annesiyle burun buruna geldi.

Meg, "Aman tanrım," diye sevinçli bir sesle karşıladı onları.

"Bay Rule, sizi burada görmek ne güzel." Bu sırada kapıya çıkışının tam bir kurgu olduğu öylesine açıktı ki, Trevor da bunun farkında olmayıydı. Kyla, yer yanlsa da yerin yedi kat dibine girsem, bir daha da oradan çıkamasam diye dua ediyordu içinden.

"İyi günler Bayan Powers," dedi kibarca.

"Ben de sandviç ve limonata hazırlamıştım. Arka bahçedeki piknik masasında bir şeyler yeriz dedim. Haydi siz de bize katılın."

Trevor niyetlenmişti. Ama Kyla'ya baktı. Tebessümü tehlikeli, gelmişti Trevor'a. Genç kadın yay gibi gergindi. İyisi mi ben gideyim, onlar kozunu paylaşsın diye düşündü. Güneş banyosu konusundaki yorumunu yapmamış olsaydı, haydi bir dereceye kadardı... Ama kahrolası yapmışta işte. Üstelik Kyla'nın neredeyse erotik hareketlerle dondurma yiyişini de seyretmişti. "Çok iyi olurdu, ama ne yazık ki yapmam gereken bir iki işim var."

"Ne yazık, eh bir dahaki sefere."

"Memnuniyetle," diyerek ikisini selamladı ve arkasını dönerek sakin adımlarla arabasına bindi. Araba gözden kaybolur kaybolmaz Bobs ve Clif de bir anda kapıya saldırmışlardı.

"Nasıldı, neler oluyor anlatsana," diye üstüne ilk gelen Bobs olmuştu. "Bir daha ne zaman çıkacaksınız?"

"Seni aramak için iznini aldı mı?"

"Tann aşkına susun." Kyla dayanamayıp bağırırmışta. "Biraz çocukluktan kurtulsanız da, beni rahat bıraksanız olmaz mı?"

Kime kızıyordu? Trevor'a mı? Anne ve babasına mı? Bobs'a mı? Yoksa kendisine mi? herhalde kendine, çünkü Trevor'un annesinin davetini reddetmesine, hiçbir açıklaması olmadan üzölmüştü.

Arka bahçede piknik masasındaki yemek gavur azabı olmuştu.

Bobs ısrarla soruyordu. "Hadi anlatsana neler oldu?"

"Bana bakın, hiçbir şey olmadı. Ve öyle yüzüme bakıp durmayın. Pinokyo gibi burnum uzamayacak."

"Yalan söylemen şart değil. Olanları anlatmaman da aynı şey."

Kyla çatalını tabağa bıraktı. "Peki o zaman dinleyin. Trevor beni aldıktan soma, şehrin öbür ucuna götürdü. Oradan orman yoluna girdik. İnşaat halinde olan bir evin yanında, arabanın arka koltuğunda delice seviştik, yabani hayvanlar gibi, şehvetin kucağında çıldırmıştık..."

"Hiç de komik değil," dedi Meg. "Aylardan beri sana kendini eve hapsedemeyecek kadar genç olduğunu telkin ediyoruz. Senin de arkadaşların olsun istiyoruz. Ve Trevor kaçmadığın tek erkek oldu."

"Tamam anlıyorum da, benim bir kocam vardı. Adı da Richard Stroud idi. Ben ölünceye kadar da benim kocam olarak kalacak. Bir daha kimseye âşık falan olmayacağım. Böyle bir arayış içinde değilim."

"Aşk, aşk, aşk," Bobs bıkkınlıkla bağırdı. "Hep âşık mı olmak lazım yani. Biz her çıktığımız adama âşık mı oluyoruz."

"Sen buna aldırmayabilirsin, ama ben senin gibi düşünmek zorunda değilim. Erkeklerin düşündükleri tek şey seni bir an evvel bir yatağa atmaktır. Kusura bakmayın anne ve baba, ama bilin ki günümüzde durum budur. Bundan böyle ne Trevor Rule ismini, ne de bir başka erkek ismini bu evde duymak istemiyorum. Satılık değilim ben."

O akşam bu konu bir daha açılmamıştı. Tüm pazartesi günü çalan her telefona, annesi ya da babası, telaşla koşmuşlardı. Dükkânda bu rolü Bobs oynuyordu. Neyse bu telefonların hiçbirisi Trevor'dan gelmemişti.

Bu Kyla'yı hem rahatlatıyor, hem de hayal kırıklığına uğratiyordu. Onu hiç olmazsa bir kere arasa, onunla görüşmek istemediğini söyleyecekti. Bu kararlılığına karşın nedense sık sık onu düşünüyordu...

Hayır, lütfen çiçeklere dokunma." Bunu belki de yüzüncü kez söylüyordu. Dükkânının arkasındaki ufak odadaydılar. Kyla isteyken Aaron'a bakan annesi Meg, o gün dışıya gitmişti. Meg yine geç kalınca, Clif de Aaron'u dükkâna getirip bırakmak zorunda kaldı.

Dükkânı açmaya karar verdiklerinde, Kyla'nın bütün siparişleri verme, faturalama ve muhasebe kayıtlarını tutma karşılığında, Bobs dükkânın devamlı olarak açık olması ve satışları yönetme sorumluluğunu istekle üstlenmişti. Kyla'nın sorumlulukları onun çalışma saatlerine uygundu. Hesap makinesine yeni bir şerit takarken Bobs heyecanla odaya girdi. "Kyla bir müşterin var."

O anda odanın kapısında Trevor Rule belirmişti. "Merhaba."

Bobs yılışık yılışık sırtarak Kyla'ya baktı. "Müşterinle bizzat ilgilenmek isteyeceğini düşündüm de, buraya getirdim," dedi.

Kyla'nın bakışları bir suyu kaynatabilirdi. Genç adamı kapının eşiğinde görünce içinde fırtınalar kopmaya başladı. "Merhaba Trevor."

Akıllı bir ajans bu adamı mutlaka bir blucin reklamında manken olarak kullanırdı. Göğsü ve kollarının üst kısmı tişörtünü zorluyordu. Rüzgâr saçlarını öyle çekici biçimde dağıtmıştı ki, en usta berber bile bu formu vermeyi beceremezdi. Gözündeki bağ; farklı bir yaşamdan gelen, çok farklı bir adam olduğunu kanıtlıyordu. Birçok erkeğin, özen-tiyle bir gözden olmaması için yakınlarının ciddi tedbir alması gerekiyordu.

Bütün bu sert ve yırtıcı erkek havası, Aaron'u sevmek için ona doğru eğilirkenki yumuşaklığıyla tezat oluşturmuştu. "Merhaba tayfa." Aaron bacaklarını titretip ellerini çırpıyordu. Ağzı kulaklarındaydı.

Bobs, "Kusura bakmayın ama benim içeride işim var," diyerek ortadan yok oldu. Yapmıştı gene numarasını.

Kyla bir süre ayakta durduktan soma yerine oturdu.

"Çok iyi görünüyorsun," dedi Trevor.

Kyla şöyle bir üstüne baktı. Basit bir elbiseydi bu. Ona yakışan şampanya renginde olmaktan başka bir özelliği yoktu. Acaba o da Trevor'a çok iyi görünüyorsun demeli miydi? Ama bu doğru değildi. İyi değil, son derece seksi görünüyordu. Kyla bunu söyleyemezdi.

"Burası ne kadar güzel kokuyor böyle."

Kyla kırarcasma sıkıldığı kalemi tutan parmaklarının biraz olsun gevşetti. "Çiçekçi dükkanına sahip olmanın avantajı."

"Sanırım varlığının da bu kokuda rolü var."

Kyla kaleme eziyet etmeye devam ediyordu. "Bence Aaron'un rolü küçümsenemez," dedi. Ve, Aaron'un elinde sonu yaklaşan bir çiçeği kurtarmak üzere o tarafa yöneldi.

Doğrulduğu zaman Trevor ona gölgesinden bile daha yakın bir mesafedeydi. "Aaron'u hep dükkana getirir misin?"

Kyla tepkili bir şekilde. "Yok canım," dedi ve Meg'in dişçi hikayesini anlattı. Aaron'un orada olması, ikisinin yalnız olmasından daha iyiydi. Trevor'un dükkâna geldiğinden, annesinin haberi olmamalıydı.

Bunu bu kadar önemsemesine de kızdı. O da bir müşteri olamaz mıydı? "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Oh evet," dedi Trevor. "Bir bukete ihtiyacım var da."

"Anlıyorum." Aklından geçen soruların en önemlisi bunun kime yollanacağıydı. Soma bu siparişi aslında Bobs'a vermesi gerekmiyor muydu? Bobs, Trevor'u bu odaya karga tulumba getirmiş olmalıydı.

"Evet... dur bakalım işte bir sipariş formu." Kalemı alıp onun ismini başa yazdıktan sonra sordu. "Nasıl bir şey düşünüyorsun?"

"Tam bilemiyorum. Senin bir tavsiyen olabilir mi?"

Trevor onun arkasından geçerken pantolonunun eteklerini taradığını hissetti. Birkaç hafta evvel Bobs'la gittikleri filmin pornografik bir sahnesi gözünün önüne gelince aklı karışmıştı. "Olay nedir?"

"Fazla regmi olmayan bir davet."

Bu açıklama Kyla'ya çiçeğin kime gideceği konusunda bilgi vermemişti. Hangi davet? Nerede? Buket kimin için?

"Orkideyi tercih ederim," dedi Trevor. "Şu büyük ve gösterişli olan beyazlardan olabilir."

Kyla mektubunda; *'... ertesi gün başucumda neyi bulduğumu herhalde tahmin edersin. "Bahar Çiçekler? partisinde bana verdiğin ve bana verilen ilk orkide buketini. Hatırlıyor musun? Sana olan aşkım ilk o gün başlamıştı... '*

Kyla biraz da şaşırmış bir şekilde "Katelya mı?" diye sordu. Trevor sessiz kalınca, açıkladı. "Gerçekten çok güzeldirler. Beyaz bir zambak gibi açılan goncaları ince uzun gövdeleri vardır."

"Tamam. Sanırım benim tercihim de katelya olacak."

"Evet... Onu Dallas'tan sipariş etmem gerekecek. Ne zamana lazım?" Trevor'un ona bakması Kyla'yı tedirgin ediyordu.

"Cumartesi akşamı." Kyla'ya bir adım daha yaklaşmıştı. Bu ufak odada bu kadar yakın durmaları Kyla'nın nefesini kesiyordu. Masaya eğilirken "Bir mi, iki mi?" diye sordu.

"İki."

"Oldukça pahalıdırlar da..." diye açıkladı. "Saat kaç gibi alırsın?"

"Siz yollayabiliyor musunuz?" Olumlu cevabı olunca "Lütfen, o gün öğleden sonra şu adreste olsun. 223 doğu Stratton Caddesi."

Kyla'nın elindeki kalem masaya düştü. Trevor'un ona bakan gözlerinin içine bakarak, "İyi de, bu benim adresim."

"Benimle o akşam yemeğine gelirsin diye düşünmüştüm."

Kyla şaşkınlıktan başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Gelemem."

"Bunu bir randevu, ya da çıkma olarak alma. Bankacı ve yatırımcılara bölgenin iş kapasitesinin anlatılacağı bir yemek olacak bu."

"Bu beni neden ilgilendirsin ki?"

"Bütün yaşamını burada geçirmedin mi? Buraların yabancısıyım. Bazı tanıdıklarınla beni tanıştıtararak bana yardımcı olmanı istiyorum."

Kyla, Trevor'un böyle bir yardıma ihtiyacı olmadığından emindi. Ona o anda baktığı gibi gülümseyerek kime bakarsa baksın, başta kadınlar herkes bir anda etrafına toplanırdı zaten. Bu tebessüm dış macunundan, Harley Davidson motorlarına kadar her şeyi satmaya yeterdi. Cinsel çekicilik dağıtılırken bu adamın üç beş kere sıraya girdiği muhakkaktı. Kadınları değil, erkekleri bile bakışıyla etkileyebilirdi.

"Hayır Trevor, kusura bakma ama, bil ki gelemem."

Bu kadar tehlikeli bir adam olmasa, o zaman gitmesinde bir sakınca olmayabilirdi. Ama onunla bir dakika beraber görünmek bile, bütün bölgeyi dedikoduyla ayağa kaldırırdı. Annesinin arkadaşları da, evlenme tarihini öğrenmek için ertesi gün bahçede sıraya girerlerdi.

Trevor, üzgün ve biraz da yapay bir şekilde konuşmuştu. "Güzel bir bayanla bir yemeğe gitmek için şantaj yapacağımı düşünemezdim,"

"Ne şantajı?" diye şaşkınlığını dile getirdi Kyla.

"Moral bir şantaj... Unutma, bana bir iyilik borçlusun."

O sırada Bobs, kucığında Aaron ile kapıda belirmişti. "Bu kendini bilmez sokak çapkını sahiplenecek birisi var mı acaba aranızda?" Aaron'un elinde suyu damlayan üç kırık karanfil vardı.

"Bobs kusura bakma." Kyla koştu ve Aaron'u onun kucğından aldı.

"Zararı yok, verdiği tüm zarar on dolarlık çiçekle, ayışım yüzdürmeye çalıştığı bir vazo oldu." Sonra manalı bir gülümsemeyle,

"Meşguldünüz galiba..." diyerek iğnesini soktu.

"Biz... Şey... Bay Rule'nin bir siparişı vardı da..."

Bobs anlamlı bir bakışla odadan çıkarak onları yalnız bıraktı.

"Evet," dedi Trevor sorar gibi. "Cumartesi gecesi?"

"Bilemiyorum." Kyla, ağzına atmasın diye karanfilleri Aaron'un elinden almaya çalışıyordu. Oğluyla böylesi uğraşırken, bir de bu kadar ciddi bir karan nasıl sağlıklı olarak verebilirdi ki? Ne kadar etkileyici bir şekilde yapılmış olursa olsun, bu daveti mutlaka reddetmeliydi. Ama gerçekten de ona bir iyilik borçluydu. "Bu bir randevulaşma gibi görülmeyecek değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Kyla'nın yumuşadığını hissetmişti Trevor.

"Yani... Senin yanlış değerlendirmeni istemem de..."

Trevor, "Anlıyorum Kyla, meraklanma," derken sesi içtendi "

"Biliyorsun ben eşimi kaybettim. Yanlış anlaşılmalı." Evet, söylemişti ama, bu kadar tekrar etmesi de yanlış anlaşılır Trevor'da bir tepki doğurabilirdi. "Tamam, geleceğim."

"Mükemmel. Cumartesi yedide seni alacağım. Siparişimi unutma."

"Şaka ediyor olmalısın."

"Elbette ciddiym. Tayfa şimdilik bay bay," diyerek rahatlamış Bir havada çocuğun çenesini okşadı. "Cumartesi akşamına."

Yaylı kapıdan bir rüzgar gibi geçmesinden biraz sonra, Bobs geçti aynı kapıdan. "Kyla, cumartesi akşam... Yanlış mı duy - "

Onun sözünü kesti. "Doğru duydun, onunla yemeğe gideceğim."

"İnanılmaz." Çocuk gibi ellerini çırpıyordu. "Ne giyeceksin?"

"Hiçbir şey giymeyeceğim." Bu ifade maksadım aşmıştı. "Önemli değil herhangi bir şey giyerim. Zaten basit bir iş yemeğiymiş."

"Öyledir, inanırım," derken ona inanmadığı belliydi...

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

JVYLA GİYİNİRKEN; hayatının ilk randevusunda bile kıyafetini bu kadar önemsemediğini biüyordu. Bu, Trevor Rule ile olacağı bu akşama özel bir önem verdiğinin kamtı değil miydi?

Makyajını yaparken göz kapağını üç kere boyamak zorunda kalmıştı. Annesi her dakika odaya gelip bir şey isteyip istemediğini soruyordu.

Neyse ki Bobs'un önemli bir randevusu vardı da, hiç olmazsa o burununu sokmuyordu Kyla'nın işine. Bobs yeni bir elbise alması, Kyla ise gerek olmadığı konusunda tartışmışlardı. Sonunda iş, hangi elbiseyi alacağı tartışmasına dökülmüş, Bobs da alış verişe onunla çıkmıştı. Kyla'nın beğendiği san renkli elbiseyi, iyi bir ilkokul öğretmeni kıyafeti olarak bulan Bobs, siyah dar bir elbise üzerinde o kadar ısrar etmişti ki, dükkândan çıkarken paketin içindeki elbisenin rengi siyah olmuştu.

Trevor'un bu kıyafeti fâzla abiye bulacağından endişe ediyordu. Pastel göz boyası ve koyu şeftali rujunun renklerini siyah elbise daha belirginleştiriyordu. Kyla inciye severdi. Zarif inci gerdanlığı ve küpele-ri, teninin pembeliğini vurgular gibiydi.

Kapı çalınca masadaki orkidelerden birini elbisesine taktı.

O gün Bobs, "Saat dörde geliyor, sen hala orkideleri hazırlamadın," diye uyarılmıştı onu. Kyla kendisine orkide yollamayacağını söyleyince, "İyi de onun faturasını yolladım o da ödemesini bile yaptı."

Kyla sözünü kesmişti Bobs'un, "Ne yaptın, ne yaptın?"

"Ne olmuş yani. O da normal bir müşteri muamelesi görmeyi hak etmiyor mu? Herkes gibi o da orkidelerin bedelini ödedi..."

Kyla ayınada son defa kendine baktı. Siyah ipek elbise, inciler ve yakasındaki orkide, gerçekten de teniyle hoş bir uyum yaratmıştı. Yine de içinde bir ürperti vardı. Sadece bir genç kızın içinde duyacağı bir ürpertiydi bu. Bu duygular son derece tehlikeliydi. "Saçmalıyorum," diye söylendi ufak el çantasını alırken. "Bu bir randevu değil."

Trevor kapının önünde, kucağındaki Aaron'u havaya atıp tutarken bir yandan da Meg ve Clife lafıyetleştiriyordu."... iki haftada bitecek."

Kyla, Trevor'la göz göze gelince ayaklarının basamaklara düz basması allahın bir lütfüydü. Ama kalbinin atışındaki hızlanmada bu ilahi gücün de bir faydası olmamıştı. "Merhaba Trevor," diyebilirdi.

Trevor, "Merhaba," derken bıyıklarını Aaron'dan kurtarmaya çalışıyordu. Ama bakışları Kyla'nın gözlerindeydi. Kyla gözlerini ondan ayırmak istedi ama beceremedi. Trevor gerçekten fazla yakışıklıydı. Üzerinde siyaha yakın koyu gri bir takım elbise vardı. Beyaz gömleği, saçları ve esmer teniyle hoş bir uyum içindeydi. Gri siyah İpek kravatı bir başkasının boynunda fark edilmeyebilirdi. Trevor sık rastlanılan tiplerden değildi. Ona bu havayı veren belki de göz bağıydı. Yüzündeki varlığı öylesi doğaldı ki, doğduğu anda da varmış gibi geliyordu insana.

Aaron ani bir hareketle kendini Trevor'un kucağından, annesinin kucağına attı. Ama Trevor'un güçlü elleri onu düşmemesi için tutmaya devam edince bu el Aaron ile Kyla'nın göğsü arasında sıkışıp kaldı. Kyla çocuğu tutunca Trevor, Kyla'nın göğsünü ezerek çekmişti elini.

Meg, "Haydi, Aaron'u bana ver," derken; Clif de, "Geç kalıyorsunuz haydi artık çıkın," dedi.

"Aaron'u yedirir, yatırırız. Erken gelmene gerek yok," dedi Meg.

"Trevor arabayı dikkatli sür, kıymetli bir şey taşıyorsun bu akşam."

Trevor, "Farkındayım Bay Powers, hiç merak etmeyin," derken Kyla dişlerini gıcırdatıyordu. Annesiyle babasının yarattığı hava genç kızlarını ilk randevusuna uğurlar gibiydi. Kucaklarında tuttıkları torunlarından olsun utanmıyorlardı.

Trevor otomobilin kapısını açıp onun arabaya girmesine yardım ederken akıllık edip elini falan tutmamıştı. Direksiyona geçince Kyla'ya baktı. "İzin ver nefes kesici bir güzelliğin olduğunu söyleyeyim."

İfadesindeki esprili hava Kyla'yı biraz olsun rahatlatmıştı. "Teşekkürler Trevor," dedi yüzü pembeleşerek.

Trevor radyoyu yumuşak bir müzik istasyonuna ayarladı. "Sah gününden beri konuşmadık, günlerin nasıl geçti?"

"Oldukça yoğun," diye cevapladı Kyla. Etkisiz bir konunun açılması rahatlatmıştı onu.

Chandler Şehir Kulübü modern anlayışla iki yıl önce yapılmıştı. Binanın girişine doğru ilerlerlerken fiskyelerin arasından geçtiler. Kyla, Trevor'un elinin onu kolundan tutmasına alışmış gibiydi.

"Şu anda duyduğum koku, artık dükkandaki gibi çiçeklerin kokusu değil," dedi Trevor. "Şimdi mis gibi senin kokunu duyuyorum."

Boğazındaki daralma sesini de etkilemişti Kyla'nın. "Teşekkürler." Trevor tam bir centilmen olarak davranıyordu.

Kyla, ona duyduğu ilginin tesadüfi ve geçici bir ilgi olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Ama bunda başarılı olduğu söylenemezdi.

Salona girdiklerinde konuşmalardan çıkan gürültü, müziğin sesini boğuyordu. Trevor sesini duyurmak için kulağına eğildi. "Ne içersin?"

Kyla da, dudaklarını onun kulağına yaklaştırarak, "Soda," dedi. Trevor, müthiş erkeksi kokusunu orada bırakarak bara doğru ilerledi. "Evet işte Kyla Stroud, seni burada görmek ne güzel."

"Merhaba Bay ve Bayan Baker."

"Kyla, içkin." Kyla dönüp Trevor'dan sodasını aldı. Yaşlı Baker'lerin yüzündeki hayret ifadesi Kyla'nın buraya Trevor'la gelmesindeki korkuyu haklı çıkaracak biçimdeydi. "Trevor seni Bay ve Bayan Baker'le tanıştırayım. Bayan Baker benim İngiliz Edebiyatı hocamdı. Bay Baker'in bir sigorta şirketi var. Evet Trevor Rule,"

"Rule, Rule," Bay Baker bir şeyler hatırlayacakmış gibi tekrarladıktan sonra, "Tabii, Rule Şirketleri. Son zamanlarda isminizi her yerde görüyorum. Müteahhitsiniz değil mi? Burası böyle bir iş kurmak için doğru bir seçim mi acaba? Chandler oldukça hareketsiz bir yerdir. Pamuk çırçırından başka pek bir şey yoktur burada..."

Bu konuşmalar sırasında Bayan Baker onları dikkatle süzüyordu. Haber alma antenlerinin hepsini dışarı çıkarmıştı.

Sonunda Trevor, "Lütfen bizi affedin, bir arkadaş Kyla ile tanışmayı bekliyor. Bay ve Bayan Baker sizinle tanışmaktan mutlu oldum," dedi. Yan yana ilerlerken Trevor, "Benimle görünmekten rahatsız olduğunu hissediyorum," diye fısıldadı kulağına.

"Görünmekten değil, onların neler düşündüklerinden rahatsızım,"

"Ne düşünüyor olabilirler ki?"

"Genç dul piyasaya çıktı, ya da pek erken değil mi gibi şeyler."

"Sanırım sen bu konuda gereksiz hassas davranıyorsun."

"Yıllardan beri tanıdığım insanların hepsinin, hakkımda dedikodu yapmaya hazır insanlar olduğunu biliyorum."

"Arkandan kimin ne konuşacağım düşünmen bence enerji israfı."

"Belki doğru ama, bu durum herhalde senin için de hoş olmasa gerek. Sen de yeni bir dulun peşindeymiş gibi görünüyor olabilirsin." Trevor'a baktı. Son derece rahat bir tebessüm vardı onun yüzünde.

"Haydi, gel yemek salonuna geçelim," dedi Trevor.

Yürürken kasabaya yeni gelen bir bankacı ve karısıyla tanıştılar, Lynn ve Ted Haskell. Chandler'in yenisi olduklarından Kyla'nın geçmişi hakkında bilgi sahibi değildiler. Trevor, Kyla'yı onlara, "Arkadaşım," olarak tanıstırdı. Yemek boyunca süren sohbetleri Kyla'yı rahatlatmıştı.

Trevor, Kyla'nın suyu, tuzu, ekmeği, kısaca her şeyiyle ilgiliydi. Bu kadar rahat bir yemek iştahını açmıştı. Yemekten sonra, rahat koltuklara kurularak video tanıtımını izlediler. Trevor, "Sıkıldın mı?" diye sordu.

Kyla esnemesini elinin arkasında gizlemeye çalışarak, "Hayır, oldukça ilginç konular," dedi.

Fısıltı halinde, "Dehşet bir yalancısın," dedi Trevor. "Çıkalım mı?"

Şiddetle, "Hayır," diye cevap verdi Kyla. Trevor'un bu toplumda görmek ve görünmek istediğini biliyordu.

Bakışları bir an birbirlerinin gözünde eridi. Sonra Trevor koltuğuna yaslandı. Kyla aralarındaki fısıldaşma ve bakışmaları yakalayan var mı diye etrafına bakındı. Bayan Baker'le göz göze gelince gözlerini kaçırdı.

Richard'ı epey bir aradan sonra ilk defa hatırlıyordu. İçinde bir suçluluk duygusu uyandı. Ne oluyordu ona böyle?

Son konuşmacı da sözlerini bitirince salondan ayrıldılar.

"Bir yerde bir kahve içer miyiz?" diye sordu Trevor.

"Hayır, gitmeliyim," dedi Kyla. "Eve dönmeliyim."

Trevor'un sesi pek neşeli çıkmamıştı ama yine de, "Olur," dedi.

Yağmur ve sileceklerin sesiyle yola çıktılar. Trevor sol eli direksiyondayken sağ eliyle önce radyoyu ayarladı, soma elini Kyla ile arasındaki koltuğun üzerine bıraktı. Ya bu el kendisine doğru yaklaşıyorsa Kyla ne yapacaktı? Ya onun bacaklarına uzansaydı? Peki, izin verecek miydi elini tutmasına? Avucunun ter içinde kaldığını fark etti. Uzaktan da olsa evini görmek onu ilk defa bu kadar rahatlatmıştı.

"Bekle," dedi Trevor, "Şemsiyem var." Arkasım dönüp şemsiyeye uzandı. Çıkıp şemsiyeyi açtı. Kyla'nın kapısını açıp elini ona uzattı. İkisi de şemsiyenin altına girebilmek için o kadar yakın yürüyorlardı ki vücutları birbirine değiyordu.

Fark etmeden Kyla başım geriye attı. Trevor sol eliyle şemsiyeyi tutarken sağ eliyle de Kyla'yı ensesinden tutmuştu. O anda nasıl olduysa Trevor'un bıyıklarının yüzünü gıdıkladığını, soma öpüldüğünü hissetti.

Tanrım, ne tatlı bir histi bu böyle...?

Kyla hızla yüzünü çekip, başım eğdi. Şemsiyenin kenarından sular sızarken durdular. "Kusura bakma Kyla," dedi Trevor. "İlk randevuda öpüşmek pek uygun sayılmayabilir."

"Bunu bir randevu olarak almayacağını söylemiştin."

"Kahretsin, hep unutuyorum." Kapıya doğru yürüdüler. Kapıya gelince Kyla, o gece için Trevor'a teşekkür etti.

Trevor, "Bunu bir randevu olarak almayacaktık. Ama senden ricam bu geceyi seninle çıktığımız ilk gece olarak tanımlayalım, olur mu?"

"Ne olur mu?"

Trevor'un elleri, Kyla'nın yanağına uzandı. Dudakları bir daha birleşti. Ama bu sefer hemen ayrılmadılar. Trevor başım yana eğince Kyla'nın dudakları açıldı. Trevor'un dili, Kyla'nınkiyle buluştu. Soma Trevor geri çekildi. Kollar iki yana düştü. "İyi akşamlar Kyla."

"İyi akşamlar." Bu kelimelerin ağzından nasıl döküldüğünü o da anlayamamıştı. Kapıyı zorla açıp, kendini içeri attı.

Merdivenleri şuursuzca çıkarken içinden hain bir ses bunun bal gibi öpüşme olduğunu mırıldanıp duruyordu. Hem de mükemmel bir öpüşme...

~ ALTıNCı BÖLÜM ~

" S E N İFLAH OLMAZ bir salaksın."

Ağzından çıkan nefes camı buğulandırdı. Oda karanlıktı. İçkisinden bir yudum daha aldı. "Korkak, alçak, yalancı."

Kyla'ya gerçek kimliğini söylememenin rahatsızlığını yaşıyordu. Bunun yanlış olduğunun bilincindeydi. Sadece ben Smooch'um, hatırlıyor musun, demesi yeterliydi. Mektuplarında *o tiplerden haz etmem* dediği Smooch. *Kendisini tanrının kadınlara armağanı sanan Smooch.*

Gerçekleri söylememek bu günahsız kadını aldatmak affedilir şey değildi. Aslında bir mazereti vardı. Ama bunu da söyleyemezdi. Onun kocasına yazdığı mektupları okuduğunu ve daha bu mektuplardan ona ilgi duyduğunu nasıl söyleyebilirdi. Kendisinin bile zor İnandığı bir şeye Kyla'yı nasıl inandıracaktı? Aslından er geç bunu söylemek zorundaydı. Ama nasıl ve ne zaman? Kyla'nın buna tepkisi ne olacaktı?

Gerçek kimliğini öğrendiği zaman Kyla'nın o güzel gözlerinin kızgınlık ve nefret duyguları taşıyacağından emindi. Oysa ona bu duygularla değil, sevgiyle bakmasını istiyordu.

Patlama sırasında yatağında yatan arkadaşı artık toprağın altındaydı.

Yatağa uzandı. Yağmur camları dövmeye devam ediyordu. Kyla'yı düşündü, öpüşmelerini... O ıslak yumuşak, ipeksi ağzı...

Bir mektubunu hatırladı... Yağmuru ne kadar çok sevdiğimi bilirsin. Bütün gün boyu yağdı. Güneş bizi unutmuş gibi geliyor bana. İlk defa yağmurdan hoşlanmıyorum. Ruhum sıkılıyor. Yağmur damlaları da hallerinden hoşnut değil gibi. Sanki toprağa ıslatmak değil de cezalandırmak için düşüyorlar. Öyle haşın bir halleri var ki, altlarından geçsem birer güçlü demir leblebi olup beni toprağa gömeceklermiş gibi...

Ama yağmuru seven ben niye böyleyim bugün? Bunu seninle paylaşamadığım için olsa gerek. Çünkü yağmur insanın sevdiği ile beraber, onun koruması altındayken güzel oluyor. Onu tek basma görmek, seyretmek öylesi hüznün verici ki...

Bobs, bunu daha fazla tartışmak istemiyorum."

"Çünkü yanlış olduğunu biliyorsun. Domuz kafalısın sen."

Kahvaltıdan sonra bulaşıkları yıkarken tartışıyorlardı. Bobs o pazar sabahı habersizce kahvaltıya gelmişti. Ve Kyla'nın başım etini yiyordu.

"Bir daha onunla çıkmama kararın, bil ki tam bir çılgınlık."

"Bu benim işim, sen bana bu kadar karışamazsın."

"En iyi arkadaşım olduğuna göre senin işin benim de işimdir."

Kyla elindeki kurulama bezini masaya atarak Bobs'a döndü. "Gözünü seveyim Bobs, sen kendi işine baksana. Yaşamında yeteri kadar sorun yok mu senin?" Ama Bobs'un onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Benim aşk hayatımda sorun yok. Sen ise bir krizin eşliğindesin."

Kyla merdivenlerden çıkarken basamaklarda durup Bobs'a kızgınlıkla baktı. "Benim yaşamımda aşk sözünün yeri yok."

"Ben de bunu eleştiriyorum. Aşkı bir yana bırak, sekse ne dersin?"

"İğrenç..."

Bobs onu kolundan yakalayarak, "İğrenç mi? Sağlıklı bir seksin nesi iğrenç? Bir zamanlar bir seks yaşamın yok muydu?"

"Evet vardı. Ama sevdiğim, beni seven, kocam olan bir erkekle... Olması gereken de bu..." Kyla kendini tutamayıp hıçkırmaya başlamıştı.

Powers'ler, Aaron'u da alıp pazar ayinine gitmişlerdi. Kyla onlara sonra katılacaktı.

Bobs, Kyla giyinirken yatağın kenarına ilişti. "Kyla, o dediğin ideal olan. Her istediğimize ulaşamayız. Sahip olduğumuzla yetinmeliyiz."

"Benim yetinmeye niyetim yok. Ben bir zamanlar mükemmele sahiptim ve aızıyla oyalanmaya da niyetim yok."

"Yani Trevor Rule'den daha iyisini mi bulacaksın?"

Tam küpesini takacakken Trevor'un adı ellerinin titremesine neden olmuştu. Richard'ın fotoğrafına bakınca ağlayarak geçirdiği gecelerin sabahında bu ismi duymaya hiç tahammülü yoktu. Richard'ı sonsuza dek kalbinde yaşatacağına yemin etmişti bir kere. "Onun mükemmel bir insan olduğundan nasıl emin olabilirim ki?"

"Yakışıklı olduğunu, seni saydığını, güzel bir arabası olduğunu, insanlara ve çocuklara..."

"Meziyetlerini sayıyorsun. Ama bunlar evlenmem için neden değil."

"Sana evlenmekten bahseden kim?" diye isyan etti Bobs. "Benim söylediğim eğlenmek, hoşça vakit geçirmek." Cesaretini toplayarak devam etti. "Ve de sıcak bir yatakta sevişmek..."

Öpüşmeleri neden o kadar tahrik ediciydi? Kahrolası neden izin vermişti unutmayacağı belli olan öyle bir olaya?

"Aptallaşma," derken Aaron'un bezlerini çantasına takıyordu kızgın bir halde. "Yatak ve sevişmek de beni ilgilendirmiyor."

"Seni yalancı seni. Bunu oturup düşünmüyor olabilirsin. Ama eksikliğini hissetmediğine beni inandıramazsın. Bu senin yaşında bir kadının ayrılmaz bir parçası, bu bir ihtiyaç ve bunu tatmin etmek zorundasın."

"Ben bu konuda yeterince tatmin oldum."

"Sen öyle zannet, daha yolun basındasın."

"Nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü kulaklarındaki küpeler birbirinden farklı."

Kyla aynaya baktı. Durumu komikti. "Bu sana neyi kanıtlıyor?"

Bobs kalkarak Kyla'ya yaklaşıp onu iki kolundan tuttu. "Kyla biliyorum Richard'ı sevdin. Ben sana onu unut demiyorum."

"Hiçbir zaman unutmayacağım."

"Bunu biliyorum Ky," sesi son derece yumuşak ve sevgi doluydu. "Ne yazık ki Richard öldü, sen yaşıyorsun. Yaşamak suçun değil."

Kyla bu sözleri duymamış gibi, "Kiliseye geç kalıyorum," dedi.

Bobs, gözlerini kısarak ona baktı. "Onunla iyi zaman geçirdiğinden eminim, bunu inkâr edemezsin."

Hem de çok iyi diye düşündü Kyla. "Ona olan borcumu ödedim. Zaten bir daha beni arayacağını da zannetmem."

Perşembe günü dükkânda çalışırken telefon çaldı, "iyi günler Kyla."

"Merhaba." Trevor'un sesini anında tanıdı. "Nasılsın?"

"İyi ve oldukça yoğun bir hafta geçiriyorum. Zamanın nasıl akıp gittiğinin bile farkında değilim." Oturup onun telefonunu beklediğini, saatlerin bir türlü geçmediğini söyleyecek değildi ya. Aslında bu oyunlara neden gerek duyduğunu kendisi de bilemiyordu

"Aaron nasıl?"

"Bugünlerde biraz sıkıntılı. Galiba diş çıkartıyor."

Trevor sevimli bir kahkaha attı. "Eh o zaman haklı."

Kyla sinirli bir şekilde telefonun kablosuyla oynuyordu. Bir an cumartesi gecesi için teşekkür etmesi gerekir mi diye düşündü.

"Aramamın nedeni... Biraz geç olacak ama Haskell'ler var ya..."

"Evet."

"Yarm akşam beni yemeğe çağırdılar ve sen de gelebilirsen memnun olacaklarını söylediler."

"Hiç sanmam gelebileceğimi."

"Ted pek istedi. Üstelik sanırım sen de ondan hoşlanmıştın."

"Doğru, gerçekten çok şeker bir kadın. Ama cuma akşamları benim için sorunlu oluyor. Aaron..."

Trevor onun sözünü kesti. "Üstelik Aaron'u da bekliyorlar. Biliyorsun onların da iki çocuğu, bir de havuzları var." Kahkaha atarak, "Aaron su dolu havuzlara bayılır." Kyla da onun kahkahasına bayılıyordu.

Kyla kararsızlıkla yanağının içini ısırdı. Acaba gitmeli miydi? Yok yok Trevor'un onun hakkında yanlış bir izlenim edinmesini istemezdi. Ama, çocuğun da bulunacağı bir ortamda bulunmanın bir sakıncası olmayabilirdi. Üstelik o çifti de gerçekten sevmiştii.

Tanrım, kimi aldatmaya çalışıyordu böyle? Aslında Cumartesi gecesi o öpüşme olmasaydı, o da gitmek isterdi. Trevor'un fazla bir tamdığı yoktu. Böyle bir zamanda Kyla'nın ona arkadaşlık etmesi de son derece doğaldı. Aksilik o öpüşmelerindeydi.

Ama bunu da fazla dert etmemeliydi. O zaman Haskell'lerin davetini kabul edip, birkaç saat değişik bir ortamda olabilirdi.

"Galiba iyi olur Trevor. Beni... Aaron'la beni düşündüğün için teşekkürler. Saat kaçta?"

"Sa a t tam yedi. Ve işte buradayım."

"Aslında dijital saatim altı elli dokuzu gösteriyor ama hazırız."

Kyla beyaz polo gömleğiyle çok heybetli görünüyordu. "Annen baban yok mu?"

"Hayır. Sana selâm söylediler. Genellikle cuma oyun geceleridir."

"Bu akşam çıkıp çıkmamaktaki kararsızlığın bundan olmalı."

"Bebek bakıcıları bir sorun oluyor. Hele genç kızlara hiç güven olmuyor. Aklı fikri erkeklerde onların."

"Sen de düşünmemiş miydin?"

"Neyi? Erkekleri mi?" Saçlarını geri atarak güldü. "Tabii ki düşünmüştüm. Hele Bobs gibi bir arkadaşın olursa..."

"Ne güzel yanmışsın."

Beyaz elbisesi güneş yanığını belirgin hale getirmişti. Omuzlarını ve sırtını açıkta bırakan bu elbiseyi giymese galiba daha doğru olacaktı"

"Öğleden somaları, yarım saat güneşlenecek vaktim oluyor."

"Enfes görünüyor." Sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Kyla hızla ondan uzaklaştı. "Aaron yukarıda onu alayım."

"Dur ben de gelip indirmene yardım edeyim. Dört el daima iki elden daha beceriklidir," diye onu takip etti. "Hele Aaron gibi ele avuca sığmaz bir yumurcakla..."

Aaron çocuk parkının içinde ayakta duruyordu. Trevor'u görünce işaret parmağıyla onu göstererek zıplamaya başladı.

"Bak beni tanıyor," derken Trevor'un sesinde mutluluk vardı. Uzanıp onu parkından alıp havaya kaldırdı.

"Ne haber tayfa. Etrafta terör estirip, karanfilleri yedin mi?"

Kolları havadayken Kyla onun sol kolundaki yara izini görmüştü. Bileğinden başlayıp kalınlaşarak gömleğinde kayboluyordu. Trevor dönüp ona bakınca, Kyla'nın baktığı yeri fark etti.

"Hoş bir görüntüsü olmadığını sana uyarmıştım."

"Kötü günler geçirmiş olmalısın."

"O kadar da değil... Hazır mıyız?"

Trevor, Aaron'u taşıırken, Kyla da koca bir çantaya çocuk bezlerini doldurdu. "Taşınıyormuş gibiyiz, değil mi?" dedi gülerek.

Trevor, kapıyı kilitlerken, "Aaron'un bebek koltuğunu, senin arabadan benimkine geçirelim," dedi.

"Benim arabamla gidelim, daha iyi."

"Bana kullanır mısın?"

Kyla, gülerek anahtarları onun avucuna bıraktı. "Evin inşaatı nasıl gidiyor?" diye sorduğunda alacakaranlıkta ilerliyorlardı.

"Çok iyi gidiyor. Mutfaktaki yemek alanıyla ilgili fikrin mükemmeldi. Mimar bunu kendisi düşünemediği için pek hayıflandı."

"Hoş bir köşe oradan ağaçları görememek yazık olurdu. Ağaçsız bir ev çok anlamsız değil mi? Her tarafı betonla kaplanmış bir sarayda yaşamaktansa Robinson gibi ağaç kovuğunda yaşamayı tercih ederdim."

Ted ve Lynn Haskell son derece yakın insanlardı. Kyla ve Aaron'u gürültülü ve sıcak bir aile ortamında karşıladılar. Evleri çok güzeldi. Lynn, Kyla'ya evi gezdirirken, Kyla içinde bir imrenme bile hissetti.

Çocukları da onlar gibi cana yakındı. Büyük olanı yedi yaşlarında bir kızdı. Aaron'un bakımını hemen üstleniverdi. Kyla'nın, yemeğin hazırlanmasındaki yardım teklifini Lynn hiç nazlanmadan kabullenmişti. "Trevor senin dul olduğunu söyledi."

Kyla'nın marulu doğrayan eli bir an durdu. Demek ki Trevor onlarla Kyla hakkında konuşmuştu. Lynn, onun rahatsız olduğunu hissederek devam etti. "Dedikodu diye alma. Sordum, o da sadece bunu söyledi."

Trevor zaten daha fazla bir şey söyleyemezdi ki. Richard'ın başına ne geldiğini nereden bilecekti? Hiç sormamış olması biraz garipti. Lynn'e baktı. "Richard, Aaron'un doğumundan bir gün sonra öldü."

"Aman tanrı, ne acı." Buzdolabını kaparken, "Nasıl oldu?" Lynn biftikleri ateşte kızartırken erkekler biralannı yudumluyor, çocuklar havuzda suyla oynuyorlardı. Bir ara Aaron başını suya soktu. Trevor hemen giderek Aaron'un saçını kuruladı.

"Trevor'la Aaron iyi anlaşıyor. Çoktan mı tanıyorsunuz birbirinizi?"

"Ancak bir hafta kadar oluyor. Arkadaşız, o kadar." Kyla, Lynn'in ona manalı manalı baktığını gördü. "Ne oldu?"

Lynn güldü. "Ted'in söylediklerine bakılırsa, dikkatli ol."

"Neden? Ted onun hakkında ne söyledi?"

"Son derece muhteris olduğunu, iş hayatında gözünün kara olduğunu ve her istediğini elde eden bir adam olduğunu söyledi." Çarpık bir şekilde gülümseyerek, "Geçen akşam gösterdiği ilgi peşinde olduğunu gösteriyor. Yakalanmak istemiyorsan; hızlı koşmalı, çabuk kaçmalısm."

Bahçeye ıktıklarında Trevor, Aaron'u havuzdan çıkarmıştı. Onu bacaklarının arasında tutarak bir havluyla kuruluyordu. Bunu her gün yaparmış gibi doğal bir hali vardı. Kyla birayı açıp Trevor'a uzattı. "İs-teyince söyle seni Aaron'dan kurtarayım," dedi.

"İyi anlaşıyoruz. Biraya teşekkürler." Lynn de birayı kocasına verdi.

Ted 'Teşekkürler güzelim," deyip poposuna sevecen bir şekilde vurmuştu. Lynn'eğilerek Ted'i saçlarından öptü. Kyla, bir anda kendisi-ni son derece yalnız hissetti.

Evde ışık yok," dedi Trevor evin otomobil yoluna girerken. "Ba-bamlar dönmemiş olmalı." Bu kadar geçe kalmaları doğal değildi. Geç kalmalarının tesadüf olmadığını düşündü Kyla.

Trevor arabadan inip Kyla'ya yardımcı oldu. "Anahtarlar nerede?"

"Sağ cebimde."

Trevor anahtarı bulup kapıyı açtı.

"Teşekkürler Trevor, çok iyi zaman geçirdik."

"Sen git bakalım içeri. Gecenin bu saatinde, karanlık bir eve tek ba-şına sokacak değilim seni."

Kyla karanlık bir eve beraber girmek fikrini beğenmemişti, ama iti-raz etmesi de yersiz olacaktı. Kyla, Aaron'un odasına girdiğinde Trevor başucundaki ufak ışığı açtı. Kyla çocuğu yavaşça yatağına bıraktı.

"Uyandırmadan soyabilecek misin?"

"Yok, gömleğini ıkartmam. Uyanırsa bir daha uyutamam."

Trevor, Kyla'nın becerikli parmaklarının çocuğun ayakkabı ve o-raplarını ıkartışını seyretti. İş ocuk bezini çıkarmaya gelince gecenin o saatinde yanındaki adamın varlığını düşündü. Oda ne dar geliyor gibiydi. Kyla'nın becerikli ellerinin bir anda kasıldığını hisseden Trevor oradan uzaklaştı. Kyla şimdiye kadar hiç olmadığı kadar büyük bir s-ratle bebeğin altını değiştirdi. Trevor kapının dışında onu bekliyordu. Kyla ışığı kapatarak dışarı ıktı.

"Her şey tamam mı?"

"Evet, çok hoş bir gece geçirdi. Galiba ona bu havuzlardan bir tane alacağım." Merdivenlere yöneldi. Göğsünde bir sıkışıklık vardı. Midesi bulanıyor gibiydi. Olabildiğince yüksek sesle konuşmanın evin karanlık sessizliğine iyi geleceğini düşünüyordu.

Trevor basamaklardan birine ağır gelmiş, tahta gıcırdamıştı. Trevor gülerek, "Zayıf bir basamak var galiba," dedi.

"Birden çok. Aslında burayı satıp büyük bir mobil ev alarak, anemle birlikte kocaman bir tura çıkmak babamın hayalidir."

"Peki neden yapmaz?"

"Richard öldürülünce onların ayağına bağ oldum. Bir de çocukla."

"Onların hiç de böyle hissettiklerini sanmıyorum."

"Beni ve Aaron'u yalnız bırakmaya gönülleri el vermedi. Benim yüzümden hayallerini gerçekleştirememeleri beni üzüyor."

Bir an sessizlik oldu. Trevor'un girişte yaktığı ışık sönük kalmıştı. Evin her tarafı zifiri karanlıktı. Trevor'un yüzünün bir yanı karanlıkta kalmıştı. Ona fiziki bir kötülük yapmayacağı muhakkaktı ama oradaki varlığı bile tehlikeli geliyordu Kyla'ya.

"Haydi seni uğurlayayım," diyebildi. Merdivenden bir basamak inmişti ki Trevor'un elini saçlarında hissetti. Trevor diğer eliyle onu belinden kavrayıp kaldırdı ve Kyla'nın ağzını dudaklarıyla örttü. Kyla onu elleriyle göğsünden itip kurtulmaya çalıştı, ama göğsü bir kaya parçası gibiydi Trevor'un. Artık sadece onun bıyıklarının suratını gıdıklamasını ve dudaklarının dudaklarını ezmesini fark edebiliyordu.

Trevor yüzünü ondan uzaklaştırdı ve "Beni öp," dedi. Dudakları bir daha birleşti. Kyla bu sefer direnç göstermedi. İçindeki arzu, iradesini yenerek dudaklarını açmasına neden olmuş, dilleri buluşmuştu.

Nefessiz kalıncaya kadar öpüştiler. Trevor boynunu öpüyordu.

"Hayır, Trevor hayır." Kyla sesinin kısıldığını hissetti.

Trevor, "Seni öptüğüme inanamıyorum," diye mırıldandı "Ve de senin de beni öptüğüne. Tenin ne güzel." Trevor, onun çıplak sırtını okşuyordu. Elbiseyi tutan askıların arasından kaydı elleri ve onu kendine daha çok yaklaştırdı. Kyla, karnındaki sertliğin Trevor'un pantolonunun kemer tokası olduğuna kendini inandırmaya çalıştı.

Ama vücudunu ona bıraktı. O an dünyadaki tek gerçek Trevor'du. Parmaklarını saçları arasına daldırdı. Ağzı yine birleşmişti.

"Beni arzuluyor olabilir misin?"

"Trevor."

"Ben seni arzuluyorum."

İki eliyle Kyla'nın yüzünü tuttu. "Sadece seks değil Kyla. Seksten daha fazla bir şey. Biliyorum çok ani, ama bil ki sana aşığım..."

Huntsville Alabma...

Kadınla adam evliliklerinin beşinci yıldönümünde satın aldıkları yeni eve taşınmak üzere eşyalarını topluyorlardı. Ev alt üst olmuştu ve etraf karton kutulardan geçilmiyordu.

"Bu kadar ıvır zıvın ne zaman bir araya getirmişiz biz."

Adam kadını dinlemiyordu bile. Bütün dikkatini elindeki bir deste fotoğrafa vermişti. Tek tek ve dikkatle onlara bakıyordu.

"Hayatım onlar ne?" diye sordu kadın.

"Bağdat'ta çekilmiş bazı fotoğraflar."

Kadın kocasına yaklaştı. Kollarını arkadan onun boynuna dolayarak fotoğraflara bakmaya başladı. "Aklıma o olay geldikçe tamıma şükrediyorum Olaydan bir gün önce izne çıkmıştın. Yanındakiler kim?" diye sordu baktığı bir fotoğrafı göstererek.

"Solumdakinin adı Richard Stroud idi."

"İdi?"

"Evet, öldü."

"Diğeri?"

Adam güldü. "Bu yakışıklı şeytan Trevor Rule. Bir Harvard'lı. Filedelfiyalı çok tanınmış bir ailenin tek evladı. Hergelenin tekiydi. Ona Smooch derdik."

"O kurtuldu mu?"

"Sağ çıkarıldı enkazdan. Ama çok ağır yaralıymış. Yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum."

"Saklayacak mısın bu fotoğrafı?"

"Bilmem ki?"

"Stroud evli miydi?"

"Evet, neden sordun?"

"Bu fotoğrafın senin için fazla anlamı yoksa belki karısına yollayabilirsin... Üçünüz de öyle mutlu görünüyorsunuz ki. Bayan Stroud kocasını böyle memnun görürse biraz olsun teselli bulur."

"Hergele Smooch o açık saçık şakalarından birini yapmıştı. Çol iyi hatırlıyorum." Dönüp karısını öptü. "İyi fikir. Bunu Stroud'un dul karısına yollayayım. Adresini bulabilirim."

Fotoğrafı özenle kenara bıraktı...

YEDİNCİ BOLUM ~

ÇOK ANI. *Çok anıl* Böyle mi söylemişti? "Biliyorum çok ani, ama bil ki sana âşık oldum." Ertesi sabah bunları tekrar düşünürken, Trevor'un bunları söylemiş olabileceğine inanamıyordu. Anne ve babasının kapıdan girmeleri ancak birkaç dakika sonra olmuştu. Onlara, Aaron'u yatırmaktan geldiklerini falan bir şeyler söylemişti.

Trevor da birkaç nazik kelime mırıldandıktan sonra Kyla onu kapıya kadar geçirdi. Clif ve Meg'in yukarı çıkarak onları yalnız bırakmaya vakitleri olmamıştı. Kyla o anda Trevor'u bir daha görmemeye yemin etmişti.

Şimdi günün soğukkanlılığı içinde, Trevor'un yakıcı öpüşleri aklında ve sıcaklığı dudaklarındayken, bu yeminini tekrarladı. "Onu bir daha hiçbir zaman görmeyeceğim, görmeyeceğim..."

Ama daha kahvaltıdaiken aramıştı Trevor onu.

"Kyla," cevabını beklemeden konuşmuştu. "Kusura bakma saatin çok erken olduğunu biliyorum. Seninle konuşmalıyım. Dün gece..."

Kyla onun sözünü kesti. "Şimdi konuşamam. Aaron'u yediriyorum."

"Sen ve Aaron bugün öğle yemeğini benimle yer misiniz?"

"Teşekkürler ama olamaz. Babamla garajı boyayacağız."

"O zaman, ben de yardıma gelebilirim."

"Hayır, hayır. Üstelik ne zaman başlayacağımız da belli değil,"

"Aldırmam, gerekirse tüm gün beklerim."

"Gitmeliyim Trevor, hoşça kal..."

Trevor yine de akşamüstü eve gelmişti. Kyla bir baş ağrısı bahanesiyle aşağıya inmemiş, Trevor'a merhaba bile dememişti. Annesi ve babası onun bu tutumunu onaylamamış ama bir şey de söylememişlerdi.

Bobs onlar kadar anlayışlı değildi. Hafta sonuna doğru açıkça konuşmaya başlamıştı. "Adam son beş gündür seni her gün aradı," dedi.

"Bu onun sorunu."

"Hayır, benim sorunum. Sen kışını gerip otururken senin telefona gelememenle ilgili yalanları üreten benim."

"Bobs, sana güveniyorum. Eğer bir daha ararsa..."

"Arayacak. O senin gibi korkak değil."

"Ben de korkak değilim," dedi Kyla.

"Öyle mi? Peki öyleyse ondan kaçmak için gösterdiğin bu gayret niye? Yoksa elini tutmak gibi bir ahlâksızlık mı yaptı?"

"Senin alayların olmadan da yaşayabilirim Bobs."

"Biliyor musun bu işler el tutmayı aşmış gibi geliyor bana."

Yüzünün kızardığını görmemesi için Kyla, arkadaşına arkasını döndü. "Her zaman derim ya senin sınırsız bir hayal gücün var."

"Öyle olmasa bu kadar hızla, bu kadar uzağa kaçmaya çalışmazdın. O seni zayıf bir yamndan yakalamamış olsaydı, güler geçerdin."

Zaten gerginleşen havada, bir tek gerginliğin kahramanı eksikti. Onun eksikliği de fazla uzun sürmemişti. Trevor'un dükkâna girişi, kapının üzerindeki çanın çalmasıyla dikkatleri üzerine çekti. Trevor'un bakışları iki kadından sadece birinde yoğunlaştı. Bir anda rengi kireç gibi olana, diliyle alt dudağını yalayana, ne yapacağım bilemeyen...

"İzninizle," diyerek Bobs sıvıştırmıştı oradan. Belli ki; Kyla'nın konuşmak istemediği şeyleri konuşmaya gelmişti.

"Benden neden kaçıyorsun?"

O açık ve doğrudan yolu seçmişti. Kyla da öyle yapmalıydı. "Niye kaçmış olduğumu düşünüyorsun?"

"O gece söylediklerimden. O sözler seni neden rahatsız ediyor?"

"Aşk sözcüğünü böylesi rahat söylenmesi insanı rahatsız eder."

"O sözü öylesine kullanmadım. Tüm anlamıyla kullandım."

"Buna inanmamı bekleyemezsin. Birbirimizi sadece dört kez görmüştük ve sen bana âşık olduğunu söyleyebildin."

"Saymıştın." Trevor'un sesi alaycıydı. "Böyle aniden de olmaz mı?"

"Bana olmaz."

"Demek ki bana oluyor. Seni seviyorum Kyla..." Kyla hızla arkasını döndü ama Trevor'un kuvvetli kolları onu tutunca

"Bırak lütfen Trevor," diye sızlandı.

"Kyla neden korkuyorsun?"

"Hiçbir şeyden."

"Söyle duygulanndan mı korkuyorsun?"

"Hangi duygulanmdan?"

"Bazı duyguların olmalı." Gözlerine baktı. "Sen de beni öptün."

"Uzun zamandır öpüşmemiştim..."

"Ama iyiydi değil mi?"

"Trevor, ben kocamı seviyorum."

"Kyla, o ölmüş."

"Evet, ama burada yaşıyor." Kyla kalbini tutuyordu. "Ve sonsuza dek yaşayacak."

"Ama bu çılgınlık, bu doğaya ters düşer."

"Bu seni ilgilendirmez." Bir anlık duraklamadan sonra devam etti. "Sana bir haksızlık etmiyorum. İşleri bu noktaya ben getirmedim. Seninle ikinci beraber oluşumuzda bir macera peşinde olmadığımı açıkça söylemiştim. Bu konuda eşsiz bir deneyimim oldu. Onun hatırasıyla yaşayacağım. O kadar mükemmel olmayan bir ilişkiye, yokum."

Sonra gözlerinden taşan yaşları kolunun tersiyle sildi. "Bütün uyarılarına karşın üzerime geldin. Eğer bir gönül sorunun varsa bunun sorumlusu ben değilim ve bununla kendi kendine baş etmesini bilmelisin. Trevor seni görmek istemiyorum. Lütfen beni kendi halime bırak."

Trevor'un ağzı kızgınlıkla kasılmış, bıyığının altındaki dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Kyla sıkılmış yumruklarına bakınca onun kendisini yumruklayacağını mı, yoksa sanlıp öpeceğini mi ve hangisinin daha tehlikeli olacağını bilemiyordu. Trevor kapıyı çarparak, hızla dükkândan çıktı. Kyla, tezgâhın önüne çöktü. Çektiği fiziki ıstırapı o zaman anladı. Vücudunun bütün adaleleri sopa yemiş gibi sızlıyordu.

Kendine geldiğinde tezgâhtan doğruldu. Bobs arka bölmenin kapısında kollarını kavuşturmuş ona bakıyordu.

"Tek kelime istemiyorum," diye onu uyardı Kyla.

"İşin bokunu çıkardın." Bobs'un sesinde bir kararlılık vardı. "Sana inanamıyorum. Başkası olsa vızıldayarak uçar gider ve bir daha semtine uğramazdı. Ama bil ki Bay Rule böyle yapmayacak."

"Lânet olsun."

Trevor kızgınlığının acısını frenden çıkarıp durduğunda etrafı toza dumana katmıştı. Başını ellerinin arasına aldı. "Elbette, daha ne bekliyordum ki?" diye sızlandı. Bu kadının yaşamına elini kolunu sallayarak girebileceğini mi sanmıştı? Bir anda yatağına düşmesini mi beklemişti? Galiba evet. George Rule'nin yakışıklı oğlu bu örneklerle fazla alışmıştı.

Onun için yaşam, bütün güzellikleriyle önüne gümüş tepsi içinde sunulmuş ayrıcalıklarla dolu olmuştu hep. Her zaman istediğini yapmış, istediğine sahip olmuştu. Bağdat olayı dışında, sadece güzellikler onun olmuştu. Orada bile şansı onu bırakmamış, herkesin canını kaybettiği bu olaydan şöyle veya böyle kurtulmuştu.

Başını kaldırıp önündeki tozlu yola baktı. Teksas'ın her taraftan ufka uzanan uçsuz bucaksız arazisi içinde kaybolmuş hissetti kendini.

Kyla'nın verdiği ders, kolay kolay hazmedilir cinsten değildi. Onu seviyordu, ona âşık olmuştu. Kyla hoş bir seda, mis gibi bir koku, emsalsiz bir tebessümdü. Ve de hâlâ kocasına âşık bir kadın...

Richard Stroud iyi bir arkadaşı. Ama şimdi korkunç bir hayalete dönüşmüştü. Hayaletlerle mücadele, yaşayanlarla olan kadar kolay değildi. Yol yakinken dön dostum. *İşte kadın seni istemiyor...*

Ama istemeyen bir kadın öylesi coşkuyla cevap verir miydi onun öpüşlerine. Pes etmeyecekti. "Bu kadar çabuk değil," dedi kendi kendine. Arabasını şehre doğru çevirdi. Aldığı her metre kararlılığını güçlendiriyordu. Ona zaman tanıyacaktı. Yapılacak bir çok işi vardı. Geceleri, birer tatlı fısıltı olan mektuplarını okuyarak giderecekti özlemini...

⁶⁶"Nedir onlar baba?" Kyla babasının elindekileri merak etmişti.

"Bunlar... Hiçbir şey." Clif masanın üzerindeki topladı.

"Hayır, hayır onlar bir şey ." Babasının yüzündeki telâşı ve anesiyle babasındaki fevkalâdeliği sezinlemişti. Bir çiçeği koparıken yakalanan Aaron'un kaçamak bakışları vardı gözlerinde.

Kyla ellerini beline koyarak, "Haydi bakalım, siz ikiniz. Çıkarın ağzınızdan baklayı, elimden kurtulamazsınız."

Meg, "Haydi otur da sana içecek soğuk bir şey vereyim," dedi.

"Soğuk bir şeyler değil, ikinizin benden saklamaya çalıştığınız şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum, hepsi bu."

Clif derin bir soluk aldıktan sonra, "Meg, galiba onun da bilmeye hakkı var," dedi ama sesinde bir kararsızlık da vardı.

"Evet, dinliyorum."

"Şehir meclisi bulunduğumuz alanın bir ticaret merkezine çevrilmesi konusunda bir karar almıştı. Buna itiraz ettik. Ama çevre sakinleri bize katılmadılar ve karar dün gece ekseriyetle onaylandı."

Kyla bunun anne ve babasının geleceğini nasıl etkileyebileceğini bir an düşündükten sonra, "Peki neden itiraz ettiniz ki? Bu karar buraların kıymetini artırmayacak mı?"

"Evet. Ama biz buradan çıkmak istemiyoruz..."

"Anlıyorum. Sizin buradan çıkmak istemeyişinizin nedeni Aaron ve benim. Ben size kaç zamandır; biz idare ederiz, alacağınız kararlarda bizi düşünmenize neden yok demiyor muyum?"

"Evet, ama sizler varken biz burayı elden çıkartmayız."

"Tamam. Ama şehir meclisi kararını almış. Siz burayı oldukça iyi bir değere devrederek, hayalinizdeki mobil evin en alâsını alabilecek ve istediğiniz tura çıkabileceksiniz."

"Ama ya sen ve Aaron ne olacak?"

"Gözünü seveyim anne, ben koca kadımm. Aaron da yavaş yavaş bebeklikten çıkıyor. Bir ev tutar ve yaşamımızı sürdürürüz."

"Ama, Richard'm ölüm haberini alınca, seni yaşam boyu yalnız bırakmayacağımız sözünü vermemiş miydik?"

"Bu düşünceli davramışımızı gerçekten şükranla karşılıyorum, baba. Bana karşı mükemmel davrandınız. Ama senin ve annemin de bir hayatı var. Huzur dolu emeklilik yaşamınızı bana bağlanarak harcayamazsınız. Daha şimdiden bazı cazip teklifler almış olmalısınız, değil mi?"

"Eh evet," diye kabullendi Clif. "Ama burayı boşaltmamız için daha bir buçuk yılımız var. Gelen ilk tekliflere hemen cevap vermek zorunda değiliz. Zamanla daha iyileri gelebilir."

"Durun bir dakika. Bir buçuk yılda neler olabileceğini kimse bilemez. Akla yatkın bir teklif varsa bunu derhal kabul edin."

"Yok olmaz," dedi Meg, "Seni ve Aaron'u doğru düzgün, gön-lümüzün arzu ettiği bir düzene kavuşturmadan bu ev satılmayacak. Kar-ranımız budur ve bu tartışma burada bitmiştir."

O gece Kyla yatağına uzanmış, ay ışığının tavanda yarattığı çizgile-re dalmıştı. Annesiyle babasının evi satma konusunda gösterdikleri direnç onu tedirgin ediyordu. Evin satışı, onları çoktan hak ettikleri parasal imkâna kavuşturacaktı. Ahir ömürlerinde bunu geciktirmek onlara aylar kaybettirirdi.

Sırf onun hatırına bunu yapmalarının Kyla'yı ne kadar rahatsız ede-ceğinin farkında değiller miydi? Tabii ki onlardan uzaklaşmak hoş bir duygu değildi. Sonra doğup, büyüdüğü, gelin olduğu bu evin yıkılıp yerine soğuk bir binanın yükselmesi de hoş değildi. Ama kaçınılmazdı.

Yorgunlukla gözlerini kapadı. Ama eyvah yine aynı sahne canlan-mıştı gözlerinde. Bu neredeyse her gece oluyordu. Gözlerini kapatınca Trevor'lu bir dünyaya açılıyordu gözleri.

Dükkândaki olayın üzerinden bir aya yakın bir zaman geçmişti. Trevor, keşke ona o kadar kırgın bakmamış olsaydı. Keşke geçen hafta tesadüfen karşılaştıklarındaki gibi bakmamış olsaydı...

Oldukça yüklü bir siparişi teslim için Bobs ile birlikte şehir merke-zine inmişler, dükkânı Clife emanet etmişlerdi.

"Şuraya bak," demişti Bobs. "Yolun karşısına." Trevor, herkesin kolay kolay taşıyamayacağı ağırlıktaki bir çuvalı neredeyse parmakları ile tutup kamyonetinin arkasına fırlatıyordu. Ölümcül bir kazadan çık-mış bir adamın hali yoktu onda.

Bobs cevherini yumurtlamışta yine. "Kör olayım ki bu adam gördü-ğüm en yakışıklı erkek."

Kyla'nın *yapma*, demesine fırsat vermeden, "Merhaba Trevor," diye seslenmişti Bobs.

Kyla hemen arkasını dönüp önlerindeki arabanın kapısını açıp atla-mıştı arabaya. Açık pencereden, "Seni öldürecekim Bobs," diye mırıl-danmayı da ihmal etmemişti.

"Aptallığın devam ederse ben seni öldürecekim." Trevor onları fark edince uzaktan el sallamıştı. Sonra yolu geçerek onlara doğru yaklaştı.

Tanrı gerçekten acımasızdı. Hem bir erkeği böylesi yakışıldı yarata-caksın, hem de kadınsız tek başına yollara bırakacaksın...

Göz bağıyla; cesur, kahraman bir korsanın tarih sayfalarından fırlayarak şehrin ortasına düşmüş gibi bir hal vardı onda. Boynunda bir bandanayla gömleğinin kollan, pazılannın zar zor izin verdiği yere kadar kıvrılmıştı. Düğmeleri açıktı. Göğsü muhteşem görünüyordu. Sol kolunun altından geldiği belli olan derin ama son derece erkeksi bir yara izi, göz bağıyla kardeş olmalıydı. Ayağındaki blucin vücuduna yumuşakça oturmuş ve rengini kaybetmişti. Ayaklarında pahalı deriden botlar değil, çamurdan yeni çıktığı belli olan iş ayakkabıları vardı. Elinde toz pas içindeki deri iş eldiveni bileğini gösterecek şekilde kıvrılmıştı.

Kısacası, hareket halinde tunçtan bir erkek heykeliydi. "Bu kavurucu sıcakta, şehrin göbeğinde ne işiniz var?"

Bobs sempatik bir sesle, "Aman Trevor tam bir Teksas'h görünümünün yanında, aksanın da bunu kanıtlıyor. Değil mi Ky?" Kyla, taştan değilse bile tahtadan yapılmış bir manken gibiydi. "Evet, öyle."

Bir kolunu arabanın üzerine dayayarak arabanın camına eğildi. Kyla'nın gözlerinin içine baktı. "Nasılsın?"

"İyiym, sen?"

"Gidiyor... Aaron nasıl?"

"O da iyi."

Bobs araya girdi. "Görünüşe bakılırsa oldukça sıkı çalışıyorsun."

Bobs konuşmayı kendi üzerine çekmek istemiş olmalıydı. Eee zaten Trevor'u yolundan çeviren de o değil miydi? Kyla otomobilin camından sadece Trevor'un vücudunun bir bölümünü görebiliyordu. Gömleğinin açıklığından adaleli göğsü ve taş gibi olduğu daha bir bakışta anlaşılan karnı ortadaydı. Boynundan sızan birkaç ter damlası birleşerek göğüs kıllanndan süzülüp göbeğinden pantolonunun içinde kayboluyordu.

"Olur mu Ky?"

Kyla bir anda sıçradı. Gözü ve aklı Trevor'un vücudunda olduğu için onlann ne konuştuklarıyla bir ilgisi yoktu. "Efendim?" diye sormak zorunda kaldı.

"Trevor'a inşaat bitince mutlaka bize de göstermesini söyledim."

"Olur." Kendine gel ve bu herife bakmayı bırak. Göğe bak, ağaçlara bak, nereye bakarsan bak ama ona bakma.

Terlemeye başlamıştı. Yaz başımn sıcaklığının bundaki rolü ise fazla değildi. Bobs'un bir an evvel arabaya binmesi için bir adak adayabilirdi.

Ama ilk hoşça kal diyen Trevor oldu. "Gitmeliyim. İşçiler beni bekliyor," dedi ve eğilerek "Sizi görmek çok hoş," diye sözlerini noktaladı.

Kyla, sönük bir sesle "Hoşça kal," diyebildi. Uzaklaştığını hissedinceye kadar ona bakmadı. Baktığı sırada o kamyonetine binmek üzereydi. Keşke yine de bakmasaydı. Trevor'un gömleği sırtına yapışmış blucin adaleli bacaklarını ve dar kalçalarını sarmışta. Adamın arkadan görünümü de en az Öndeki kadar çekiciydi.

Uyandığında bile yorgundu Kyla. Kahvesini yudumlarken tam olarak kendine gelememişti. Bu sırada telefon çaldı.

"Merhaba Kyla, ben Trevor."

Bakışlarını, Trevor kaç zamandır neden görünmüyor diye merak içinde olan anne ve babasına çevirdi. "Size sadece arkadaş olduğumuzu söylüyorum ya," diye geçiştirebiliyordu onların bu merakını. Belki de bir kız arkadaşı vardı. Telefon edenin Trevor olduğunu anlamamaları için kısaca bir "Merhaba," dedi.

"Kyla bitti."

"Bitti mi?" Aslında bu tam bir soru değildi. Evin bittiğinin anlamaması imkânsızdı. "Kutlarım."

"Teşekkürler. Ne zaman gelip görürsün?" Anne ve babasının meraklı bakışlarının kendi üzerinde olduğunu hissediyordu Kyla. Bu arada annesi karşısına gelip ağız hareketleriyle "Kim o?" diye sordu ama Kyla bu pantomimi anlamazlıktan geldi.

"Bilmem gelebilecek miyim?"

"Görmek istediğini söylemiştin de..."

"Biliyorum, tabi... Ama bugünlerde o kadar meşgulüm ki."

"Satışa çıkarmadan, dekorasyonla ilgili görüşünü almak isterim."

"Ah, bu konuda pek uzman olduğum söylenemez."

"Bir kadın gözüyle bakman bile yeterli olur." Evet o bir kadındı. Yoksa kalbinin atışı böylesi göğüs çatısını zorlar mıydı? Yoksa bacaklarının arasında bir erime, avuçlarında terleme Ve onun dudakları ve ağzı ile kendi meme uçlarını aynı anda düşünür müydü?

"Bu tip evlerin dekorasyonu ile ilgili bir deneyimim yok da..." Bu arada Meg ile Clif de eleştirel nazarlarla bakıyorlardı.

"Neyse gelebilecek misin? Örneğin bugün öğleden soma?"

"Bu cumartesi dükkânın nöbeti bende."

"Seni dükkânın kapanma saatinde gelir alırım." Kyla telefonun kordonuyla oynarken Aaron'u bir bahane olarak kullanabilir miyim diye düşünüyordu. Trevor, onu da getir deyiverecekti. Üstelik anne ve babası söylediği her kelimeyi dinlerken bu tür bahaneler onlara anlamlı gelirdi.

Kyla, ona bir daha görüşmemek istediğini açıkça söylememiş miydi? Ama böyle bir talebi reddetmek de kabalık olurdu. Evi daha inşaat halindeyken görmüş, hatta bazı fikirler de vermişti. Sonra bu ilk binası Trevor'un mesleki itibarı açısından da önemli olmalıydı. Belki de; evi görmesini arzu etmesinin tek nedeni bir fikir alabilmektir. Zevkine güvendiği birinin görüşünü. "Tamam, o zaman altıda." Anne ve babası rahatlamıştı.

Bütün gün dükkânda bir sürü iş olmasına rağmen saatler geçmek bilmiyordu. Ağzına da bir şey koymamıştı. Bu onu görmenin korkusundan mı, yoksa özlemleri beklentisinden mi, bunu düşünmemeye çalışıyordu. Trevor kapıda görüldüğünde saat tam altıydı. Spor bir gömlek ve bol paça spor bir pantolon içindeki görünüşü göz kamaştırıcıydı. Saçları yine düzenli bir karışıklık içinde ensesinde ve gözbağının üzerinde dalgalanıyordu.

"Satılacak çiçeğin kaldı mı?"

Kyla bu beraberliğin tam arkadaşça başlaması için hoş bir kahkaha attı. "Az bir şey."

"Hazır mısın?"

"Dur çantamı alıp, ışıkları kapatayım. Hemen geliyorum."

Kyla, az sonra çantası omzunda geldi. Trevor onu dirseğinden destekleyerek arabaya binmesine yardımcı oldu. Ama hareketlerinde özel bir anlam yoktu. Buraya kadar işler fena sayılmazdı.

Yol boyunca havadan sudan konuştular. Sonunda ahşap evin yoluna girdiler. Trevor, anne, babasını ve Aaron'u sordu. Bir ay evvelki konuya hiç girmemişlerdi. Bu Kyla'yı rahatlatmıştı.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Kyla. "Gözlerime inanamıyorum."

Arabayı stop ederken "Beğendin mi?" diye sordu Trevor.

"Nasıl beğenmem," derken Trevor'u beklemeden arabadan atlayıp hayranlıkla bakmaya başladı eve. "Bana ön kapının iki yanında vitray olacağını söylememiştin."

"Sormamıştın ki. Gel de içeri bakalım."

Girdiler. Sanki bir iç dekorasyon dergisinin sayfası açılmıştı. Aslında görünüş son derece sadeydi. Ev konfor ve huzuru simgeliyordu ve gözü rahatsız edecek hiçbir çizgi yoktu. Odalar, daha boşken bile sıcak ve rahat bir görünüme sahipti. Kyla mutfak ve yemek bölümüne girince cam tavan fikrinin ne kadar mükemmel olduğunu ve ne güzel uygulandığını büyük bir haz ile fark etti bir anda.

"Mükemmd..." derken Kyla'nın gülüşü içtendi. "Şahane olmuş."

"Gel, arka bahçeyi de görmeni isterim."

Burası, bahçecilik sanatının bir şaheseriydi. Doğal güzellikler öylesi ince ince süslenmiş ve şekillendirilmişti ki, bunları bir insan elinin gerçekleştirdiğini düşünmek zordu. Çiçeklerin konumu, tarhların düzeni, asırlık ağaçlara sanılarak yükselen sarmaşıkların tabiiliği, bir insanın düşüncesinin ürünü olamayacak birer doğa harikasıydı.

"İnanamıyorum Trevor," dedi Kyla büyük hayranlıkla. "Bir harika yaratmışsın. Kusursuz güzel olmaz diyenler burayı görmeliler. Hem sana şunu da müjdeleyeyim ki, burayı satmakta güçlüğü olmayacak."

Trevor onun ellerini avuçlarına alıp, gözlerinin içine baktı. Yeni bisikletini yakın arkadaşına övünerek gösteren çocuk havası bir anda yok olmuş, şimdi Kyla'nın kanının daha sıcak ve hızlı akmasına neden olan bakışlar almıştı o saflığın yerini.

"Senden uzak durmamı istedin, ben de öyle yaptım."

"En doğrusuydu."

Başım salladı. "Uzak durdum ama; bundan hoşlandım, seni düşünmedim, seninle olmadım manasına gelmez bu. Aksine hep seninledim."

"Trevor, lütfen yine başlamayalım. Ve lütfen burada kes."

"Bırak da bitireyim." Kyla'nın buna bir itirazı olmadığını anlayınca devam etti. "Seninle ilgili duygulanım biliyorsun, değil mi?"

"Sen... Sen de..."

"Seni seviyorum dedim ve bunda samimiydim."

"Lütfen bu konuda beni baskı altında tutma, yapamam. Bir gönül ilişkisine giremem, işte o kadar."

"Bunu biliyorum ve bu nedenle de seninle evlenmek istiyorum. Benimle evlenir misin...?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

"ŞAŞIRTICI MI GELDI?" derken bıyığı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onu bir kameriyenin altındaki salıncak koltuğa yönlendirdi. Bu tip koltuklar Kyla'nın her zaman favorisi olmuştu. O anda hiçbir şeyin farkında değildi. Ayakları vücudunu zor taşıyordu kameriyeye kadar.

Trevor da yanına ona hiç dokunmadan oturdu. Salıncak koltuğun zincirlerinden çıkan sestən başka ses yoktu. Bir süre öyle kaldılar. Uzaktan birkaç kurbağanın sesi geldi Ağustos böcekleri ağaçların arasında gece konserlerine o yıl erken başlamışlardı. Kyla'nın beyninde bir karıncalanma, kulaklarında uğultu vardı.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," derken sesi boğuk ve titrekti.

"O zaman ben sana yardımcı olayım. Evet diyeceksin."

Grup vaktinin kızılıığı içinde Trevor'un silüetine baktı. "Trevor, seninle evlenmek isteyeceğim fikrine nasıl kapıldın?"

"Böyle bir fikre kapılmadım. Kendisine eş arayan bir kadın olmadığını da biliyorum. Bu konuda beni zaten uyarmıştın."

"O zaman nasıl evlenme teklif ediyorsun."

"Seni seviyor ve kocan olmak istiyorum. Seni ve Aaron'u ailem olarak görmek istiyorum, bu yeterli bir neden değil mi?"

"Ama bu bence bir çılgınlık. Çünkü ben sana âşık değilim."

Trevor, hayatında ilk defa görüyormuş gibi ellerine bakıyordu. "Evet," dedi sonunda. "Sen hâlâ Richard'a âşıksın."

Kyla'nın içinden onun elini tutmak geldi ve elini dizine koydu. "Zamanla seni sevebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bu olabilir mi?"..

Elini çekerek, "Hiç kimseyi Richard'ı sevdiğim gibi sevemem."

"Ben yine 4e seni istiyorum."

"Yaşamım böylesi boşa harcamaya nasıl rıza gösterebilirsin? Seni sevmeyen ve hiçbir zaman sevmeyecek olan bir kadınla..."

"Bırak bunu ben düşüneyim. Sen evlenip evlenmeyeceğini söyle."

"Trevor, son derece çekici bir erkeksin."

Trevor'un gülümsemesi yüzüne dağılmıştı. "Teşekkürler."

"Demek istiyorum ki zaman içinde, hem de pek kısa bir zamanda sana âşık olacak bir kadın bulman işten bile değil."

"Bunun arayışı içinde olmayacağım."

"Ama olmalısın."

"Bak Kyla," derken sesi sabırlıydı. "Bu söylediğin kadın her an karşına çıkabilir. Ben onu fark etmesem bile kıcıma bir çimdik atarak bana kendini hissettirebilir. Ama ben aradığım kadını buldum."

"Beni daha tanıımıyorsun bile..."

Seni taa içinin derinliklerinden tanıyorum diye geçirdi içinden. Senin salıncak koltukları, gece gökyüzünü, etrafı ağaçlarla çevrili, kapılan vitrayla süslenmiş evlere bayıldığını bilecek kadar tanıyorum seni. Onuncu sınıftayken David Taylor diye bir hergeleye âşık olduğunu ve bu piçin seni terk edip gittiğini bilecek kadar tanıyorum seni. Sağ kolunun altında bir doğum izi olduğunu ve göğüslerini ufak bulmanın seni rahatsız ettiğini bilecek kadar tanıyorum seni. Ama bana sorarsan göğüslerinin çok erotik bir dolgunluğu olduğunu biliyor ve onları elimle okşamak, dilimle uyarmak için içimde dayanılmaz bir arzu duyuyorum.

Trevor boğazını temizleyerek sessizliği bozdu. "Aşka inanmazdım, daha doğrusu seni görünceye kadar inanmazdım. Çok güzelsin, ama bil ki beni etkileyen sadece güzelliğin değil. Senin Aaron'la konuşurkenki halini seviyorum. Ona uzanan ellerindeki inceliği ve duygusallığı seviyorum." Bir an durdu. "Eğer Aaron havuza atlamasaydı bile, bir yolunu bulup seninle tanışacaktım." Kyla'ya biraz yaklaşmıştı "Benimle evlen Kyla ve bu evi varlığımızla şenlendirelim."

"Bu ev mi?" diye hayretle sordu Kyla. "Sen bu evi, içinde biz yaşayalım diye mi yaptın?"

"Yoksa tüm ayrıntılarına bu kadar özen gösterir miydin?"

Kyla bir an o güzel evin sıcaklığında hissetti kendini. "Zevklerimizde tartışılmaz bir yakınlık olduğu kesin. Burası gerçekten çok sevimli bir ev. Ama evlenme kararı için bir ev neden olamaz, Trevor."

"Şu anda burası sadece bir ev. Ben ise burayı bir yuva haline getirmek istiyorum. Aaron için, senin için ve bizim için."

"Trevor, bunların hiçbiri akılcı gelmiyor bana."

"Neden olmasın? Bir aile olalım."

Aklından bin türlü şey geçiyordu Kyla'nın. Trevor bir eş ve bir çocuk istiyordu. İyi de Trevor'un yakışıklılık ve çekiciliğinde bir adam, her istediği kadına rahatça sahip olabilecekken neden çocuklu dul bir kadınla evlenmek istemiş?

Trevor'un görünenden başka özürleri de olabilir miydi? Örneğin o kaza ondan erkekliğini de almış olabilir miydi? Dul ve çocuk sahibi bir kadının ondan fiziksel, cinsel beklentileri olmayacaktı. Bir çocuk sahibi olması ancak çocuk sahibi bir kadınla evlenmek yoluyla mümkünse...

"Trevor," sesi tereddütlüydü. "Yaralandığın zaman..?"

"Evet..."

"Demek istiyorum ki, yani sen..."

"Evet ben... Ne bilmek istiyorsun?"

Derin bir soluk aldı. "Erkekliğin bir zarara uğradı mı?" Kelimeleri zorla seçmişti. Kendini boğulacak gibi hissediyordu.

"Seninle öpüştük değil mi?" Sesinde bir boğukluk vardı. "Ve sana sarıldım? Hem de yeterince yakın bir şekilde?"

"Evet."

Kyla ona bakamıyordu. "İyi de o zaman fark etmedin mi?"

Kyla bluzunun kumaşıyla oynuyordu. "Hayır düşündüm ki. Çocuk sahibi dul bir kadın olarak, senden bazı beklentileri de olmayacak bir kadın olarak.. Tabii öyle bir durum varsa..."

Trevor parmağıyla onun çenesini kaldırdı ve gözlerinin içini bakarak "Bak bu konuda normal olmam bir yana, seninle olmak için çıldırıyorum." Her bir kelime Kyla'nın içinde bir heyecan ve cinsellik uyandırıyor. "Şunu bil ki, bu evlilik tüm icapların eksiksiz yerine getirilece-

gi bir beraberlik olacaktır. Kelimenin her anlamında senin kocan olmak istiyorum. Seni yatağında istiyorum, Kyla."

Kyla başını sallarken bunu ipnotize olmuş bir etkiyle yapmıştı. Trevor'un yeşil gözü onun gözlerini hapsetmişti ve yüzü yüzüne yaklaşıyordu. Dudakları birleşti.

Ne yazık, diye düşünüyordu Kyla; böylesi ateşli bir öpücüğün, onu sevmeyen ve sevmeyecek olan bir kadına veriliyor olması ne yazıktı. Kendi dudaklarını da aralayan böylesi ihtiraslı bir öpücüğün, ona aynı ihtirasla cevap vermeyen bir kadına verilmesi, böylesi zevk veren bir öpücüğün boşa gitmesi ne büyük kayıptı.

Üzerine yıkılmak üzere olan ağaçtan korunmak için olsa gerek, o da Trevor'a sarılmıştı. Trevor diğer kolunu da onun beline dolayıp vücudunu iyice kendine çekerken erkeksi bir inilti çıkardı. Dili Kyla'nın diliyle buluştuğunda bu inilti devam ediyordu.

Kyla aynı türden, yanlış anlaşılacak gürültüleri çıkarmamak için sarf ettiği enerjiyi tüketirken; böyle bir öpüşmenin bundan zevk alacak bir başka kadına verilmiyor olmasına hayıflanıyordu.

Sonra bir anda bazı şeylerin farkına varmaya başladı. Kendisi de bu öpüşe değerini veriyordu. Dikleşen memelerini Trevor'un sert göğsüne dayamış kıvranır gibi bir hareketle ona sürtünüyordu. Üstelik parmakları da onun gür saçlarının arasındaydı. Dili mükemmel bir kıvraklık ve ateş içindeydi.

Soluk almakta güçlük çekerken kendini geri çekti. Dizlerinin bağı çözülür gibiydi. Düşmemek için Trevor'a tutundu. "Gitmeliyim."

Trevor'da da ciddi bir solunum sorunu başlamıştı. "Peki," dedi tartışmaya yol açmadan. Kyla, dönüp arabaya doğru yürüdü. Trevor otomobilin kapısını açtığında Kyla kendini zar zor arabaya atabilmişti. Trevor'un yol boyunca konuşmaması, Kyla'yı rahatlatmıştı. Yaz mevsiminin sersemliği Trevor'u saçmalatmış olmalıydı. Böyle bir teklifte bulunduğu için şimdiden pişman olmuş olmalıydı.

Ama bunun gerçekçi olmadığını araba evinin önünde durduğunda anladı. Trevor arabayı durdurduktan sonra, "Kyla?" dedi. Sesinde hem bir soru, hem bir yakarış vardı. Bu ses tonunu anlamazlıktan gelemezdi.

Dudaklarının tadı dudaklarındayken dili bunu inkâr etti. "Bu konuyu tartışmaya değer görmüyorum. Ciddi olamazsın."

"Kyla," genç kadın ona bakıncaya kadar bekledi. "Ciddiyim. Ciddi olmasaydım, seni öyle bir arzuyla öpebilir miydım? Hem bil ki, evet birçok kadın öptüm. Ama hiçbirine evlilik teklifinde bulunmadım. Biliyorum seni şaşırttım. Senden bu gece bir cevap beklemiyorum. Ama hiç olmazsa bunu düşüneceğini söyle bana. Evlenmemizin sana ve Aaron'a kazandıracaklanm, annene babana vereceği mutluluğu düşün."

Trevor Rule çok hain bir dövüşçüydü. Kyla saate bilmem kaç yüzüncü kez bakarken, bu uzun uykusuz gecenin nedeni o adamdı.

Vücudu bir an bile olsa rahatlayamamıştı. Çıplak bacakları sanki çarşafa değil de sıcak bir erkeğin bacaklarına değiyordu. Kaç zamandır giydiği bu geceliğin göğüslerini bu kadar uyarmasına bir mana vermesi imkânsızdı. Memelerinin ucu bir türlü normal boyutlarına çekilmiyordu. Bu artık acı verir bir hal almıştı. Kaşıklan okşanmak istiyordu. Cinsel doyumu şimdiye kadar aklına getirmemişti. Oysa o anda aklına sık sık Trevor'un dudakları geliyordu.

Bu cinsel açlığın nedeni Trevor'la öpüşmesi olamazdı. Regl günleri yaklaşırken vücudunun hassaslaşması doğaldı. Ama hiçbir zaman böylesi dayanılmaz olmamıştı. Vücudum seksle uyanmış olamaz, diye düşündü. Ama vücut tepkilerinin tamamı bu düşüncesini yalanlıyordu.

Kahrolası. Bu adam ne zaman hangi düğmeye basacağını biliyordu. İşi o hale getirmişti ki; eğer Kyla onun evlilik teklifini kabul etmezse bu son derece egoist bir tutum olacaktı. Şeytanın avukatı olayım diye düşündü. Böyle bir beraberliğin anne ve babası için iyi olacağı muhakkaktı. Onun ve Aaron'un, Trevor'un koruması altında olması, o iki sevgili yaşlı insanın hayallerinin gerçekleşmesini sağlayacaktı.

Aaron için de fena olmayacağı açıktı. Büyüyen bir erkek çocuğun bir babaya ihtiyacı olduğunu kim inkâr edebilirdi ki? Ama Aaron'un bir babası vardı. Ve onu hayalinde yaşatacağına yemin etmişti. Trevor'un kadife dudakları ve şehvet dolu dili bu yemini bozduramazdı ona.

Üstelik bir kadın sırf etrafındakiler için iyi olacak diye bir evlilik yapmazdı. Adam ne kadar çekici ve mükemmel olursa olsun... Aslında Trevor Rule hem çekici, hem de kusursuz bir koca olma niteliklerine sahipti. Üstelik etrafında yarattığı sempati ve beğeni inkâr edilemezdi.

Fiziğine gelince; şimdi onun fiziğiyle ilgili düşüncelerin zamanı değildi. Kazada cinsel bir sakata gelmiş olması ihtimali, birkaç dakika içinde fiziki bir kanıtla ortadan kalkmıştı.

Evet, bunları düşünmek yanlış olacaktı, daha şimdiden ter basmıştı Kyla'yı. En doğrusu bu konuya pragmatik bir çözüm bulmaktı. Sabahın ilk ışıklan pencereden girince bir sonuca ulaşmıştı. Aaron ve kendisinin yaşayabileceği bir yer tutacaktı. Böylelikle annesi ve babasının bu evi satmamaları için bir neden kalmayacak, burayı satıp hayallerini gerçekleştirebileceklerdi.

Bunları yapmak için Trevor'la evlenmesi gerekmezdi. Mali bakımdan bunu yapabilecek imkâna sahipti. Onun zaten erkeğe ihtiyacı yoktu.

Yine de Trevor'a teşekkür borçluydu. Çünkü bu teklifi, Kyla'nın bir yılı aşkın bir süredir alamadığı bir karan almasına vesile olmuştu. İlk fırsatta Trevor'a olumsuz cevabını verebilirdi.

Anne ve babası kiliseye gitme hazırlığı içindeyken Kyla da, Trevor'un numarasını çevirdi. Telefon daha ilk çalışta açılmıştı. "Trevor, umam seni uyandırmadım."

"Hayır, hayır..."

"Ben bir karara vardım..."

Trevor onun sözünü keserek, "Oraya geliyorum," dedi ve itiraz etmesine fırsat tanımadan telefonu onun yüzüne kapadı. Kyla, telefonu bir daha çevirse cevap alamayacağını biliyordu. Lânet olsun, kararını telefonda söylemek, yüz yüze söylemekten çok daha kolay olacaktı.

Aaron ve o hazır olduklarına göre, Trevor'u anne babasıyla karşılaşmadan kapıda yakalarsa bu konuyu onların öğrenmesini önleyebilirdi.

Trevor, en geç beş altı dakika içinde belirmişti kapıda. "Günaydın,"

Kyla gergindi. Bu iş tahmininden de güç olacağı benziyordu. Onunla evlenmenin son derece saçma bir düşünce olduğunu aklında tutmak yerine, şimdi tutmuş bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordu. Bıyıklanmanın gıdıklayın etkisini avucunda hissetti.

"Trevor," diye başladı dudakların ısılatıp, "Ben..."

Bir köpek sanki gökten bırakılmış gibi Trevor'un ayaklarının önünde belirmişti. Havlıyor, Trevor'un önünde zıp zıp zıplıyordu. Genç olmanın bütün çevikliği ve canlılığı üzerindeydi. Aaron da onun havlamasıyla oraya gelmiş onun sesine güzel, ve neşeli çocuk çığlıklarını kat-

mişti. Köpek bu sefer AaronTa oynaşmaya başladı. Az kaldı onu yere devirecekti. Aaron kurtuluşu kaçmakta buldu. Ama kaçıp sığındığı Trevor olmuş, o da güçlü koluyla onu havalandırmıştı.

Aaron'un tombul kollan bir anda Trevor'un boynunda buluştu. Başını boynuna yerleştirmişti. Trevor, onun sırtını şefkatle okşayarak, "Tamam evlat, bak şimdi güvendesin ve bil ki seni her türlü tehlikeden uzak tutacağım."

Bu sırada köpeğin sahibi olduğu anlaşılan kadın belirmişti yanlarında. "Seni terbiyesiz, şımarık şey," diye onu azarlıyordu köpeğini. "Kusura bakmayın genellikle tasmaşız gezdirmem, ama yollar boş diye serbest bıraktım," diye sızlanarak bahçeye girmişti.

"Haydi evlat, bak senin dostun gitti..." O sırada Kyla'nın ona baktığını fark etti. Öyle bakıyordu ki, Trevor'un sözü yarım kalmıştı. Kyla'nın gözyaşları görmesini buğulandırmıştı, dudakları titriyordu. Uzun bir süre birbirlerine öyle baktılar. Dünya gözlerinden öylesi silinmişti ki Meg ve Clif'in kapıdan onlara baktıklarını fark etmemişlerdi.

Aaron hala Trevor'un kucagındaydı. Sol elini uzatıp Kyla'nın yanğını okşadı. Soma parmağıyla dudağına dokunarak "Sözün yanm kalmıştı. Ne demek üzereydin?"

Ne diyeceğini bilmiyordu. Aaron'un bir babaya ihtiyacı vardı. Ve de yaşayan bir babaya. Richard'ın manevi varlığı onu koruyamazdı. Trevor nazik, düşünceli ve verici bir adamdı. Bir başkasının evlâdını böylesi koruyup, sevecek, birini bulamazdı.

"Sana... Sana,şunu söyleyecektim ki... Hâlâ istiyorsan seninle evlenmeyi kabul ediyorum."

"Hâlâ istiyorsam mı?" Gülerek tekrarlamıştı. "Tamım, elbette istiyorum." Yaklaştı ve sol koluyla ona sarıldı. Kyla ne yapacağını bilemiyordu. Kararı el sıkışarak mı kutlayacaklardı? Yoksa bir evlilik mukavelesi mi yapacaklardı? Kesin olan bir şey varsa o da, herhalde bir pazar sabahı, herkesin önünde öpüşmeyeceklerdi.

Ama Trevor öyle düşünmüyor olmalıydı. Bir anda dudakları birleşmişti. Olağan bir öpüş de değildi bu. Harbiden bir öpüşmeydi. Kyla midesine doğru bir şeylerin aktığını hissetti.

Trevor onun dudaklarını serbest bırakınca, güçlü kolu onun dengesini kaybetmesini engellemiş ve onu eve doğru çevirerek anne ve babasının onlara baktıkları merdivene doğru yönlendirmişti onu.

"Bay ve Bayan Powers; şunu bilmenizi istiyorum ki, Kyla ona yaptığım evlilik teklifimi kabul etti."

Meg bir anda sevinç hıçkırıklarına boğulurken, Clif merdivenim üçer beşer inerek elini Trevor'a uzatmıştı. "Bu harika bir şey."

"Çok mutluyuz... Ne zaman?" diye kızına dönerek sordu.

"Ne zaman?" Trevor da aynı soruyu tekrarladı.

Bu beklenmedik kararı daha yeni vermişti. Şimdi kendini dalgalara kapılmış gibi hissediyordu. "Bilemem... Belki de..."

"Gelecek cumartesiye ne dersiniz?" diye önerdi Trevor. "Kiliseye sizinle giderim düşüncesiyle uygun kıyafetle geldim. Ayinden sonra rahiple konuşabiliriz."

"Bu şahane bir fikir," dedi Meg. "Burada evde yaparız."

"Tabii, niye uzatalım ki. Bir an önce olsun," dedi Clif de.

Evet niye? Şimdi de Kyla kendi kendine soruyordu. Trevor'un teklifini kabul edeceğini birkaç dakika öncesine kadar kendisi bile bilmiyordu. Ama attığı bu adımın ne denli önemli olduğunu birden fark etmişti.

Bobs pazar öğlen yemeklerine gelme adetini sektirmedeği için haberi almakta gecikmedi. Kapıyı ona Trevor açmıştı. Clif dondurmayı buzluğa yerleştiriyordu. Meg bu olayı kutlamak için bir pasta yapmaya koyulmuştu. Kyla, Aaron'a mamasını veriyordu. Yani ev halkından kapıyı açacak bir tek Trevor kalmıştı.

Bobs, Trevor'u kapıda görünce şaşırmıştı. Trevor, "İçeri gel," dedi. "Herkes mutfakta bir şeyler yapıyor."

Bobs yolda karşılaştıklarından bu yana Trevor'u ilk defa görüyordu ve o günden bu yana Kyla'nın ağzından bir defa Trevor kelimesi çıkmamıştı. Şu anda ise, pazar ayini kıyafetiyle sofrayı kurmakta Meg'e yardım ediyordu. Ne işti bu böyle?

Bobs, Trevor'un arkasından mutfığa girdi. Ayağım atar atmaz, "Kuzum Kyla burada neler oluyor, ben de öğrenebilir miyim?"

Kyla bu sorunun cevabım bilen diğer yüzlere baktı, ama onlarda bir hareket görmeyince, "Trevor'la evleniyoruz," dedi.

Bobs'un hayretten neredeyse şaşlaşmış gözleri, Trevor'a dönmüştü.

Bobs teyidi almıştı. "Siz evleniyorsunuz... İkiniz..." iki eliyle Trevor'un yanaklarını tutup onu dudaklarından öpüverdi.

Trevor gülerek onu tek koluyla belinden tutup havalandırdı ve gürültülü bir öpücük kondurdu Bobs'un dudaklarına.

Öğlen yemeği son derece neşeli geçiyordu. Evlilik ve aile hayatı üzerinde yapılan şakalar ağırlıktaydı. Kyla, bir haftadan kısa bir süre sonra gelin olacağına inanamıyordu.

Trevor, ona çok yakın oturmuştu. Dokunmak için eline gelen her fırsatı inanılmaz bir ustalıkla kullanıyordu. Kolu genellikle omzundaydı. Kyla bu sevgi gösterilerinden rahatsız değildi. Tam aksine... Ama bu duygusu giderek kendini suçlamaya neden olmaya başlamıştı.

Trevor bütün öğleden sonrayı aileyle geçirdi. Bu sırada geçmişiyile ilgili bilgiler de vermişti. Bir Filedelfiya'lıydı. Oradaki tahsilini tamamlayınca Harvard'a gitmişti.

"Annen hayatta mı?" diye sordu Meg.

"Hayır. Onu kaybedeli çok oluyor. Nikâha babamı çağıracağım. Ama bu kadar yakın bir davete katılamayabilir."

"Bir avukat olduğunu söylemiştin değil mi;" diye sordu Clif.

"Hem de başarılı bir avukat. İzinden gitmemiş ve onunla beraber Rule&Rule avukatlık bürosunu oluşturmamam, onu üz müştür."

Clif onu teselli etmeye çalıştı. "Sahanda gösterdiğin başarı elbette ki onu gururlandırıyordun"

Akşam olmadan kasabada herkes bu evlilikten haberdardı. "Bayan Baker senin için özel bir parti verecekmiş," demişti annesi.

Kyla bu tür gösterilere dayanamayacaktı. "Lütfen hayır anne. Bu tür saçmalıklar istemiyorum."

"Ama Kyla, herkes öylesi memnun ki bu beraberlikten."

"Parti falan istemiyorum. Bunların hepsini ilk evliliğimde yaşadım."

Meg'in bakışları ilk defa mutsuzdu. "Peki, "demekle yetindi.

Anne babası mutluluğun bulutları üzerinde gezinirken, onu Trevor'la evlenmeye götüren nedenleri elbette bilemezlerdi.

Anne babası yattıktan sonra Kyla, Trevor'u kapıya kadar uğurladı. Ama evin kapısından çıkıp verandaya geldiklerinde Trevor ellerini tutarak yüzünü ona yaklaştırdı.

Bu öpüşmeleri hiç de masum değil, aksine son derece uyandırdı...

Kyla, arabanın ışıkları karanlıkta kayboluncaya kadar verandada durup cumartesi gecesini düşünerek titredi. Bu tepkisinin korkudan ileri geldiğini telkin etti kendine. Ama bunun doğru olmadığını biliyordu...

O hafta tam bir festival yaşandı. Annesi ve babası Richard'm ölümünden bu yana ilk defa böylesi neşeliydiler. Kyla, Bobs'un getirdiği son derece seksi geceliğe itiraz ediyordu. "Ama benim böyle bir şeye ihtiyacım yok."

"Her gelinin böyle giysilere ihtiyacı vardır, Kyla. Çok uzun zaman kullanılsa bile ilk gecelerde yararlı olur," derken Bobs'un gülüşünde şeytani bir şeyler vardı.

"Birçok geceliğim var benim."

"Biliyorum ve onları ilk gece için son derece yetersiz buluyorum."

"O zaman rengini de sen seç."

Kyla herkesin heyecan ve mutluluğunu paylaşmak istemiyordu. Bu Richard'a sadakatsizlik olurdu. Zaten son günlerde Richard herkesin aklından bir anda silinip, çıkmıştı. Kyla ise onun anılarına her zaman çok sıkı sarılması gerektiğine inanıyordu. Ama; özellikle Trevor'la olduğu anlarda bu konuda fazla başarılı olmadığına farkındaydı.

Akşamları Trevor'la alışverişe çıkıyorlardı. Kyla, her istediği yerine getirilen bir Sindirella gibi hissediyordu kendini. Trevor hiçbir masraftan kaçınmıyordu. Eşyaları tamam olan yatak odaları cennetin aşk köşesinden bir sahne gibiydi. Rüya gibi yerdı orası. Kyla'nın dar elbisesinde belirginleşen vücut hatları dayanılmaz bir çekicilik taşıyordu. Trevor'un dikkatle ona baktığını fark etti.

"Bir şey mi oldu?" Sesi yumuşak ve sakindi.

"Gel yatağımızı deneyelim."

Kyla bu sözle içinin ürperdiğini hissederek derin bir nefes aldı. Trevor ona yaklaştı. Kyla kendini bir anda yatakta, Trevor'u üstünde buldu. Hiçbir direnç göstermedi. Trevor'u bütün haşmetiyle içinde hissetmek istiyordu çılgınca.

"Sana senin kocan olunca sahip olacağım: Ve bil ki sevgilim seni mutlu edeceğim," diye fısıldadı kulağına. "İçinde olmak istiyorum elbette. Ama yakında..."

Kyla başını Trevor'un omzuna gömdü. Bu şehvetten değildi. Richard'm öldüğü haberini aldığı gün verdiği sözü hatırlamıştı yine...

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

BOBS EVİ ÇİÇEKLERLE DONATMIŞ, Meg günlerce çalışarak muhteşem bir büfe hazırlamıştı. Bütün pastaneler o gün onlara çalışmış gibiydi.

Kyla yatak odasında Bobs'a yakınıyordu. "Herkes bu işi fazla ciddiye almışa benzer."

"Öyle de olması gerekir. Bu bir düğün. Bir terörist bombasıyla ölen bir kocanın karısı olmanın şanslı bir yönü olmadığını biliyorum. Ama ben daha birini bulamazken, sen şimdi ikincisine sahip oluyorsun."

İki parçadan oluşan uçuk yeşil ipek elbise Kyla'ya gerçekten çok yakışmıştı. "Şu elindekini çıkartsan iyi olmaz mı?" diye uyardı Bobs.

Kyla parmağına baktığında evlilik yüzüğünü gördü. Onun o kadar ayrılmaz bir parçasıydı ki, Richard'ın verdiği bu yüzüğü çıkartmak aklına bile gelmemişti. Yavaş bir hareketle yüzüğü çıkartırken yüzünden süzülen bir çift gözyaşına hâkim olamamıştı. Yüzüğü mücevher kutusunda bir köşeye itina ile yerleştirdi.

"Haydi bakalım, hazır mısın?"

"Sanırım, evet." Kyla'nın sesi titriyordu. Yüzüğü çıkartmak, Richard'ı kabrinde yalnız bırakmak gibi bir his yaratmıştı onda. Bobs

odaya getirdiği büyük kutuyu uzattı. "Trevor, aşağıya inmeden bunu sana vermemi istedi."

Beyaz orkidelerden bir buket vardı bu kutunun içinde. Bobs'un mavi gözleri ışıldıyordu. "Dedim ya bu adam bulunmaz biri. Eğer bu evliliğin içine edersen bil ki seni hiçbir zaman affetmem."

"İyi yürümesi için elimden geleni yapacağım."

Salona girdikleri an konuşmalar kesildi. Herkes Kyla'ya bakıyordu.

Meg'in elinde yanağına yasladığı bir mendil vardı. Clif'in zorla yutkunduğu belliydi. Bobs etrafa gülücükler dağıtıyordu.

Kyla en sonunda Trevor'a baktı. Yürek titretecek kadar yakışıklıydı yine. Fildişi ipek gömleği siyah çizgili fildişi bir kravat tamamlıyordu.

Trevor, Kyla'ya doğru yürüdü. O sırada onlara doğru koşan Aaron'u tek koluyla kucağına almıştı. "Annen şahane görünüyor değil mi evlat?"

Çocuk "Anne" anlamına bir şeyler heceledikten sonra Trevor'un kucağından uzanarak annesinin yanağına şapırtılı bir öpücük kondurdu.

"Güzel çiçeklere teşekkürler," dedi Kyla. "Olağanüstü bir insansın."

Trevor memnuniyetle başını salladı. "Bu bizim evlilik günümüz. Sen gelinimsin. Hiçbir şey bugün ve senin kadar güzel olamaz."

Trveor, Aaron'u Meg'e verip, Kyla'nın koluna girerek, rahibin etrafında kümelenen gruba doğru yürüdü.

Tören oldukça samimi ve formaliteden uzak yürüyordu. Papazın konuşması ve yeni evlilerin evlilik ve sadakat yemininden sonra Rahip yüzüklerini takabileceğini söyleyince Trevor, cebinden yüzükleri çıkardı. Yüzüğü takarken Kyla'nın parmağındaki ince solgun izi fark etmişti.

Bakışlarını Kyla'nın gözlerine çevirdi. Kyla'nın bakışlarında özür diler gibi bir anlam vardı. Bir anlık bu garip bakışmayı başkalan fark etmemişti. Ama bu bakışlar muhtemelen bir şeyi bitirip bir başkasını başlatıyordu. Sonra rahibin sesi duyuldu. "Trevor, gelini öpebilirsin."

Kyla yavaş yavaş gözlerini yukarı doğru kaldırdı. Göz göze geldiler. Trevor başını eğerek, Kyla'nın dudaklarını buldu. Derin, mutlu, anlamlı ve böyle bir an için belki biraz uzun bir öpüşmeydi bu. Sonunda Trevor geri çekilerek Kyla'nın gözlerinin içine baktı. O sırada kucağına verilen Aaron'u yanağından öptü. "İkinizi de çok seviyorum," diye fısıldadı.

Sonra tebrikler başladı. Kyla büfeden tabağına bir şeyler koyarken, Trevor yanına yaklaştı. "Yüzüğü beğenmediysen sonra değiştiririz."

"İnan bana çok beğendim," derken Kyla'nın sesi samimiydi.

O sırada babası bir fotoğraf için poz istedi. Fotoğraftan, videolan çekildi. Davetliler yavaş yavaş dağılmıştı. Kyla mutfığa giderek, "Anne, etrafı toplamakta sana yardım edeyim."

"Hayır, hayır..." dedi Meg. "Sen ve Trevor haydi yolunuza."

"Tamam da Aaron'un eşyalannın hazırlanması lazım."

Clif pek rahat olmayan bir havada "Şey," dedi. "Annen ve ben düşünmüştük ki, bu gece Aaron burada kalabilir."

Kyla ağzını açtı, ama söyleyecek bir şey bulamadı. Trevor, "Teşekkürler. Bunu memnuniyetle kabul ederiz," dedi. "Yann onu almaya kamyonetle geliriz. Kyla'nın da alacağı eşyalar var, değil mi sevgilim?"

"Evet," Kyla'nın sesi çatlaaktı. "Yann akşama kadar son paketleri de hazırlanm. Aaron'u o zaman alınız."

'nın Trevor'la evliliğinin duyurulmasından sonra Powers'ler evi satmışlardı. Böylece onlar da yıllardır kurdukları hayale kavuşacaklardı.

Ama Kyla'nın düşündüğü bu değildi o anda. O bu geceyi düşünüyordu. Üstelik kullanabileceği Aaron bahanesi de elinden alınmıştı.

Yola çıktıklarında Trevor, "Meg, gerçekten mükemmel bir parti organizatörü," dedi.

"Her zaman çok sevimli bir ev sahibesi olmuştur."

"Elbisene bayıldım. Çıkarttığı ses de çok çekici. Gizemli, ürpertici bir ses." Elini uzatıp dizine koydu. "Heyecan verici."

Kyla'nın nefes alması güçleşmişti. O da elini Trevor'un dizine koydu. Araba evlerinin kapısı önünde durunca Trevor arabanın kapısını açarak bir hamlede Kyla'yı kucağına almıştı. "Evine hoş geldin Kyla."

Onu kucağında eve soktu ve eşikten geçince onu öpücüklere boğdu. Aslında Kyla başını çevirerek onu engelleyebilirdi. Ama böyle bir niyeti yoktu onun da. Trevor'un dilinin ne kadar usta olduğunu daha iyi fark etmeye ve bundanengin bir zevk almaya başlamıştı.

Sonunda Trevor onu yavaşça yere bıraktı. Öpüşmeleri devam ediyordu. Serbest kalan elleri de, katılmıştı bu aşk oyununa. Kolu Kyla'nın sırtından kalçalanna, bacaklanna inip çıkıyor, çıkarken bacaklarının bittiği yerden geçince Kyla'nın içinde fırtınalar yaratıyordu. Seksin elbiselerin üzerinden başladığını çok iyi biliyor olmalıydı Trevor. Kyla

Trevor'u dolu dolu hissediyordu. Eli elbisesinin üstünden göğüslerine gitti. Kyla çıplakmış gibi sıcak ve heyecan verici hissediyordu onun okşamalarını. İyi de; bir de çıplak tenine dokununca ne olacaktı. Göğüs uçları iki parmağının arasına girivermişti elbisesinin üzerinden.

Kulağına fısıldadı. "Evlendiğimiz gece ilk sevişmemizin sonucunu giriş kapısının önünde, ayakta almalıyım." Gülümseyerek geri çekildi.

Kyla, "Açs^ı bir şey hazırlayayım," derken zaman kazanmak istedi.

"Tek bir kuşkonmaz daha yeseydim çatlayabilirdim. Ama bir şampanyaya hayır demem. Ama önce üstünü değiştirmek mi istersin?"

Önce Kyla'nın sonrasını düşünmesine neden olacak bir vurgulamayla söylemişti bunu. "Şampanya iyi fikir," dedi. Dudakları titriyordu.

Trevor mutfığa doğru giderken ceketini, kravatını çıkartıp koltuğun üzerine attı. Hareketleri son derece rahattı. Kyla ona gıpta etti. O ayağını vuran ayakkabıları çıkarırken bile soyunuyormuş gibi çekingendi.

Trevor köpükleri taşan şampanyayı kadehlere koydu. Kyla'nın eline dökülen kısmı parmaklarını teker teker ağzına alarak temizlerken seks yapmak gibi bir şeydi bu. Dili parmaklarını ve parmak aralarını gıdıklıyordu. Parmaklarında başlayan zevk dalgaları, kadınlığında patlıyor gibiydi. Bacaklarına bir ıslaklık yayılmaya başlamıştı. Trevor'un parmaklarının birazdan oralarda gezineceğini bilmek nefesini kesiyordu.

Neyse ki büyük patlamalar ve çılgınlıklar olmadan elini bırakmıştı. Garipti ama, Kyla parmaklarını saklamak istiyordu. Onların birer erotik organ gibi açıkta bırakılması utandırıyordu Kyla'yı.

Trevor şampanya kadehini uzattı. "Bize," dedi sevgi dolu bir sesle. Bardakları çınladı ve birer yudum aldılar. Kyla ilk defa Trevor'un dudaklarına uzandı. Öpüştüler. Kyla, onun kullandığı kolonyayı merak etti. Şampanyadan daha çok baş döndürücü, etkileyici bir kokuydu bu.

"Tadın şampanyadan çok daha güzel. Her şeyden daha güzel. Seninle doymak, seninle sarhoş olmak mümkün. Ama sana doyamayacağımı hissediyorum." Öpüşürken onun kadehini alarak kendi kadehiyle masaya bıraktı. Ellerinden tutup kollarını boynuna doladı. Trevor vücudunu sağa sola sallayarak Kyla'nın karnını, sertliğiyle okşamaya başlamıştı.

Kyla, "Tanrım," diye inledi. Ateşli dudaklar artık boynundaydı.

Tanrı acımasızdı ki, bu kadar dayanılmaz bir adamı çıkartmıştı karşısına. Aslında evlenmesi bile Richard'a bir ihanetti. Trevor yavaşça

uzaklaştı. "Odada bir süre yalnız kalmak ister misin? Özel bir hazırlığın olabilir," O amn yaklaştığının haberiydi bu..

Geçici de olsa bir kurtuluş olabilirdi. Bir uyurgezer gibi evin öbür tarafına yatak odasına yöneldi. Trevor elinde valizle onu takip etti, valizi odaya bırakıp, "Birazdan gelirim," diye çıktı odadan.

Kyla valizi banyoya taşıyarak açtı. Aynadaki görüntüsüne baktığında, gözlerinin pırıl pırıl parladığını Gördü, Richard Stroud'a aşık olduğunu anladığı geceden bu yana hiçbir zaman böylesi ıslıl ıslıl olmamıştı gözleri. Aşık olmak, Tanrım... Evet, âşık olan bir kadının gözleri böyle parlayabilirdi ancak. Ama o, Richard'a âşıktı ve kalbinde ondan başka hiç kimseye yer olamazdı.

Birazdan Trevor'a sevişecekti. Ama bu başka bir şeydi. Bu Richard' a ihanet sayılmazdı. İnsanın ruhu ile bedeni farklı şeylerdi. Trevor onun vücuduna sahip olabilirdi. Ama Kyla Stroud'un ruhuna ve kalbine asla.

Kyla Stroud? Kyla Rule? Hayır iç âleminde Kyla Stroud olarak kalacaktı. Trevor'la yatacağı, ama bu evli olmalarının bir gereği idi.

Kısa bir duştan sonra, geceliğini giydi. Kapı hafifçe çalındı. "Evet."

Trevor önu açık siyah bir pijama içinde kapıda görününce, Kyla ona aşık olamayacağı için hayıflanmıştı. Önu açık pijamadan görünen vücu-
du heykel gibiydi. Ayakları çıplaktı. Sol ayağında derin izler vardı.

Kyla bakışlarını yüzüne çevirdi. Aralarında sadece bir kol uzunluğu kalınca, "Kyla güzelliğin şaşırtıcı," dedi. Mektuplarından tanıyıp âşık olduğu, ona mektuplarıyla seslenen bu enfes kadın şimdi yatağında onunla sevişmeyi bekliyordu Üzerinde tenini çok az örten kısa bi gecelik uzanırsa dokunacağı bir uzaklıktaydı ona. Soluyordu. Gözlerinde kadifemsi bir koyuluk, olağanüstü bir parlaklık vardı.

Geceliği tülден bir perde gibiydi üzerinde.. Göğsünün altındaki kurdele memelerini ileri çıkarmıştı. Göğüs uçlarının iri koyuluğunu bu incecik kumaşın gizlemesi mümkün değildi.

Vücudunun hatları gelen ışığın etkisiyle belirginleşmişti. Yatağın üzerinde uzanan bacaklarının ihtişamı göz alıcıydı. Bacaklarının bittiği noktadaki okşanası, öpülesi çıkıntı çok şeyi anlatıyordu.

Trevor'un erkekliği şiddetle kılıfını zorlar hale gelmişti. Trevor kendini tutamayarak elini Kyla'nın bacakları arasına koydu yavaşça. Şimdi eliyle onun kadınlığı arasında incecik bir tül parçası vardı. Alev alev yanıyordu Kyla. "Ne kadar sıcaksın. Yanımda böyle dururken, kendimi

kazadan sonra olduğumdan da güçsüz hissediyorum." Elini yukarı memelerine kaydırды. "Seni öylesine arzuluyorum ki... Fiziki bir acı duyuyorum. Ama bu özlem duyduğum acıya dayanacağım. Seni tam olarak doyuruncaya kadar dayanacağım buna..."

Parmakları göğüs uçlarını okşuyordu. Ağzını, ağzının içine aldı. Yanan ve yakan bir arzuyla öpüşüyorlardı. Memelerine götürdü dudaklarını. Kyla durğun ve tepkisiz olmaya çabalıyordu. Onun vücudundaki, ihtiras, sıcaklık kendi vücuduna oluk oluk akarken, buna ne kadar dayanabilirdi? Hiç olmazsa ruhen katılmamalıydı bu sevişmeye.

Göğsünün tüyleri, ince tülü delip vücudunu okşuyor, ürkütücü erkekliği vücudunun alt kısmında kendine sığınacak yer buluyordu. Kyla onu artık içinde istiyordu. Bu duygu frenlenebilecek, bir duygu değildi.

Trevor bir anda geri çekildi. Kyla'nın kollarını boynundan indirdi. Yüzünde gerginlik vardı. Her nefes alıp verişinde burun delikleri genişliyordu. "Hayır Kyla teşekkürler."

Kyla korku dolu gözlerle ona baktı. "Hayır teşekkürler mi?"

"O zaman açıkça söyleyeyim. Altımda çaresizliğin teslimiyeti içinde kurbanlık bir koyun istemiyorum."

Kyla gözlerini ondan kaçırarak, "Sen benim kocamsın, bu sana benden istediklerini almak hakkım ver..."

Bir kahkaha kesmişti Kyla'nın sözlerini. "Yanıliyorsun. Böyle bir hakkı kullanmak âdetim değildir, Kyla. Karımla duygudan yoksun bir beraberlik yaşayamam. Böyle bir ilişki sadece fiziksel bir zevk verir ve buna da yokum." Yatakta doğruldu. "Şimdi rahatla Kyla. Seks ve şehvet duygularıyla senin vücuduna hükmetmeye niyetim yok. Hiçbir zaman. Şunu da bil ki; seninle yatsam da, yatmasan da seni seviyorum." İşaret parmağını ona doğru sallıyordu. "Ama seni uyarayım; sana olan aşkıma, aşkınla cevap vermemen hiç de kolay olmayacak."

Sonra bir anda onu kavrayarak üstüne doğru çekti. Bu durumda istese ona sahip olabilirdi. Çenesini tutarak onu gözlerine bakmaya zorladı.

"Şunu iyi bilmeni istiyorum," sesi yumuşak ve inandırıcıydı. "Seni hiç kimse benim gibi ve benim kadar sevmemiştir. Hiç kimse sana vereceğim kadar zevk de vermemiştir. Aramızdaki hayaleti ortadan kaldırdığından emin olduğun zaman gel bana."

Yataktan hızla çıktı. Trevor Rule gitmişti, belki de hepten...

~ ONUNCU BÖLÜM ~

OERABER YAŞAMAYI öğrenmeye başlamışlardı. Trevor az uykuyla yetiniyordu. Geç yatmayı seviyor, ama sabahları gayet dinç ve neşeli bir şekilde erkenden ayakta oluyordu. Oysa Kyla, on saat de uyuşa sabah sersem sepet kalkardı. Trevor, Kyla kahvesini içmeden ona yaklaşmıyor, kahveden soma bir günaydın öpücüğü veriyordu.

Trevor'un üzerinden çıkarttıklarını doğru düzgün bir yere koyması söz konusu değildi. Yer dâhil, koltuk üstü, masa her yere kalenderce fırlatıyordu. Yine de Kyla'ya yardımcı olmadığını söylemek onun hakkını yemek olurdu. Etrafı ve masayı Kyla'yla beraber topluyordu.

Trevor, Aaron'un en dayanılmaz yaramazlıklarına bile kızıp, sinirlenmiyor; aksine onunla oynuyor, ona kitap okuyor, hatta Kyla'nın işi olduğunda akşam banyosunu bile o yapıyordu.

İyi bir koca olduğu konusunda hiç tereddüde yer yoktu. Son derece anlayışlı ve iyi huyluydu. Kendisi misafir odasında uyurken, Kyla'yı yatak odasında kendi başına bırakıyordu geceleri. Evet, önünde kıyafet değiştirirken en ufak bir çekingenlik göstermiyordu ama, bu o kadar doğal bir şeymiş gibi yapıyordu ki, Kyla bile rahatsız olmamaya başlamıştı. Kyla'ya öpmek konusunda da bonkördü. Dışarıdan görenler onları birbirlerini seven, mutlu bir çift samrdı. Özellikle yatmadan önceki

Öpüşleri arzulu oluyordu. Kyla sersemlemiş olarak odasına girince, salaklığından ötürü kendine lânetler yağdırmaya başlamıştı.

Başucundaki komodinden Richard'm fotoğrafını çıkartıp ona bakıyordu. Sonra Richard'a hala kalbinde yaşadığına yemin ediyor ve onun hatırasına sadakatsizlik ederek bir başka erkeği sevmeyeceğine, onun daima gerçek kocası kalacağına dair verdiği sözü tekrarlıyordu. Ama vücudu beyni kadar inanmıyordu buna. Tek başına yatağa uzandığı zaman gözünün önüne gelen yüz Richard'm değil, Trevor'un yüzüydü.

Günler geçtikçe içindeki rahatsızlık artıyordu. Bu böyle gidemezdi.

Almadığı bir çiçekle ilgili toptancısından gelen bir faturanın kızgınlığı içindeki bir gün, bir de Bobs'la tartışmıştı. "Son günlerde ip üzerinde yürüyen bir cambazın gerginliği var sende. Bil ki bir değişiklik yapmazsan dengenı kaybedip düşmeye mahkûmsun," demişti Bobs.

"Ben iyiyim."

"Bazı şeylerin yanlış olduğu kesin. Bunun ne olduğunu sen söylemesen, ben de Trevor'a sorarım."

"Sakın buna cüret etme," diye bağırmıştı Bobs'a. "Benim işime karışmak hakkını nereden buluyorsun sen?" Aslında ona bu şekilde terslenmeye hakkı olmadığını o da biliyordu.

O gün Aaron'u yuvadan Trevor alacağı için, alış veriş işi ona kalmıştı. Raflarda yeni düzenleme yapıldığı için, aradıklarını bulamıyordu.

Eve geldiğinde tükenmişti. Bir seferde taşımayı bitirebilmek için dolu dolu üç torbayı zorla yüklenerek servis kapısına yöneldi.

Onu karşılayan manzara hiç de içinde bulunduğu ruh haletine uygun değildi. Trevor küvette köpüklü suyun içine elinde bir bira bardağıyla uzanmıştı. Aaron ise altında sadece bezi, mama iskemlesinde oturmuş her tarafı balçıkla bulanmış bir durumda elindeki çamuru etrafa fırlatıyordu. "Ne halt ediyorsunuz burada," diye haykırdı Kyla.

"Biz mi?" Trevor durumun ciddiyetini kavramadan gülümseyerek, "Okuldaki öğretmeni Aaron'un çikolatalı puding sevdiğini söyledi, biz de yolda gelirken puding aldık, ne var bunda?"

Kyla bu pisliğin çikolata olduğunu anlayınca bir an için rahatlamıştı. Aaron bir yandan erimiş çikolatayı sağa sola saçıyor, bir yandan da parmaklarını yalayarak çikolatanın tadını çıkartıyordu. Annesine gülerek bakıp bir şeyler mırıldandı.

"Bak, bak galiba kuş dedi. Çizdiği şey kuş olsa gerek."

"Şu haline bak leş gibi," diye bağırdı yine Kyla. Kızgınlığının giderek arttığını hissediyordu. Ama o kadar kızmak yerine gülüp geçebilirdi.

"Yıkarım." Derken Trevor gülümsüyordu ama, kaşlarının arasında giderek derinleşen bir çizgi belirmeye başlamıştı. "Öğretmeni bir şeyler çizme gayretinin, yaratıcılığı için yararlı olacağını söyledi."

"Bu pisliği öğretmeni temizlemeyecek," dedi ona aksi aksi bakarak. "Sen de temizlemeyeceksin. Sonunda iş bana düşecek. Öğretmeniyle köşe bucak bunları mı konuşuyorsunuz?" Dolu ellerle kilerin kapısını açmaya çalışıyordu. Dişlerini gıcırdatarak Trevor'a döndü. "Köpük banyosu keyfini bırakıp da bana yardımcı olsan iyi olur."

"Şu anda bunu isteyemezsin benden."

"Başımın çaresine bakarım o zaman," derken kızgınlığının giderek arttığı anlaşılıyordu. Trevor mecburen küvetten çıktı... Çıplaktı. Vücudundan sular akarak kilerin kapısına yaklaştı. Önce Kyla'nın hayret dolu bakışları arasında onun elindeki üç torbayı aldı sonra da diğer eliyle kapıyı açtı. Hareketleri öylesi doğaldı ki onun sadece yüzünü görenler çıplak olduğunu hayal bile edemezlerdi. Soma Kyla'ya baktı. 'Ne yapalım, sen istedin, küçük hanım,' der gibi bir anlam vardı bu bakışında..

Kyla böyle bir sahneye neden olmanın verdiği bir kızgınlıkla koşarak yatak odasına gidip kapıyı bütün şiddetiyle çarpmıştı.

Birazdan, Trevor'un, "Hâlâ cezada mıyım," diye başını kapıdan uzatmıştı.

Kyla bacaklarını karmna çekmiş bir vaziyette yatakta oturuyordu. Uzun bir ağlama krizinden sonra bir duş alıp geceliğini giyerek yatağa girmişti. "Hayır," dedi içten bir şekilde. "Özür dilerim."

Trevor odaya girdi. Üzerinde sadece kısa bir şort vardı. Kyla gözlerini kapatarak yüzünü yastığa gömdü. Ama bunun bir faydası yoktu. Çünkü gözü açık da olsa, kapalı da, onun o çıplak vücudu gözlerinin önünden gitmiyordu. Son derece seksi, sevişmeyi müthiş bir zevk haline getireceği belli bir vücuttu bu. Ve Kyla artık onunla sevişmek istiyordu.

Yatağın hareketinden Trevor'un yatağa oturduğunu anladı. Ona arkasından sarılmıştı Trevor. Saçlarını okşuyordu. "Zor bir gün olmalı." Sesi sevecendi. "Sen de aşağıdaki gösteriye hazır değildin,"

O küvetin içinden doğrulan bir erkek vücudunun ihtişamını görme-ye de hazır değildim diye düşünürken, "Kusura bakma," dedi. "Gereksiz bir olay yarattım, ama... Birçok terslik bir araya gelmişti."

Trevor tek dirseği üzerinde doğruldu. Şimdi yavaş yavaş parmağım okşuyordu. "Küvetten çıkıp, sana yardımcı olamayışımın geçerli bir nedeni olduğunu düşünebilirdin. Üstelik senin işini bu kadar erken bitirebileceğini de düşünmemiştim. Yoksa sen geldiğinde benim banyo keyfim bitmiş olacaktı ve Aaron'u da tertemiz görecektin."

"Tamam Trevor. Bunda senin hiçbir suçun olmadığım biliyorum."

"Bir şeyin olfhalı... Söyler misin hasta mısın?"

Kyla başım çevirdi ve ona bir mesaj verirmiş gibi baktı.

"Haa şu mesele."

"Evet," dedikten sonra Kyla sırt üstü döndü.

"Bugün mü başladı."

"Kapıdan girmeden önce bir anda hissettim."

"Tamam Şimdi kesinlikle affedildin." Elini onun karnına koydu.
"Sancılı mı geçer?"

"Biraz."

"İlaç aldın mı?"

"Aspirin aldım ama etkisi olmaz. Süresini doldurması lazım."

Trevor elini biraz daha aşağıya doğru hareket ettirdi. Üzerindeki kısa gecelik incecik bir kumaőtandı. Bittiği yerde Kyala'nın külotu başlıyordu. Elini biraz daha indirip, Kyla'nın tepkisini bekledi. Bir tepki gelmeyince orayı hafif hafif ovmaya başladı. "Burası mı ağrıyor?"

"Hı hu.." diye inledi Kyla. Ama çıkardığı ses ağrıdan değildi.

Trevor yumuşak dairevi hareketlerle masajına devam etti. Sevecen bir hareketle onun alnım öptü. Kyla gözlerini kapatarak sordu. "Trevor hiç bir kadınla devamlı beraberliğin oldu mu?"

Elinin hareketi bir an durdu. "Hayır. Neden sordun?"

"Peki bu aylık durum hakkında ne biliyorsun?"

"Böyle bir derdim olmadığı için son derece memnunum."

Gözlerini açmadan gülümsedi Kyla. "Tipik bir erkek cevabı." Kyla bacaklarının durumunu değıştirmiyordu. En ufak bir hareketi masajın durdurabilirdi. Kadınlığının ele gelir hale geldiğinin farkındaydı.

"Çikolatalı pudingle de bir şeyler çizmesi o kadar fena fikir olmasa gerek. Evet sana bağırmamalıydım."

"Ben en çok öğretmeniyile köşe bucak konuşmalarımızla ilgili bölümü beğendim. O ifadede biraz kıskançlık kokusu var gibi geldi bana"

"Sen anlatmana devam et."

"Nerede kaldığımı hatırlamıyorum ki?"

"Şey... Onu iyice temizlediğinden bahsediyordun."

"Haa, evet. Ondan soma yemeğini hazırladım."

"Ne yedi?"

"En favori yemeğini, sosis." Boynunu öpmeye başladı.

"Teşekkürler," derken dudaklarını Trevor'a doğru uzattı.

Dudakları buluştu. Kyla onu arzu ve belki de özlem dolu bir şekilde öpüyordu. İlk fırsatta dilini de Trevor'un ağzına sokmuştu. Kollarıyla Trevor'u boynundan kendine doğru çekti. Göğüs uçları, Trevor'un sert göğsünde ezilmeye başlamıştı. Trevor, onun vücudunun altını kendisine çekti. Aralarında en ufak bir hava boşluğu bile kalmamıştı.

Yataktan anlaşılmaz zevk ve sevişme sesleri geliyordu. Trevor'un elleri durmak bilmiyordu. Kalçalarını avuçladı. Dudakları bir memesinin ucunu bulmuştu.

"Çok güzel..." diye inledi Kyla.

Trevor, Kyla'nın üzerine döndü. Diziyle, Kyla'nın bacaklarını birbirinden ayırdı. Kyla'nın geceliği omuzlarındaydı, altında kıvranıyordu.

"Kahrolsun," diyerek ondan uzaklaştı. "Bu doğru tepkiyi neden bu kadar yanlış bir gecede gösteriyorsun."

Kyla soluk soluğa gözlerini ondan ayıramıyordu. Trevor yanağına okşadı. "Akşam bir şey yemedin. Bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Hayır, sen yedin mi?"

"Akşam üstü biraz alıştırmıştım."

"Haydi, ben seni yalnız bırakayım, iyi geceler," diyerek Trevor kapıya yöneldi. "Trevor?"

Trevor dönüp soran nazarlarla Kyla'ya baktı. "Efendim?"

Kyla, "Gitme," dedi davetkâr bir sesle.

Trevor ona baktı. Kyla dirseklerine dayanarak doğrulmuştu. Saçları dağınık bir şekilde omuzlarından dökülüyordu. Dudakları biraz önceki öpüşmelerinin etkisiyle kızarmıştı. Donu şırıl sıklam olmuş, ıslaklık bacak aralarını da parlatmıştı. Meme uçları fırlayacak gibi dikleşmişti.

Gülümsedi. "Gitmeyebilirim tabii, ama gitmezsem..." Ona bir kere daha dokunsa kendini tutamayacağını biliyordu. Öyle bir günde sevişmelerinin onun için hiçbir sakıncası yoktu. Aslında bir korunma gereği olmadan sevişmenin zevkini almaları açısından engin bir zevk alacaklarını bile düşünmüyor değildi. Ama ilk sevişmelerinin sonunda Kyla'nın

utanmasını, o durumdayken azgınlaşmasının pişmanlığını yaşamasını, bunun onda kötü bir anı bırakmasını istemezdi.

Odadan çıkarken,"Yakınlığın dilerim regl gibi geçici değildir," dedi.

Kyla mutfığa girdiğinde Trevor, Aaron'a kahvaltı hazırlıyordu.

"Günaydın bebeğim," diyerek eğilip Aaron'u öptü. Trevor ona yaklaşarak alışılmış sabah öpücüklerinden birini verdi. Soma bir daha... Ama bu seferki o masum sabah öpücüklerinden değildi. Daha uzun sürmesine Kyla'nın bir itirazı olmadığı, ona hemen cevap vermeye başlamasından belliydi. Ama Trevor durdu. "Çok acıkmış olmalısın."

Kyla saate bakarak, "Acele etmeliyim çok uyumuşum."

"Aceleye neden yok. Bobs'u aradım bu sabah geç kalacağını söyledim." Önünde yeni yapılmış salamlı krepini gören Kyla'nın ağzının sulandığı belliydi. "Gerçekten acıkmışım," dedi.

"Başka nasılsın, sanem var mı?"

"Hafif bir kıpırtı, o kadar."

Trevor elini uzamp göğüs ucunu tuttu. "Burada."

"Hayır, iyi... Gayet iyi..."

"İşte bu iyi bir haber." Karşısına oturdu. Bıçağın nasıl kullanıldığını hatırlamak için bir an durakladıktan sonra bir ekmeğin üzerine yağ ve bal sürdükten sonra onu Aaron'a uzattı.

Aaron elindekileri yerlere fırlatarak ekmeğe uzandı. "Bunun bazı hareketlerini disipline etmek için bir takım yollar bulmaya başlamalıyız." Belki de ilk defa böyle bir konuda çoğul kullanmıştı. Trevor'a baktı. "İyi uyudun mu?" diye sordu Trevor.

Kyla, onun kahve magım saran parmaklarının uzunluğu ve güçlülüğünü fark etti. Bu parmaklar aşk oyunlarında muhteşem roller oynayabilirdi. Önündeki krepten bir parça alıp, daralan boğazından geçecek mi diye endişe etti. "Fena sayılmaz."

Uykusu sırasında bir kaç kere Trevor'la sevişme sahnesiyle dolu rüyalarından tam zirveye gelirken uyanmıştı. Trevor'un çıplak görünümü dehşet bir şeydi.

"Ben pek iyi uyuyamadım," dedi Trevor.

"Ne oldu?"

"Beni uyutmayacak kadar sertti."

Kyla elinden bıçağı düşürdü, onu alırken portakal suyu bardağına çarptı ve devirdi. Trevor bir bez alarak onun üstünü silerken "Yatak," dedi. "Misafir odasındaki yatak çok sert."

Kyla kıpkırmızı kesilmişti. Çalan telefona Trevor cevap verdi

"Baba, sen misin?" diye hayretini belirtmişti Trevor. "Tabii, tabii. Yok yok hiçbir sorun yok.. Ne kadar sürecek? Tamam, orada oluruz... Güle güle." Trevor telefonu kapadıktan sonra Kyla'ya döndü. "Babam, uçakla gelip bir gece bizde kalacakmış. Sanırım bir sakıncası yoktur."

"Elbette yok Nikaha gelemeyişine üzülmüştüm."

"Seninle ve Aaron'la tanışmasını istiyorum. Burada bir gece kalıp Los Angeles'e geçecekmiş. Bu sırada bir şehir turunda ona yaptığım binaları da gösteririm."

"Senin bir hukukçu olmanı istediğini söylemiştin."

"Ben istemiyordum. Hastanede olduğum sırada aramız düzeldi."

Kyla tebessüm ediyordu. "Onu karşılamaya Dallas'a gideceksin değil mi?"

"Sence bir sakıncası yoksa Dallas'ta beraber yemek yeriz."

"Aaron da mı?"

"Elbette. O da ailemizin bireyi değil mi?" diyerek Aaron da anesinin kucağından alıp kendi omzuna yerleştirdi. Çocuk kahkahalarla gülüyordu. "Babam İtalyan mutfağını sever," diyerek Dallas'ın meşhur İtalyan lokantalarından birinin ismini söyledi.

Kyla, onun heyecanının söndürmek istemedi, ama "Bilmem ki doğru olur mu? Bu tip restoranlar ufak bebekler için pek uygun sayılmaz da," diye uyarmaktan geri kalmadı.

"Restoranın benim çocuğuma bir itirazı olursa, biz de bir başkasına gideriz."

Garsonundan komisine kadar restorandaki tüm personel onlara büyük bir yakınlık gösteriyordu.

Kyla ile George'nin havaalanındaki ilk karşılaşmaları, Kyla'nın tüm endişelerinden uzak, oldukça sıcak bir biçimde geçmişti. Uzun boylu, kır saçlı ve otoriter sesli adam az da olsa ilk başında Aaron'u ürkütmüştü. Ama kısa zamanda çocuk, ona alıştı.

Trevor, maksatlı olarak ikisini arabanın arkasına oturttu. Onlar da restorana gelinceye kadar gayet iyi arkadaş oldular.

Chandler'e dönerlerken yolda, "Trevor, bana ailenle tanışma şansına sahip olamayacağımı söyledi," dedi George.

"Evet, onlar şimdi hayatlarını yaşıyorlar. Son yolladıkları kart Yellow Stone'dan gelmişti." Onların nikâhtan sonra evlerini sattıklarını ve uzun zamanda^ beri hayal ettikleri seyahate çıktıklarını anlattı Kyla.

"Ama Kyla onları daha şimdiden pek özledi," diyerek onun saçlarını okşadı Trevor. "Kızlarını nasıl şımarttıklarını anlatamam."

"Sen de aynısını yapıyorsun." Kyla bunu söylediğine bir an için inanmadı, ama bu gerçektir. Bir an birbirlerine baktılar.

"Ne güzel, bunu yapabilmekten öylesine mutluyum ki."

Bu arada George yüksek sesle onların dikkatini çekti. "Aaron, seni bilmem ama ben kendimi yavaş yavaş otomobilin beşinci tekerleği kadar gereksiz hissetmeye başlıyorum burada."

Chandler'e geldiklerinde hava tam kararmamış olduğu için Trevor yaptığı binaların bazılarının babasına gösterebilmişti. Arabadan indiklerinde Kyla arabada kalıyor ve bu sevimli baba oğlun silüetini izlemekten mutluluk duyuyordu. Hele Aaron'un, Trevor'un omzundaki neşeli hali Kyla için bulunmaz bir nimetti.

Ama bu Richard olmalıydı, diye düşündü bir an.

Aaron'un ufacık elleriyle kavradığı saçların Richard'm değil Trevor'un simsiyah saçları olduğunun farkındaydı. Aaron'u tutan güçlü kollar da Trevor'undu. Ve o kolların kendisine sanılmasını büyük bir ihtirasla arzuluyordu.

George evi öylesine beğenmişti ki, oğlunu öve öve bitiremiyordu. Kyla kısa bir süre sonra onlardan izin alarak Aaron'u yatmaya götürdü. Bu baba oğul baş başa bırakmak için iyi bir fırsattı.

"Kusura bakma ama ayak bileğimde bir morluk yarattığından eminim," demişti George, Kyla çıkar çıkmaz. "Deniz kuvvetlerinden bahsettiğimde neden tekmeledin ki beni masanın altından."

"Kyla'nın bu konuda bir şeyler bilmesini istemiyorum. Kazayla ilgili ayrıntılı bir bilgisi yok da."

"Nasıl olduğunu bilmiyor mu yani?"

"Hayır..."

"Sanırım ki, ona bir anda aşık olup, derhal evlendiniz."

"Çok mu garip eğer öyleyse?"

"Senin için evet." Trevor'un ona aksi aksi baktığını görünce devam etti. "Çapkınlıkların bu yaşlı adamın bile kulağına gelip dururdu da, bu nedenle garipsedim."

Kenardaki rahat koltuklarda oturuyorlardı. George doktorun ona yasakladığı sigarını zevkle derin derin çekti. Havanın kararmış oluşu onun Trevor'un yüzündeki tedirginliği görmesini engelliyordu. Trevor, "Onu seviyorum," dedi.

"İkinizi yan yana görünce bunu anlamak çok kolay da, benim şaşıtığım bu şöhretli 'Smooch'un bu kadar kısa zamanda bu kadar bağlanması oldu."

"Onu uzun zamandır seviyorum." Sesi zar zor duyuluyordu.

George elindeki sigarı parmakları arasında ezdikten sonra, "Hastane günleri başucundan ayırmadığın ve sık sık okuduğun mektuplarla onun bir ilgisi yok, değil mi?"

Trevor, hiçbir şeyin, en ufak bir ayrıntısının bile babasının gözünden kaçmadığına dikkat etmeliydi. Onun için hiçbir olay önemsiz sayılmazdı. Trevor yerinden kalkıp verandanın kenarına gitti. "Baba, sana inanılması güç bir hikâye anlatacağım..."

Hikâyesi bitince uzun bir sessizlik olmuştu. Sessizliği George bozdu, "Senin yaşamına karışmamaya kararlıyım Trevor, ama galiba ateşle oynuyorsun," derken sesi endişeliydi.

"Biliyorum," Trevor babasına bakıyordu.

"Gerçek kimliğini öğrenince acaba nasıl bir tepki gösterecek?"

Trevor ellerini sıkıntıyla ceplerine soktu. "Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"İyi de, bence düşünsen daha iyi edersin. Çünkü bir gün öğrenecektir." Ayağa kalkıp sigarını küllükte söndürdü. Sonra elini oğlunun omzuna koyarak, "Kim bilir, belki de fazla bir şey olmaz. Onu bu kadar sevdiğine göre..."

"Evet o kadar seviyorum."

"Ya, o?"

Trevor'un dalgın nazarlarla yatak odasının penceresine baktı. "Sanırım ki evet. Ya da bana artık alışmaya başladı."

George dikkatle Trevor'a ve gözündeki bağı bakarken az kala kaybedeceği evlâdına ne kadar düşkünleştiğini düşünüyordu. Gözlerinde

biriken yaşlarla ona yaklaşp, sarıldı. "Bütün bu yaşadıklarından sonra mutlu olmak senin hakkmdır evlat."

"Hayır, baba," dedi Trevor "Bütün bu yaşadıklarından sonra mutlu olmak Kyla'nın hakkıdır."

Kısa bir süre sonra birbirlerine iyi geceler dilediler. -

Yatak odasının kapısına yaklaşırken Trevor'un içinde müthiş bir çarpıntı vardı/Kyla'nın onu yatağına almasının heyecanını mı, yoksa onu reddetmesinin korkusunu mu yaşıyordu.

Korku? Yani elli kiloyu geçmeyen bir kadından mı korkacaktı. İyi de o zaman kapının tokmağına neden bir tülü yanaşamıyorsun? Kalbin çılgın gibi çarpıp, ellerin terliyor ve kasıkların...

Aman tanrım hayır hele kasıklanmı hiç düşünmemeliyim...

O artık yetişkin bir adamdı, bir okul öğrencisi değil. Bu ev onundu. O kadar ki bizzat inşa etmişti. Parası onun cebinden çıkmıştı ve istediği odada yatabilirdi.

Kyla onun kansı değil miydi? Evet, hem de son haftalarda her fırsatta şımarttığı kansı. Onu mutlu etmek için her şeyi yapıyor, üzmemek için özen göstermiyor muydu?

Bazen onun öpüşlerine cevap vermiyor muydu?

Kahrolası, bütün bunlar doğruydı. Ama Trevor'un onu rahatsız etmemek için öpüşleri fazla uzatmamaya özen gösterdiği de doğruydı. Ama o bu evin erkeğıydi ve bu sıfatla sahip olduğu bazı hakları vardı.

Kapıyı hızla açıp, çarparak kapattı. Kyla bir anda yataktan fırlayarak doğruldu. Yatak örtüsüyle göğüslerini kapatmıştı. "Trevor ne oldu? Bir şey mi var?" Kyla korkmuştu.

"Hiçbir şey olmadı. Her şey normal. Sadece şunu bil ki," bir yandan da hızla yatağına yaklaşıyordu. "Babam misafir yatak odasında yatıyor ve bu gece bu yatağı paylaşacağız, sevgili bayan..."

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

'nın ona mecburen rıza gösteren hali onu çıldırtıyordu. Elbiselerini hışımla çıkartırken her şey, nereye düşerse orada kalıyordu. Sonunda yatak örtüsünün altına girdi, yastığını düzeltti. "İyi geceler."

"Sana da, Trevor."

Sırtım Kyla'ya dönerken yatağı alt üst etmişti. Bu kadar kızgınken, ateşiyle kıvrandığı o şehvet duygusu nedendi.

Kyla uyandığında, Trevor'un yüzüyle karşılaştı. Uzanarak göz bağına dokundu. "Bunu hiç çıkartmaz mısın?"

"Beni o halde görmeni istemem. Çok çirkin bir görüntüdür."

"Beni rahatsız etmez. Gözün o kadar güzel ki yazık olmuş diğerine." Kyla'nın eli gözbağından bıyığına ve dudağına kaydı.

Trevor'un boğazı daralmış, tüm hormonları çalışmaya başlamıştı. Kyla o güne kadar yüzüne hiç dokunmamıştı.

"Kyla, dikkatli olmalısın."

Parmağını çekti. "Nedenmiş o?"

"Çünkü tam yedi saattir seni çılgın gibi arzulayarak yanında yatıyorum, anlıyor musun?" Kyla başıyla onayladı. "Ve şu anda bana dokunman hiç de akılcı değil, eğer..." Trevor bu 'eğer' in neyi ifade ettiğini söylememişti ama bunu ikisi de biliyordu.

Günün ilk ışıkları panjurun arasından odaya sızarken, kuşların cıvıltıları sabahı müjdeliyordu. Dışarıdaki canlılık odadaki hareketsizlikle tezat yaratıyordu ama fişkırmaya yaklaşan enerji, dışarıdaki canlılığı alt edebilirdi. Okyanuslardaki dev dalgalarda bile bu kadar enerji depo edilemezdi. Duyguların rengi olsaydı tüm çevreyi kıpkızıl yapardı.

Kyla'nın vücudundaki değişiklikler, Trevor'unkinden azdı ama, aynı arzuyu o da duyuyordu. Kyla okşanmak, öpülmek ve sevişmekten başka bir şey düşünemez hale gelmişti. Trevor'un alt dudağına dokundu.

Trevor kendini Kyla'nın üzerinde buldu. İki çift dudak alev alev yanan bir arzuyla birleşmişti. Trevor'un sert erkekliği, Kyla'nın önce vücudunu okşamış soma yavaş yavaş ezmeye başlamıştı.

"Tanrım, seni Öylesine istiyorum ki," diye inledi Trevor. Kyla'nın geceliğini yukarı sıvamıştı. Kyla'nın elinin sıcaklığını erkekliğindeydi. Ağzı Kyla'nın memesini emerken, elini ıslak sıcaklığında gezdiriyordu.

Tam o sırada kapı ardına kadar açılıp, küçük bir kasırga dalmıştı yatak odasına. Aaron, garip sesler çıkararak yatağa doğru koşuyordu.

Trevor sönen bir otomobil lastiğinin kaçırdığı hava kadar hava boşalttı ciğerlerinden. Alnım Kyla'nın alnına dayadıktan sonra yana yuvarlandı. Dudaklarından acı bir kahkaha boşaldı ve, "Uygun bir zamanda onu boğmam gerektiğini hatırlatıver bana," dedi Kyla'ya.

Kyla, Trevor'a sarıldı. "Senden önce davranabilirim."

Aaron'a sarmaş dolaş gülerek baktılar. Aaron bundan aldığı cesaretle el çırparak olduğu yerde dönmeye başladı. Bir türlü durmak bilme-yince dönmesi yalpalamaya döndü. Tutunduğu komodinin çekmecesini de üstüne devirerek yumuşak halıya yığıldı. Trevor yataktan fırladı. Aaron'un kucağında bir denizcinin çerçevesi resmi duruyordu. Parmaklarıyla göstererek "Ba...ba...baba," deyip gülüyor, büyüklerinin takdirini beklercesine bir Trevor'a, bir Kyla'ya bakıyordu.

Trevor'un, Kyla'yı tutan elleri yavaşça gevşedi. Sonra onu bırakıp hızla yerde duran pantolonuna uzandı. Pantolonunu giyip, diğer eşyalarını yerden topladı. Hızlı adımlarla odadan çıktı. "Trevor, lütfen." Kyla'nın sesi yalvarır gibiydi. Trevor dönüp ona baktı. Kyla'nın dağınık saçlarına, bembeyaz yüzüne ve titreyen dudaklarına bakarak, "Derinin altında başka bir insan yaşarken," dedi kendini göstererek, "Bu adama ihtiyacın yoktur sevgili bayan." Hızla kapıdan uzaklaştı.

Lynn Haskell," derken Kyla eliyle telefonun ahizesini kapamıştı. "Labor Day'de bizi pikniğe davet ediyorlar, ne diyeyim?"

George Rule'nin gelmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Evdeki gerginlik patlamaya hazırdı. Bunun nasıl olup normal hale dönüşeceğini bilemedikleri için, ikisi de onarıcı bir adım atamıyordu.

Trevor hiçbir zaman kontrolünü kaybetmiyor, sesini yükseltmiyordu ama Kyla tartışmayı, bu gergin sessizliğe tercih ederdi. Kara bulutların evin içini doldurması, fırtınanın kendisinden daha sinir bozucuydu.

Trevor'un bir ara gösterdiği sevgi ve şefkatten eser kalmamıştı. Birbirlerine değmemeye özen gösterir gibiydiler. Ama Trevor'un, Aaron'a olan sevgi ve ihtimamında bir azalma yoktu.

"Nasıl istersen Kyla," dedi. "Sen karar ver, istersen gideriz." Sonra o gece Aaron'la belki de onuncu kez yaptığı yap-boza dalmıştı.

Kyla, Lynn'e bir cevap vermek zorundaydı ama ne diyeceğini de bilemiyordu. Haskell'ler, Trevor'un arkadaşlarıydılar. Onlarla olmaktan hoşlanacağı muhakkaktı. Ayrıca o gün belki de aralarındaki buzlar erirdi.

"Lynn, sizinle olmaktan mutluluk duyarız." Trevor Aaron'la oynamaya devam ediyordu. "Ne getirmemi istersin... Bu konuda ısrarcıyım."

Kyla geldiler." İçeriye seslendi Trevor. Haskell'ler pikniğe onların kamyonetiyle gitmeyi önermişlerdi. Yolda da beraber olacaklardı.

"Geliyorum," diye seslendi Kyla. Kapılan kontrol edip, önemli bir şey unutmamak için koşuşturuyordu. Evden çıktığında Trevor ve Ted eşyalan Van'a yerleştiriyor, Haskell'lerin kızı da Aaron'la oynuyordu.

Trevor da, Kyla da spor giyinmişti. Kyla bikinisinin altına bir şort giymiş, bluzunu omzuna atmış saçını atkuyruğunda toplamıştı.

Göl kenarında güzel bir köşede Van'ı durdurup, eşyalan dışarıya taşıdılar. Trevor bir teneke birayı üç beş yudumda devirivermişti. Kyla bikiniyle kalınca, ateşini söndürmek ister gibi bir bira daha yuvarladı.

Aaron'un çekiştirmesiyle Kyla serin göl suyuna dalınca Trevor üçüncü birayı açtı. Onu da sudaki Kyla'ya uzattı. Kyla, teşekkür ederek birayı alırken uzun zamandan beri ilk defa elleri birbirine değmişti.

Ted ve Trevor su kenarında gölgede otururken Lynn ve Kyla açığıtaki rafta yüzdüler. Trevor, Kyla'nın bir kuğu zarafetiyle yüzüşünü sey-

rediyordu. Rafta çıkıp oradan Aaron'a el sallarken güneşin önündeki silueti vücudunun bütün güzelliğini uzaktan bile ortaya çıkarıyordu.

Trevor, "Hemen geliyorum," diyerek Ted'in yanından ayrılırken Ted, "Şimdi nereye gidiyorsun," diye sordu.

"Dur geliyorum. Aaron galiba yiyecek bir şeyler istiyor." Aslında Aaron çamurun içinde oynamaktan mutluydu. Trevor yine de, onu kucagina alarak Vân'a gitti ve ona bisküvi verirken bir bira daha devirdi.

Bir araba dolusu çingeneyi bile doyuracak kadar kuvvetli bir öğle yemeğinden soma çocuklar gölgelik bir yerde öğle uykusuna yattılar. Öğlen dinlencesi bitince herkes beysbol sahasına doğru gitmeye başladı. Bu yörenin halkı için, bugün beysbol oynamak bir gelenek haline gelmişti. Oynamak isteyenler sahaya gelirler ve orada takımlara ayrılırlardı.

Trevor'un sadece bir gözü vardı ve hafif topallayan bir sol ayağı. Bu görüntü, bu tür sportif oyunlarda ona fazla bir şans tanımazdı. Ne var ki hastanedeki rehabilitasyon aylarında kazandığı mükemmel fiziki kondisyon özürlerini fazlasıyla kapatacak yetenekler kazandırmıştı ona. Ted ve Trevor aynı takımdaydılar. Sıra onlara geldiğinde her şey Trevor'un vuruşuna kalmıştı. Trevor daha ilk denemesinde öyle şiddetli ve isabetli bir vuruş yapmıştı ki takım halinde sahanın turunu tamamlamışlardı.

Herkes gibi Kyla da çılgınca alkışlamıştı Trevor'u.

Yanlarına gelince Lynn, Trevor'a sarıldı. "Trevor muhteşemdin,"

Kyla, "Nefesimi tutup seyrettim vuruşunu," derken hâlâ o amn heyecanının yaşar gibiydi. Adeta göz bebekleri gülüyordu.

"Şanslı bir vuruştun," diye alçakgönüllü bir cevap verdi Trevor.

Kyla'yla Trevor aynı anda birbirlerine bir iki adım yaklaştılar. Sonra Kyla koşarak Trevor'a sarıldı ve büyük bir arzuyla dudaklarından öptü.

Bir haftalık bir ayrılıktan soma Kyla'nın sıcak, ıslak ağzı Trevor'a son derece lezzetli gelmişti. Bir anda omuriliğinden aşağıya doğru bir ürperme olmuş, bütün vücudu uyarılmıştı. Etraftaki insanlar ikisinin de umurunda değildi. Trevor, Kyla'yı belinden tutup kendine doğru yükseltince vücutlarının temas etmeyen tek bir noktası kalmamıştı.

Ted, elindeki beysbol eldiveniyle omzuna vurunca Trevor nerede olduklarını hatırladı ve Kyla'yı yavaşça yere bıraktı. Ona bakarak sevgiyle gülümsedi. Kyla da ona aynı şekilde cevap vermişti. Dudakları ıslak ve kızarıktı, göğüs uçları bikinisini zorluyordu.

"Dönüşe hazırlanalım," dedi Ted. "Önce bir biraya üe dersin?"

"Tabii," diyerek bir birayı başına diktikten sonra günün yorgunluğunu ve vücudunun tozunu pasını atmak için suya daldı.

Herkese bir yorgunluk çökmüştü. Dönüş yolu trafik bakımından oldukça yoğundu. Trevor başım yol boyunca Kyla'mn omzunda dinlendirdi. Eli onun bacaklarının arasında duruyordu.

Eve vardıklarında ayık görünmeye çalışıyordu. Eşyaları eve taşıırken piknik sepetini iki defa elinden düşürdü. "Bunlan yann sabah taşısak iyi olacak," diye eşyaları verandada bıraktı.

Kyla gülmemek için dudaklarını sıkarak, 'Tabii, tabi,' dedi. "Yalnız şu kapıyı açiver de..." Aaron, Kyla'nın kollarında giderek ağırlaşıyordu.

"Olur canım," dedi ama anlamsız bir şekilde kapının önünde durdu.

"Trevor, kapının anahtarı sende," diye uyardı onu Kyla.

"Ah., tabii... bende." Anahtarları en son baktığı cepte buldu.

Anahtarı kilide sokmakta güçlük çekiyordu. Sonunda anahtar tesadüfen yuvasına girmişti. 'Tamam, tamam bak becerdim,' dedi.

"Evet Trevor, şimdi lütfen anahtarı çevir de kapı açılsın."

Kyla'mn tavsiyesine uydu ve kapı önemli bir gecikmeyle açılınca memnun bir havada, "Çok akıllısın Kyla," dedi onu takdir ederek.

Kyla sabırsızlanmaya başlamıştı, Yanından geçip Aaron'un odasına daldı ve çocuğu yatağına bıraktı. Bir süre sonra salona geldiğinde Trevor göğsü bağı açık bir şekilde divanın üzerine sızmıştı. Kyla onun kapıyı kilitletiğini kontrol ettikten sonra divana yaklaşıp onun üzerine eğildi. Uzanıp yüzüne düşmüş bir perçem saçı kaldırırken gözleri aralandı. "Kyla," diye mınıldandı. "Çok tatlısın... Çok tatlı ve güzel..."

Trevor bir anda Kyla'yı kendine çekerek dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Hazırlıksız yakalanan Kyla dengesini kaybederek onun üstüne düşmüştü. Trevor onu tutmaya çalışırken ikisi de yere yuvarlandılar.

Trevor, başımın altındaki yumuşak yastığın Kyla'mn göğüsleri olduğunu ilk anda anlamamıştı. Soma dudaklarını blûzunun üzerinden Kyla'nın göğüslerinde gezindirdi.

"Bahar kokuyorsun." Burnunu onun memelerine yaklaşınp, kokluyordu. "Ben bahann kokusunu severim." Vücudunu çevirerek birbirlerine daha yakın olmalarını sağladı. Sonra Kyla'nın hareketsizce vücudunun yanında tuttuğu kollarını başının üzerine kaldırdı. Parmağıyla koltuk altlarından başlayarak bileğine kadar şekiller çizmeye başladı.

"Baharın tadı olsaydı mutlaka senin tadına benzerdi," diye fısıldadı. Soma blûzunu açmaya çahştı, zor da olsa bunu başardı. Bikinisini de çıkarınca Kyla'mn üstü çıplak kalmıştı. 'Tannm seni bir harikası." Parmaklarıyla meme uçlarını ovarken kabarmalarını görmek Trevor'u büsbütün tahrik etmişti. Hiç acelesi yokmuş gibi yavaş yavaş hareket ediyordu. Bu zaten son günlerde sık sık gördüğü rüyalarından biriydi...

Her bir eh, 'Kyla'mn bir memesinde ona yeniden şekil veriyormuş gibi çalışıyordu. Soma eğilerek meme uçlarını emmeye başladı. Bıyıkların sürterek meme uçlarını gıdıklıyor, diliyle türlü oyunlar oynuyordu, Kyla'dan derin bir inilti yükselmiş, memeleri dimdik olmuştu. Eğilerek onun şortunun düğmelerini açmaya başladı. Soma elini bikinisinin arasından ıslak sıcaklığa yaklaştırdı. Hedefe varmıştı. "Bu ıslaklık benim için, bunu hissedebiliyorum," diye inledi. Boynunu, omuzlarını öperken parmaklarıyla Kyla'yı tahrik etmeye devam ediyordu.

İkisinin soluğu da körük gibi ses çıkarıyordu. Kyla'mn şortu kolayca kaymıştı bacaklarından. Soma Trevor da üzerindekiyi çıkardı.

Kyla'nın vücudu onu kabule hazırdı artık. Trevor içine yavaş yavaş girmeye başladı. Nemli bir yumuşaklık vardı Kyla'da. Trevor hayatında ilk defa böylesi engin bir zevk denizinin içine girmişti.

Dudakları Kyla'nın kulak memelerini emerken, "Bu an için o kadar uzun zamandır bekliyorum ki, o kadar arzuladım ki seni... Sen benim aşkımsın..." diye fısıldıyordu kulağına.

Kyla haykırdı, Trevor inledi... Bir yanardağ patlaması gibi bir şeydi bu. Sel olup akmışlardı.

Huntsville, Alabama: Labor Day akşamüstü

Kadın, "Bir daha buradan başka yere taşınmaya hiç niyetim yok. Hayatımın sonuna kadar burada yaşamaya hazırım," dedi.

"Bence de bir sakıncası yok," dedi yorgun bir sesle adam.

"Senin bahriyeden kalma pisliklerinden başka her şeyi yerleştirdik."

"Sana pislik gibi gelebilir ama onlar benim için çok değerli."

"Biliyorum," dedi kadın. "Şaka ettim. Haa sahi bombalamada ölen adamın karısına o fotoğrafı yolladın mı?"

"Hayır yollayacağım. Ama adresini bilmiyorum."

"Niye deniz kuvvetlerine yollamıyorsun. Onlarda adresi vardır..."

~ ON IKINCI BÖLÜM ~

YASTIKSIZ, yorgansız halının üzerinde nasıl olup da uyuya kaldığını hatırlayamamıştı Kyla. Aylardır uyuyamadığı kadar rahat uyuştu bu sert zeminde. Etrafına bakındı. Camlardan giren ışıık sabahın erken saatinde olduğunu gösteriyordu. Zorlukla doğrulup, bikinisinin altına aldırmadan yerden şortunu alıp giydi. Kyla, Trevor'u uyandırmamaya özen göstererek bahçe kapısından dışarı süzüldü.

Sabahın temiz, serin havasını ciğerlerine doldurdu. Kameriyedeki sıraya oturdu. Bacaklarını toplayıp çenesini dizlerine dayadı.

Evet olmuştu, en sonunda olmuştu. Gözlerini kapatınca o anın zevkini bir daha yaşıyormuş gibi hissetti. O sahneyi düşünmemeye çalıştı. Nafile, dehşet bir sevişmeydi o. Unutulması mümkün olmayan bir şey.

Neden karşı koymamıştı? Trevor zaten fazla içkiliydi. Onun altından yavaşça süzülseydi belki tam olarak farkına bile varmazdı. Bunu yapmamıştı çünkü onunla sevişmek istiyordu. Bunu kabullenmeliydi.

Beysbol maçındaki öpüşme ilişkilerinde dönüm noktası olmuştu.

Trevor'un dudakları bir aşk tuzağı gibiydi. Güçlü kollarıyla onu kendine çektiğinde sertleşmiş erkekliğinin neredeyse damarlarını bile hissedebilmişti cildinde. Trevor yaklaşmasaydı, bunu Kyla yapacaktı.

Ama buna gerek kalmamıştı. Trevor, onun göğüslerini öpmeye başladığı anda, inşallah hiç durmadan sonuna kadar gider diye dua etmişti

içinden ve tutmuştu bu duası. Buna; zayıflık, Richard'a sadakatsizlik, ne denirse densin Trevor'u içinde istemişti.

Bir sesle sıçrayıp arkasını döndü. Trevor üzerinde sadece şortu karşısında duruyordu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "İyi misin?"

O gecedен soma ona bakmaya cesaret etmeden, "İyiyim," diye cevap verdi. "Erken uyandım, hava da çok güzeldi."

Trevor onurf yamna çömelip yerden birkaç ot kopardı. Onları inceleyen, "Bu sabah kaçta gideceksin dükkâna?" diye sordu.

"Bugün ben değil, Bobs çalışacak. Aaron'u o yüzden kaldırmadım." Bir şeylerin bu sessizliği bozmasını diliyordu.

Trevor yerine getirdi bu dileği. "Dün geceyi gerçekten yaşadık mı?"

Kyla. Trevor'a baktı. "İyi hatırlamıyor musun?"

"Ya son derece erotik bir rüya... Ya da hayatımın en güzel anlarıydı." Kyla başım geri atarak perçemlerini gözlerinin önünden kaldırdı. Trevor onun gözlerinde yaşların biriktiğini fark etti. Bir an için yüzü pişmanlıkla kasıldı. "Senden özür dilerim... Seni zorladım mı?"

"Trevor, bunu ben de istiyordum."

Trevor, aklındaki bin bir özür kelimesini bir anda unutuvermişti.

"Düşünüyordum da... Bir çocuk sahibi olmak istersin. Hiç olmazsa bir tane de senden olan bir çocuk. Bunu engellemeye hakkım yok..."

Trevor'un yeşil gözü Kyla'nın gözlerine dikilmişti. "Bir tek de olsa benden olma bir çocuk. Bu anlayışlı davranışına teşekkürler. Yani benimle sevişmeyi istemenin nedeni bu muydu?"

"Hayır. Ama, başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Benim gibi sarhoş ve aptal bir adamla sevişmeyi neden istedin?"

Kyla yanağı, Trevor'un avucuna dayadı. Gözlerinden süzölen birer damla yaş ıslattı Trevor'un avucunu. "Sarhoş ve aptal değildin." Kyla gülerek saçlarını okşadı. "Seni ilk gördüğüm günkü gibiydin dün de."

"Yani..."

"Kibar, anlayışlı ve beraberliği haz veren bir insan."

"Hepsi bu mu? Çünkü bu tarifi daha çok bir azizi hatırlatıyor."

Kyla bir kahkaha attı. "Neyi duymak istiyorsun? Bir ilâh kadar yakışıklı ve çekici olduğunu mu? En iyi arkadaşımın senin bulunması güç tatlı bir bela olarak gördüğünü mü?"

"En iyi arkadaşını bırak, ben senin nasıl düşündüğünü soruyorum."

"Aynen yukarıda söylenenleri..." derken Kyla'nın sesi işveliydi.

Trevor'un yüzü Kyla'nın saçlarında kaybolmuştu. "Daha?"

"Görüntün damarlarındaki kanı bir anda tutuşturuyor."

Trevor'un dudakları boynuna değince Kyla başını geri attı. "Müthiş yakışıklısın." Kyla, Trevor'un alt dudağını hafifçe ısırdı.

"Ve?" Trevor, Kyla'nın gözünün derinliklerine bakıyordu.

"Ve," sessizce devam etti. "Seninle evlendiğim için mutluyum."

Trevor onu çimenlerin üzerine çekti. "Kyla Rule sana aşığım."

Kyla'nın kollar Trevor'u sardı. Çıplak bacakları birbirine dolanmıştı. Büyük bir arzuyla öpüşükten soma, zorlukla ayrıldılar.

"Bugün sen işe gitmediğine göre, ben de gitmeyeceğim. Ama önce Aaron'un kahvaltısını verelim. Soma onu yuvaya bırakırız."

"Biz işe gitmiyorsak ne diye yuvaya bırakacağız ki onu?"

"Bugün karımla yalnız kalmalıyım. Yatakta konuşacaklarım var."

Soluk soluğaydılar. "Evet...Böyle...Daha da derinlere..."

"O zaman... O zaman canın acımasın..." Trevor solumaktan konuşmakta zorluk çekiyordu. İnleyerek içine yüklendi. "Böyle mi...?"

"Oh... Trevor... Evet... Sakın çıkma içinden. Sonsuza dek...Haydi şimdi... Ah... Evet, evet... Böyle..."

⁶¹

Bıyıklarınla gıdıkласana biraz da..."

"Oranı mı?"

"Evet... evet..." Kyla'dan inilti yükseliyordu. "Şimdi de dilinle. Evet böyle... Tamam uçuyorum..."

Lütfen sol tarafım özellikle örtme. O hali beni tahrik bile ediyor."

?

"Hoş bir şey olsaydı herkesin sol, ya da sağ bir tarafı öyle olurdu."

"Bu senin özelliğin. Vücudunun o tarafını daha çok seviyorum."

"Ben de hâlâ hareket edip bir işe yaradığı için şükrediyorum."

"İyi de neden böyle boynundan kasıklarına kadar bir iz var?"

"İç kanamaları durdurmak için açmak zorunda kalmışlar..."

"Orayı öpmeye devam edersen, neler olacağım biliyorsun..."

"Ben de olsun diye öpüyorum ya..."

"İllvlendiğinde bakire miydin?" Susmuştu Kyla. "Sorumu cevapla."

"Bakireydim."

"Bundan utamıyor gibisin."

"Hayır, sadece beni acemilikle itham etmeni istemedim."

"Ustasını aramıyordum. Bir de şöyle deneyelim... Bak kalçaların ne kadar yumuşak"

"Ama sen hiç yumuşak değilsin...Lütfen... Ayyy..."

"Rahatla, bırak kendini. Lütfen bırak da rahat gireyim..."

"Ama... Oh... Tanrım... Trevor. Hayır, azgınlığı bırak artık. Acıyor."

En çok ağınma giden de ondan bana tek bir hatıra bile gelmedi. Sanki hiç yaşamamış gibiydi. Ondan arta kalan parçalar bir kasketi bile doldurmazmış."

"Lütfen susar mısın?"

"Daha iyi bir ölümü hak etmiş olmalıydı. Güvenlik nedeniyle bize daha fazla bilgi vermediler. Ama içimde hep bir şüphe oldu. Richard o sabah kendi yatağında değilmiş. Ama ona ait hiçbir şeyin ortada olmaması garip değil mi? Örneğin yüzüğü, saati, her neyse."

"Bu konu seni rahatsız ediyor olmalı. Konuyu değiştirelim."

"Artık eskisi kadar rahatsız eğilim. Anlatmak insanı rahatlatıyor."

"Kyla, seni seviyorum. Bu konuya aramızda fazla yer vermeyelim."

"Onu sevmiştim, Trevor. Ve biliyor musun seni de seviyorum. Oysa ondan soma hiçbir erkeği sevebileceğime ölsem inanmazdım. Ama seni seviyorum... Beni hiç bırakmayacaksın değil mi?"

Aynı saatlerde *Huntville, Alabama*'dan bir mektup postalanıyordu...

, Aaron'un odasını toplayıp sofrayı hazırladı. Salona geçtiğinde, o gün gelen zarfı gördü masanın üzerinde. Üzerinde deniz kuvvetlerinin amblemi bulunan zarfı alıp hızla açtı. İçinden üzerinde *'Lütfen iletilsin'* yazan bir ikinci zarf çıktı. Zarfın damgası dikkatini çekti.

Huntsville - Alabama. Richard'm yakın arkadaşlarından biri oturmuyor muydu orada? Bu zarfın içinden bir mektup çıkmış, arasından bir fotoğraf yere düşmüştü.

Mektup kısaydı. Yollayanı tanıtip Richard'm ölümünden duyduğu üzüntüyü ifade ediyor ve bu fotoğrafın Kyla'da bulunmasının daha doğru olacağını söylüyordu.

Fotoğrafı yerden alıp baktı. Üç denizcinin ortasındaki, ona bakıp gülüyor gibiydi. Richard'dı bu. Yüzündeki içten gülme fotoğrafın çekildiği anda yapılmış bir esprinin çizgilerini taşıyordu.

İki yanında da birer denizci duruyordu. Üçü de omuz omuza durmuşlardı. Sağındaki adamın üzerinde görülür görülmez bir ok işareti vardı. Bu fotoğrafı yollayan kişi olmalıydı. İkinci el arabası, sorgu sual edilmeden satın alınabilecek kadar temiz ve güven veren bir yüzü vardı.

Kyla'nın gözü soldakine kaydı. "Smooch" ondan hiç kullanılmamış, sıfır kilometre bir araba bile satın alınamazdı. Bu kadar yakışıklı bir erkeğin güvenilir olması düşünülemezdi. Sert hatlı yüzünü dehşetli bir tebessüm ancak yumuşatabilmişti. Yeşil gözleri cansız bir fotoğrafta bile son derece canlı ve etkileyiciydi. Kyla, diğerlerini güldüren ve muhtemelen açık saçık espriyi onun yaptığına iddiaya girebilirdi. Gülüşünde alay, küçümseme, eğlenme her şey saklıydı.

Aman allahım tanıdık bir görüntüsü de vardı bu adamın...

Bu Trevor'du. Kocası Trevor'un gülüşüydü bu.

Bunda yanılmış olamazdı. Asker tarzı kesilmiş saçlarının kısa olması, gözünde gözbağı olmaması, bıyıksız olmasına rağmen Trevor'u tanımamış, yanılmış olamazdı.

Elini yakmış gibi yere fırlattı fotoğrafı. Yere bakıyor, ama cesaret edip alamıyordu onu yerden.

Kadın düşkün, utanmadan nasibini almamış Smooch... Ve o şimdi onun kocasıydı. Trevor gelince belki de, "Yahu şu herife bak ne kadar da bana benziyor," ya da "Dememişler mi dünyada herkesin bir ikizi var diye işte benimki." Belki de "Yahu şu teknolojinin gücüne bak ne anlaşılmas fotomontaj yapılıyor." Gibi bir şeyler söyleyebilirdi. Söylemeliydi. Kendisinin Smooch olmadığı konusunda onu ikna etmeliydi.

O sırada Trevor'un kamyonetinin sesi geldi. Aracın kapısı kapandı. Evin kapısı açıldı ve Trevor, Aaron'la beraber neşeyle daldı içeri. "Bak bize kızmadan önce şunu söyleyelim ki Aaron ve ben bir oylama yaptık

ve yemeğe daha vakit olduğuna karar vererek bir pasta..." Kyla'nın yüzünün alllak bullak olduğunu ancak o zaman fark etmişti. "Ne oldu sana?" Kyla'nın yüzü kireç gibiydi "Kyla?"

Kyla'nın yanına geldiğinde, onun baktığı yere baktı ve resmi gördü. Bir şeyler mırıldanıp, hızla arkasını döndü. Bildiği küfürlerin bir kısmını sıraladıktan soma pencerenin önünde durdu. Omuzlan çökmüştü.

"Aaron, buraya gel," diye seslendi Kyla otoriter bir sesle. Onu Trevor'dan kaçırmak ister gibi bir hali vardı.

Trevor, "Artık biliyorsun," derken yıkılmış bir hali vardı.

"Evet, artık biliyorum." Sesi tokat gibiydi.

"Sana söylemeliydim. Söyleyecektim de..."

"Ne zaman, Trevor? Yaşlanıp senden nefret edemeyecek kadar hislerimin dumura uğradığı zaman mı, Smooch? Seni görmeye tahammülüm yok, *Smooch*." O kelimeyi tükürür gibi söylemişti.

"Smooch hakkındaki düşüncelerini biliyorum. Kimliğimi söyleme cesaretini de bu yüzden gösteremedim," dedi Trevor yumuşak bir sesle.

Kyla isterik bir kahkaha attı. "Smooch'la evlendim. Cinsel zaferleriyle ün yapmış bir adamla. Karanlıkta her kedi gridir diye düşünüp eteğin içindekine aldırmayan bir adamla."

"Kyla."

"Duymak, hiçbir şey duymak istemiyorum. Bana sadece şunu söyle bu adi oyunu neden oynadım? Maksadın neydi?"

"Bu bir oyun değildi." Trevor'un kendinden emin havası birden geri gelmişti. "Hem de taa başından beri, bunun bir oyunla ilgisi olmadı."

Kyla sinirlerine hakim olabilmek için birkaç kez derin nefes aldı. "Korkanm karşılaşmamız bile bir tesadüf değildi."

"Hayır, tesadüf değildi. Almanya'da gözlerimi bir hastanede açtığımda hala yaşıyor olduğumu anladım. Bir gözüm yoktu ve sol tarafım tedavi kabul etmez şekilde parçalanmıştı. Ama yaşıyordum."

"Bunlann benimle ilgisi ne?"

Trevor ona bir adım yaklaşarak devam etti. "Sen Richard'm o gece neden kendi yatağında yatmadığım merak ediyordun, değil mi? Bir gece evvel garnizona zil zurna sarhoş gelmişim. Richard'm soyunmama yardım ettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Ama onun yatağında sızdığımı hatırlamıyorum. O da benim yatağıma girmiş..."

Kyla bir eliyle ağzını kapatırken, diğer eliyle midelerini tutuyor, göz yaşları sessiz sessiz yanaklarından akıyordu.

"Richard'ın benim yerime öldüğünü öğrenince, kendi yaşamımın da kıymeti kalmamıştı. Ama ben yine de yaşadım. Seni ve Aaron'u biliyordum. Hastaneden çıkınca buraya sizi bulmaya geldim."

Kyla bir ileri bir geri sallanıyordu. "Askerlik görevini abartmamış mısın? Bir sorumluluk duygusunun gereği benimle evlenen bir adamla yaşayabilir miyim sanıyorsun sen?" Sesi öyle yüksek ve hırçındı ki, Aaron elindeki oyuncakları bırakıp ağlamaya başlamıştı Oğlunun sesi biraz olsun Kyla'nın aklını başına getirince, koşarak yanına çömeldi. "Bak ne güzel. Haydi kuleleri yap da onları devirelim." Aaron, annesinin güven veren sesiyle sakinleşmişti. Kyla bakışlarını Trevor'a çevirdi.

Onun yüzü de donuktu. "Düşündüğün gibi değil," dedi.

"O zaman söyle, anlat bana, seni buraya yönlendiren şey neydi?"

"Evlilik." Sesi sertleşmişti. "Bunda ayıplanacak ne var?"

"Böyle bir tuzağa düşecek kadar salakmışım meğer. Davranışların, Aaron'a gösterdiğin ilgi, ilk görüşte bana yaklaşman, otomobilinin seçiminden, zevklerindeki tercihe kadar her şey demek ki bir oyunun parçasıymış. Tanrı| aşkına doğru söyle, neden bu kadar zahmete girdin?"

"Seni seviyordum."

Bu cevaba kızmıştı ama Aaron'u bir daha ürkütmemek için sesini kontrol etti. "Benimle lütfen alay etme."

"Söz konusu değil Kyla. Seni seviyordum ve seviyorum."

"Ama bu saçma, bu imkansız. Beni tanı mıyordun bile."

Trevor kararlı bir şekilde başını salladı. "Bu hikâyenin çok temel bir bölümünü henüz bilmiyorsun... Mektupların..."

Kyla iyice aptallaşmışta. "Mektupların mı?"

"Richard'a yazdığın mektuplar."

Kyla olduğu yere çöktü. Ve kısa bir zaman önce kocası olan bu yabacıya bakakaldı. Onun fotoğrafım gördüğü anda ayağının altındaki dünya kaymaya başlamıştı. Şimdi ise kendini sonu gelmeyen bir boşluğa düşmüş gibi hissediyordu. "Onları okudun."

"O mektupları hastanedekeyken yanlışlıkla bana yollamışlardı." Ona Richard'a kullanması için verdiği madeni kutunun hikayesini anlattı, "İçinden Richard'a yazdığın mektuplar çıktı ve ben de onları okudum." Kyla'nın ellerini avuçlarının içine aldı. "O mektuplar bana yaşama gücü

verdi. İçindeki her bir satır; bana bir doktorun, bir ilâcın, bir ameliyatın vereceği şifadan fazlasını verdi. Beni yaşama bağlayan o mektuplardı. Yaşayıp yaşamayacağım bile tam olarak belli olmadığı o günlerde o mektupları yazan kadım tanımaya ant içtim."

"Ellerini bundan somaki kurbanına sakla," diyerek ellerini çekti Trevor'un avucundan. "Bu söylediklerini duymak bile istemiyorum. Beni böylesi aldattıktan sonra, senin tek bir sözüne inanacak değilim."

"Seni aldatmak; bir an için bile olsa amacım olmamıştır."

"Öyle mi? Ya orkideler, bu ev?" Trevor'un üzerine yürümeye başlamıştı. "Her şey; sanki benim düşüncelerimi okuyor, tercihlerimi biliyor gibi davranışın... Mektuplarımdan yaptığın gönül hırsızlıkları."

"İşe yaramadığını söyleyemezsin."

"Elbette yaradı. Benimle flört etmen, aileme yapay yakınlıkların bunların arasında sayılmalı." Bir anda gözlerinde olumsuz bir ışık parladı. "Allah bilir eve iyi bir talibin çıkmasının arkasında bile sen vardın."

Trevor, "Evet vardım," dedi. Yüzünde suçluların telaşı belirmişti.

"Şimdi anlıyorum," diye güldü Kyla. "Bana ve oğluma sahip olmaya o zaman hak kazanmıştın. Çünkü sen bizi satın aldın." Kyla'nın elleri bir kırı temizlercesine vücudunda gezindi.

"Yeter artık, sus ve beni dinle. Seni seviyordum."

"Kendine hergele lakabım taktıran bir Smooch'un ruhunu temizlemesine alet oldum."

"Kyla, o günler benim için çok uzakta kaldı."

"Diyelim ki doğru. Ama sen bu hergelelik yaşamının jübilesine, seni reddetme şansı olmayan bir kadını alet ettin. Bir öksüzü yetiştirmek zorunda kalan zavallı bir kadım seçtin bunun için... İtiraf et Trevor; bir gözünde körlük bandı olan birine dul Kyla'dan başkası kucak açmazdı."

Kyla'nın kızgınlığı, Trevor'un hüznünü dikkate almayacak düzeydeydi. "Bu söylediklerine inanamıyorum," derken kekeliyordu. "Benden ne istiyorsun?"

"Beni rahat bırakmanı." Aaron'u yerden kaldırıp kucığına aldı. "Bizi rahat bırakmanı istiyorum Trevor. Benimle evlendin, çünkü hem bana karşı bir acıma duygun, hem de kendi özürlü vücuduna karşı güvensizliğin vardı. Şimdi benim için yapacağın tek bir şey kaldı. Yaşamımdan çık ve cehenneme git..."

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

BiLiYOR MUSUN sen bulunmaz bir aptalsın." Kyla'mn anlattıklarına Bobs'un tepkisi bu olmuştu. Bobs'un kapısını çalalı bir saat kadar oluyordu. Aaron o akşam Bobs'da ne varsa onunla yetinmek zorundaydı. Ufak salonda Bobs bağdaş kurmuş otururken, Kyla divanın bir köşesine büzülmüştü. Sehpamn üzerinde iki bardağın ortasındaki şarap şişesi yenisiyle değiştirilmeyi bekler gibiydi.

"Aptal," diye tekrarladı Bobs. Kyla yanlış duyduğunu sandı. "Evet tam bir aptallık... Haydi neyse... Ben yatıyorum," dedi.

Kyla şaşkınlıkla, "Hey dursana bir dakika," diye bağırdı. "Anlattıklarımı duymadın mı yoksa?"

"Yaptığın hatamn her hecesini duydum. Burada Trevor'un ne büyük bir alçak olduğuyla ilgili fikirlerini paylaşacağımı sanma."

"Ama öyle. Sana anlatmadım mı ki..."

Bobs onun sözünü kesti. "Evet, evet hepsini anlattın. Yabancı bir ülkenin hastanesinde tek gözünü açtığım, vücudunun sol tarafının ona değil hekimlere ait olduğunu, ölümün eşiğindeyken yaşasa bile bir değil birçok açıdan özürlü kalacağım bildiğini, tek ayağı üzerinde doğrulmasının bile bir mucize sayıldığını, arkadaşlarının hain bir bomba ile par-

çaladığını öğrenince kendisinin yaşamaktan duyduğu utancı, yani her şeyi söyledi."

"Tamam çok çekmiş. Ama mektuplarımı okumasına ne demeli?"

"Vah vah... Bir insan nasıl olup da Van Johnson'dan daha romantik olabilir. Düşünebiliyor musun bu hain Trevor neler yapmış. Vay alçak vay; mektuplarıyla kendini yaşama bağlayan bir kadına saf ve temiz duygularla bağlanmış; bu kadar zahmeti göze alarak seninle yatağa gitmeden ve gidip gitmeyeceğini bilmeden seni kansı yapmış. Ne ayıp."

"Sadece bir acıma hissiyle," diye hatırlattı Kyla.

"Evet, mertçe, erkekçe, insanca. Bir başkası olsaydı gelir sana taziyetleri bildirir, keşke ben ölseydim de o yaşasaydı der ve üç beş kuruş yardım teklifinde bulunur, sen de bunu kabul etmeyince, vicdanım temizlemiş bir şekilde çeker giderdi. Trevor bunu yapmadı. Kendini tanıtmadan senin ve çocuğunun etrafında pervane oldu. Seni yatağına almadan kansı olarak seçti. Rockefeller'in bile içinde yaşamaktan rahatsız olmayacağı bir evi senin için yaptı. Vay ahlâksız, vay sahtekâr vay."

"Peki annemin ve babamın evinin satılmasında oynadığı role ne diyeceksin?" Kyla artık nereye tutunacağını bilemiyordu

"Ne alçakça bir tutum." Bobs da isyan etmişti. "En iyi fiyatı bulmalarına ve yıllardır hayal ettikleri hayata kavuşmalarına yardımcı oldu. Bu adam da hiç mi kalp, vicdan yok? Hele Aaron'a karşı olan davramış, hiç mi hiç affedilmez."

"Tamam. Zaten senin onun tarafım tutacağını bilmeliydim."

"Böyle basit bir savunmayla gerçeklerden kaçamazsın. Onu tutuyorsam, bunun nedeni, mertliği şiar edinen bir insan olmasındandır."

"Onu her gördüğünde gözlerin parlıyor. İkiniz gayet iyi bir çift oluşturunuz. Zaten ikiniz de hormonlarınızla düşünüyorsunuz."

Bobs derin bir soluk aldı. Soma yavaş yavaş ciğerlerini boşalttı ama gevşememiş aksine gerginliği artmıştı. "Seni tokatlamadan önce, ki şu ana kadar bu isteğime inanılmaz bir direnç gösterdim, gidip yatıyorum."

"Hayır, Bobs. Söylediklerim için özür diliyorum. Biliyorum söylediklerim korkunç şeyler. Maksadını aşmış sözler olarak kabul et."

Bobs yolundan dönerek, "Bana bak Kyla, senin kavga ettiğin ben değilim. Bana ve Trevor'a da kızmıyorsun. Senin kavgan kendinle."

"Ne demek istiyorsun?"

"Okuldayken şeref listesinde olan ben değildim, sendin. Bunun cevabını bulmak da sana düşer. İyi geceler."

Koridoru geçip yatak odasının kapısını kapadı. Kyla kendini ihanete uğramış hissediyordu. Bobs'un bu karan alkışlayacağım umuyordu.

Bobs'un tepkisine şaşmamak gerekir, diye düşündü. O da bir kadındı ve yüzlercesi gibi o da Smooch'un etkisinde kalmıştı.

Kyla bardağından bilmem kaçınıc şarabı da yudumladı. Bobs, kendi kendine kızdığını söylerken ne demek istemişti? Kyla niye kendine kızsındı ki? O zaman neden onun söylediklerinin üzerinde duruyordu. Söylemişti işte. Kendine kızmasının tek nedeni Trevor'a âşık olmasıydı.

Şarap bardağını masaya bırakıp pencereye doğru ilerledi. Perdeyi açıp dışarıya baktığında karanlık gecenin içinden görebildiği tek şey penceredeki aksiydi. Bu görüntüyle tartışabilirdi biraz.

Trevor'a karşı kendisi de bir bağışıklık kazanamamıştı. Ya o kibar ve düşünceli davranışlarına ne demeliydi. Bonkörlüğüne... Ve yataktaki olağanüstü performansına...?

Trevor'un sıcak ve sevecen okşayışların hatırlamanın sırası değildi. Ama Trevor'la yaşamak, onunla sevişmek Richard'ın hatırasını kalbinden yaşatmaktan daha önemli olmuş gibiydi, Kyla için. Bu nedenle kendine kızması doğaldı. Ne var ki bombalama gecesinde Trevor'un, Richard'ın yatağında olması onun suçlanması için yeterli bir neden olmamalıydı. Bu kaderin bir cilvesiydi. Mektupların okuması ise kötü niyetini göstermezdi. O günlerde kendini hayata bağlayacak bir güce ihtiyacı vardı ve bu gücü onun mektuplarında bulmuştu. Aaron'a ideal bir baba olacağı gerçeği ise inkâr kabul etmezdi elbette.

Evet, Richard'ı tanıdığını söylememesi bir hataydı. Ama eğer 'Smooch' olduğunu başından bilseydi, Kyla ondan öyle bir kaçardı ki arkasından ok bile yetişemezdi ona. Onun Kyla'ya verdiği aşk; bir karar sonucu olamayacak kadar güçlüydü. Bu ancak insanın kalbinin derinliklerinden gelen güçlü bir duygunun sonucu olabilirdi. Sevgi böylesi yoğun, böylesi anlamlıysa bunda ne hata olabilirdi?

Bobs'un apartmanından hızla çıktı. Yol boyunca binlerce farklı düşünce üşüşmüştü beynine. Ya Trevor da evi terk ettiyse, ya ikinci büyük aşkını da geçmişin derinliklerine gömmek üzereyse... İlkinde onun elinden bir şey gelmezdi. Ama ikincisini kendi elleriyle gömmüş olacaktı.

Trevor'un hem otomobilini hem de kamyonetini evin önünde görünce içinden derin bir oh çekmişti. Eve girdiğinde sadece yatak odasından hafif bir ışık sızıyordu. Hemen oraya yöneldi.

Trevor yatağın kenarına oturmuş yıpranmış bir kağıt parçasına bakıyordu. Yanında deste halinde duran kâğıtlar da onun mektuplarıydı.

Kyla'nın odaya girdiğini görünce Ona baktı. Bakışların da binlerce soru vardı. Kyla eğilip onun elindeki mektubu aldı ve okumaya başladı. *"Tam nefret ettiğim tip erkeğe benziyor..."* Bu satıra gelince bakışları yaşlarla buğulanmıştı.

Mektupları topladı ve sönmekte olan şöminenin alevleri arasına attı.

"Kyla, hayır..."

Kağıt parçalan önce esmerleşti, soma kıvrıldı ve ufak bir alev çıkardıktan soma kül oldular. Dönüp Trevor'a baktığında yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Trevor, benim nasıl düşünüp neler hissettiğimi bilmek istiyorsan, karşıdayım bana sor. Sana kalbimi, benliğimi açayım. Richard..." Bir an durdu. Hayatının en zor sözlerini, gerçekleri söylemeye hazırlandı. "Richard öldü. Onu sevmiştim. Bu aşkın çok kıymetli bir ürünü kaldı bana. Aaron o beraberliğin muhteşem bir delili olarak kalacak. Ama Richard yok artık. Ve ben seni seviyorum."

"Kyla..." Sesinde, büyük bir ıstırabın tek kelimelik bir haykırıyla vücudundan boşaldığını hissettiren bir rahatlama vardı.

Kyla kendini Trevor'un kollarına attı. Başını onun boynuna dayayarak, "Seni, seviyorum Trevor."

"Hayır benden uzaklaşma," diye itiraz etti Kyla. Akıl almaz bir kuvvetle Trevor'un bacaklarını bacakları arasına hapsedmişti. "Sen bir kadının bir erkeğe yazdığı mektupları okuyarak o kadına âşık olmuşsun. Ya ben bir orospu olsaydım." Trevor'un gözünün içine bakıyordu.

"Sen, senden başka kim olursan ol, kendimi tanıtır, taziyetlerimi bildirir, parasal desteğimi önerir ve sana hayatta saadetler dileyerek geldiğim yere dönerdim."

"Yani Bobs'un söylediği gibi."

"Öyle mi söyledi?"

"Olanları yarın sabah anlatırım. Şimdi bunlar için zamamm yok Trevor." diliyle Trevor'un dudaklarını zorladı, öpüştüler.

"Kyla, umarım oğlumuz güvenli bir yerededir."

"Bobs'un kournunda uyuyor."

"Sen buna güvenli mi diyorsun?" Güldüler.

"Trevor, söylediğim korkunç sözler için beni affedebilecek misin?"

"O söylediklerinin içtenliğine inanmamıştım ki..."

"Gözbağınla ilgili söylediklerimi de..." yanağını okşadı. "Bu bağı bir proteze tercih etme nedenini sanırım biliyorum."

"Neymiş?"

"Cam bir göz taktırıp bu eksikliğini hissettirmeyebilirdin. Ama sen bunun herkes tarafından, ilk bakışta görünüp bilinmesini tercih ettin."

"Çok değiştim Kyla. Bu olay başıma gelmeden önce hiçbir şeyi ciddiye almazdım. Yaşamı, beni ödüllendirmek için bir sürü olayın halkalarından oluşmuş altın bir zincir gibi görürdüm. Bunun böyle olmadığını çok acı bir şekilde öğrendim." Parmaklarını Kyla'nın saçları arasında gezdirerek, "Bu bağın altında yaraların en çirkini gizlenmiştir. Bu en çirkin yerimi görmenden ve benden kaçmandan korkmuş olabilirim."

"Ama artık aramızda hiçbir sır kalmadı değil mi?"

"Hayır, hiçbir sır kalmadı. Karşımda bütün savunmam çöktü. Maksadım hiçbir zaman Richard'ın kalbindeki yerini almak değil, kendime de onun yanında bir yer açmaktı."

"Sanırım hatan kendini bana Smooch olarak tamtmaman oldu."

Trevor sözünü kesti. "Benden daha ilk bakışta nefret edecektin."

"İlk anda belki. Ama bil ki seni tanıdıkça bu hissim bir aşka, bir sevgiye dönüşecekti. Beraberlik bizim için bir kaderdi."

"Demek istiyor musun ki şartlar ne olursa olsun biz birbirimizi sevecek, evlenecek, bu yatağı paylaşacaktık?"

"Evet. İçimde bir başka erkek varken sana orada yer olmadığımı söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Trevor zoraki gülümsedi. "Biraz sert bir ifade olsa gerek."

"Sert ama mert bir ifade." Parmağıyla dudağını okşadı ve elini onun bıyığının üzerinde bıraktı. "Şimdi içimi sen dolduruyorsun. Vücudumu, zihnimi ve ruhumu senden başka kimseyle paylaşmamanın mutluluğunu yaşıyorum Trevor."

Yavaşça yüzüne yaklaştı, Trevor'un alnına düşen perçemi kaldırdı ve hiçbir itirazla karşılaşmadan gözbağını çıkarttı...

•dS/â®^^8 SON "dS^o^rà"